BESTSELLER NEW YORK TIMES

VICTORIA SCHWAB

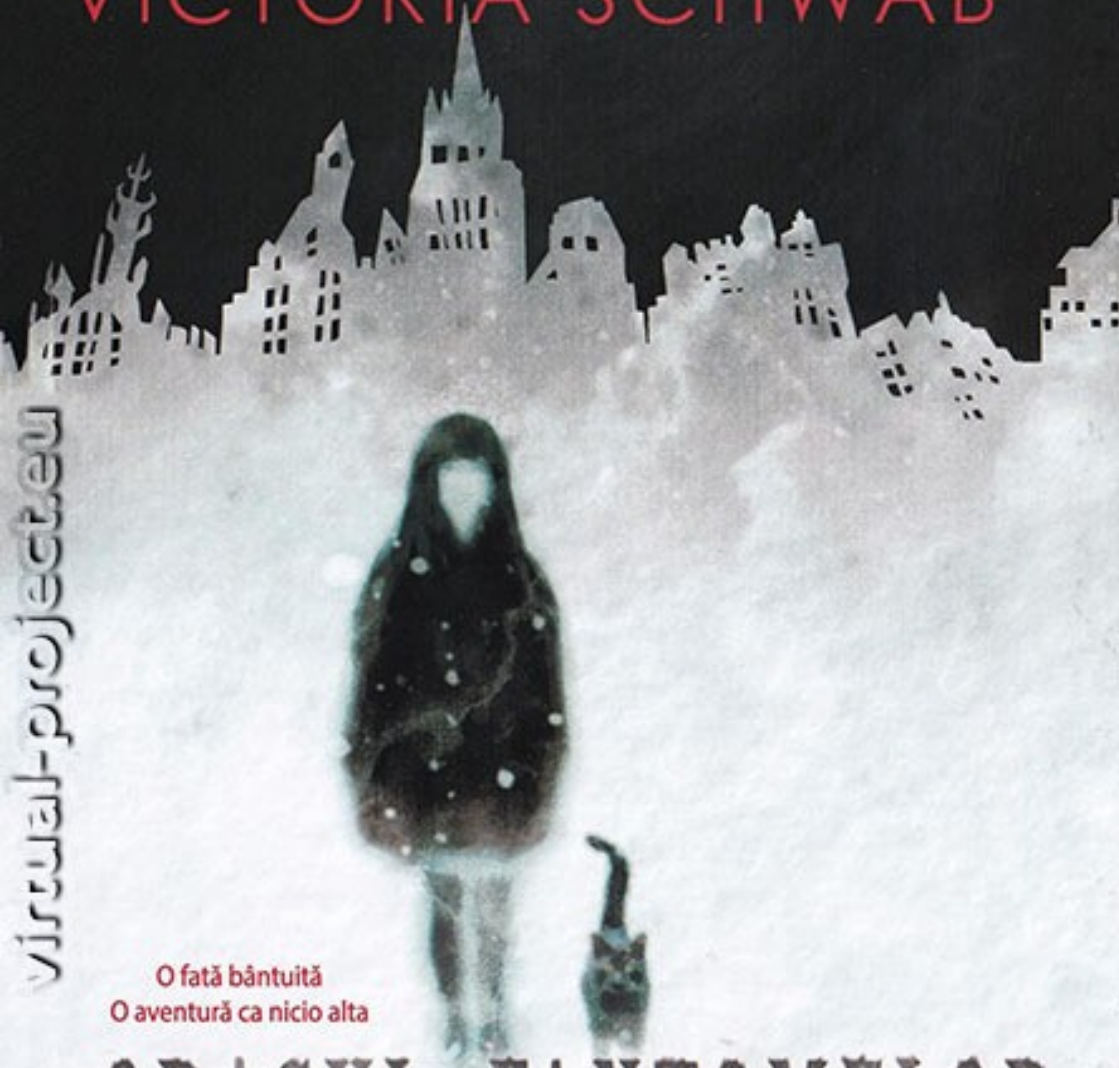

Virtual-projectew

O fată bântuită
O aventură ca nicio alta

ORAȘUL FANTOMELOR

Aramis

VICTORIA SCHWAB

— Seria Cassidy Blake —

1. ORAŞUL FANTOMELOR

Original: *City of Ghosts* (2018)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN HRIB

virtual-project.eu

— 2018 —

ORAŞULUI UNDE-MI
TÂRÂI OASELE

„SĂ MORI VA FI DOAR O TERIBILĂ AVENTURĂ URIAŞĂ.”

J. M. Barrie, *Peter Pan*

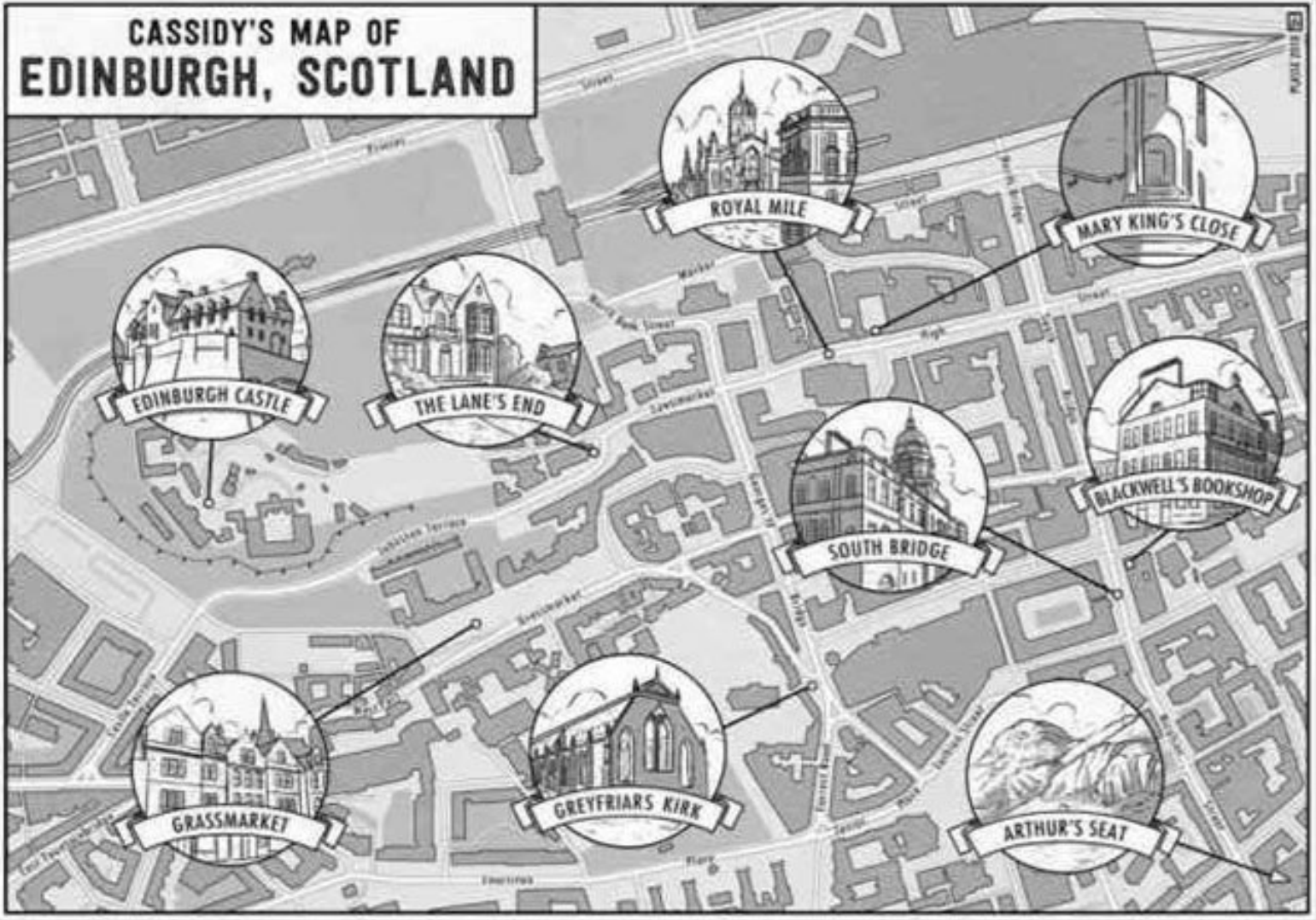
CASSIDY'S MAP OF
EDINBURGH, SCOTLAND
ROYAL MILE
MARY KING'S CLOSE
EDINBURGH CASTLE
THE LANE'S END
SOUTH BRIDGE
BLACKWELL'S BOOKSHOP
GRASSMARKET
GREYFRIARS KIRK
ARTHUR'S SEAT

PRIMA PARTE
INSPIRITIŞTII

CAPITOLUL UNU

Lumea crede că fantomele ies la vedere numai noaptea sau de Halloween, atunci când lumea se întunecă şi pereţii se subţiază. Dar adevărul e că fantomele sunt peste tot. În raionul de pâine de la băcănie, în mijlocul grădinii bunicii tale, pe scaunul din faţă al autobuzului tău.

Doar pentru că nu le vezi tu, nu înseamnă că nu sunt acolo.

Sunt la ora de istorie, când simt *pic, pic, pic* pe umărul meu, ceva ca picăturile de ploaie. Unii i-ar zice intuiţie, alţii, gândire profundă. Acea furnicătură de la marginea simţurilor ţi-ar spune însă că e ceva *mai mult.*

Nu e prima dată când am simţit-o, nici vorbă.

Nu e nici măcar prima dată când am simţit-o aici, la şcoală. Încerc s-o ignor – întotdeauna încerc asta, dar de pomană. Mă împiedică să mă concentrez şi ştiu că singura soluţie ca s-o opresc e s-o bag în seamă. Puteţi să vă convingeţi singuri de asta.

Din capătul celălalt al încăperii, Jacob îmi surprinde privirea şi clatină din cap. *E*l nu poate simţi acel *pic, pic, pic,* dar mă ştie destul de bine ca să înţeleagă că eu îl simt.

Mă foiesc pe scaun, forţându-mă să mă concentrez spre partea din faţă a clasei. Domnul Meyer încearcă vitejeşte să predea, deşi adevărul e că suntem în ultima săptămână de dinaintea vacanţei mari.

— Spre sfârşitul războiului din Vietnam, în 1975, trupele americane… se chinuie profesorul meu. Nimeni nu poate sta liniştit, ca să nu mai vorbim de atenţie. Derek şi Will dorm cu ochii deschişi, Matt joacă fotbal pe hârtie[1]. Alice şi Melanie fac o listă.

Alice şi Melanie sunt *fete populare.*

[1] Fotbalul pe hârtie este un joc pentru două persoane, care se joacă pe o foaie de hârtie împărţită în pătrate (14 pe lăţime, 22 pe lungime, plus câte 4 pătrate pentru fiecare poartă), imitând jocul real de fotbal. Jocul are reguli clare pentru efectuarea mişcărilor, marcarea golurilor şi câştigarea punctelor (n. red.).

Poţi să spui că sunt trase la indigo – acelaşi păr strălucitor, aceiaşi dinţi perfecţi, aceleaşi unghii pictate, în vreme ce eu sunt doar coate şi genunchi, obraji rotunzi şi păr castaniu, ondulat. Nu am nici măcar ojă.

Ştiu că ar trebui să-ţi *doreşti* să fii unul dintre copiii populari, dar adevărul e că n-am fost niciodată. Pare că ar fi destul de istovitor, încercând să te păstrezi în limita regulilor. Să zâmbeşti, dar nu prea tare. Să râzi, dar nu prea gălăgios. Să porţi hainele potrivite, să joci jocurile potrivite, să-ţi pese de lucruri, dar niciodată prea mult.

(Jacob şi cu mine avem, evident, reguli, dar alea sunt diferite.)

Ca la un semn, Jacob se ridică şi se îndreaptă spre banca Melaniei. *El* ar putea fi un puşti popular, cred, cu părul lui blond dat pe spate, ochii albastru-deschis şi buna dispoziţie afişată.

Îmi aruncă o privire de drăcuşor înainte de a se căţăra pe marginea băncii ei.

Ar putea fi, dar avem o singură problemă.

Jacob e, de fapt, mort.

— Lucruri de care avem nevoie pentru seara de film… citeşte el cu voce tare de pe hârtia Melaniei. Dar eu sunt singura care-l poate auzi. Melanie împătureşte altă foaie, o invitaţie – pot să recunosc după scrisul cu majuscule, cu stiloul roz – şi se întinde spre banca din faţa ei, ca să i-o dea Jennei. În timp ce Melanie face asta, mâna ei trece direct prin pieptul lui Jacob.

El se uită în jos, ca şi cum a fost jignit, apoi sare de pe bancă.

Pic, pic, pic mi se cuibăreşte în cap, ca o şoaptă pe care n-o pot auzi. Nerăbdătoare, verific ceasul de perete, aşteptând clopoţelul pentru prânz.

Jacob şerpuieşte spre banca lui Alice, examinând numeroasele carioci multicolore pe care le ţine aliniate în partea de sus a băncii. Se apleacă şi, cu grijă, *îşi apropie* unul dintre degete de instrumentele de scris, toată atenţia lui concentrându-se pe cel mai apropiat, în timp ce-l loveşte.

Dar carioca nu se mişcă.

În filme, spiritele pot ridica televizoare şi pot împinge paturi pe podele. Dar adevărul este că e nevoie de *multă* putere spectrală pentru ca o fantomă să treacă dincolo de Văl – cortina dintre lumea lor şi a noastră. Doar strigoii au astfel de putere, dar par să fie foarte bătrâni şi nu prea drăguţi. Cei vii pot lua putere de la iubire şi speranţă, dar cei morţi devin mai puternici prin lucruri întunecate – durere, mânie şi căinţă.

Fruntea lui Jacob devine brăzdată de riduri în timp ce încearcă – şi nu reuşeşte – să dea un bobârnac colii cu fotbal pe hârtie a lui Matt.

Mă bucur că nu e făcut pentru toate astea.

De fapt, nu ştiu de cât timp e Jacob *mort* (mă gândesc la cuvânt pe tăcute, pentru că ştiu că lui nu-i place). Nu poate să fie *prea* mult, de vreme ce nu e nimic retro pe el – poartă tricou cu un supererou, blugi închişi la culoare şi bascheţi, dar nu vorbeşte despre ce s-a întâmplat şi eu nu-l întreb. Prietenii merită un pic de intimitate – deşi el poate să-mi citească gândurile. Eu nu pot să intru în mintea lui, dar, luând în considerare toate cele, prefer să fiu în viaţă şi nu numai spirit, decât spirit şi fantomă.

Mă priveşte de sus când aude cuvântul *fantomă* şi, dregându-şi vocea, spune:

— Prefer expresia „recuzat corporal”.

Îmi dau ochii peste cap, pentru că el ştie că nu-mi place când îmi citeşte gândurile fără să ceară voie. Da, e o consecinţă stranie a relaţiei noastre, dar – pe bune! – e nevoie de limitări!

— Nu e vina mea că gândeşti atât de zgomotos, replică Jacob cu un rânjet.

Pufăi şi câţiva colegi mă fixează cu privirea. Mă scufund adânc în scaunul meu, lovind, cu tenişii, ghiozdanul de pe podea. Invitaţia pe care Melanie i-a pasat-o Jennei îşi continuă drumul în jurul clasei. Nu se opreşte pe banca mea. Nu contează.

Vara se apropie şi asta înseamnă aer curat, şi soare strălucitor, şi lectură de plăcere. Înseamnă voiajul anual al

familiei spre casa închiriată pe plaja din Long Island, astfel ca mami şi tati să poată lucra la noua lor carte. Dar, mai mult ca orice, înseamnă să nu fiu bântuită. Habar n-am cum e casa de pe plajă – poate pentru că este atât de nouă sau pentru că locul este situat într-o zonă liniştită de pe ţărm, dar cred că sunt mult mai puţine fantome decât aici, în susul New Yorkului. Ceea ce înseamnă că, imediat ce se termină şcoala, primesc şase săptămâni întregi de soare şi nisip şi nopţi cu somn neîntors.

Şase săptămâni fără *pic, pic, pic* de la spirite neliniştite.

Şase săptămâni de *oarecare normalitate.*

Nu mai pot să aştept pauza.

★★★

Nu mai pot aştepta… şi, în clipa când clopoţelul sună, sunt deja sus, cu rucsacul pe un umăr şi breteaua purpurie de la aparatul foto pe celălalt, lăsându-mi picioarele să mă poarte către acel persistent *pic, pic, pic.*

— Dementă idee, zice Jacob, care mi se alătură, dar *am putea* doar să mergem la prânz.

Joia este ziua cu carne la grătar, mă gândesc, atentă să nu răspund cu voce tare. *Prefer să dau piept cu fantomele.*

— Asta-i acum! zice el. Dar amândoi ştim că Jacob nu este o fantomă *normală,* exact cum eu nu sunt o fată normală. Nu mai sunt.

S-a întâmplat un accident. O bicicletă. Un râu îngheţat.

Fără să mai lungim vorba, el mi-a salvat viaţa.

— Dap, practic, sunt un supererou, zice Jacob, chiar înainte ca uşa unui dulăpior să se deschidă peste faţa lui. Tresar, dar trece drept prin uşă. Nu e vorba că *uit* ce este Jacob – e un pic cam greu să uiţi asta când cel mai bun prieten al tău e invizibil pentru toţi ceilalţi. Dar este uimitor cu câte te poţi obişnui!

Şi cred că spune ceva faptul că Jacob, care m-a bântuit în ultimul an, nu e nici măcar cea mai ciudată parte a vieţii mele.

Ajungem la bifurcaţie, pe culoar. Stânga merge spre cantină. Dreapta duce spre scări.

— Ultima şansă spre normalitate, mă previne Jacob, dar

are acel rânjet parşiv când spune asta. Ştim amândoi că am trecut de normalitate acum mult timp.

O luăm la dreapta.

În jos pe scări şi de-a lungul unui alt coridor, în contrasens cu traficul de prânz şi, la fiecare cotire, *pic, pic, pic*-ul e tot mai puternic, transformându-se într-un fel de tragere, ca o frânghie. Nu trebuie nici măcar să mă gândesc unde vom merge. De fapt, e mai uşor să-ţi *opreşti* gândirea şi doar să te laşi ghidat.

Mă trage spre uşile sălii de festivităţi. Jacob îşi înfundă mâinile în buzunare şi mormăie ceva despre idei proaste şi îi reamintesc că nu trebuie să vină, chiar dacă mă bucur că a făcut-o.

— O noua regulă a prieteniei, spune el, vizionarea fantomelor e un sport pentru doi.

— Asta e, zic eu, apucând capacul de pe obiectivul aparatului. E un hârb obosit aparatul ăsta de fotografiat, cu un vizor blocat şi film alb-negru, atârnându-mi pe umăr cu o curea lată, violet.

Dacă vreun profesor mă va prinde în sala de festivităţi, o să spun că fac poze pentru ziarul şcolii. Chiar dacă toate activităţile de club s-au încheiat pe parcursul anului…

Şi eu n-am lucrat niciodată pentru ziar.

Împing uşa care se deschide şi păşesc înăuntru. Sala de teatru e uriaşă, cu un tavan înalt şi draperie grea, roşie, care ascunde scena de privirea spectatorilor.

Deodată, realizez de ce *pic, pic, pic*-ul m-a condus aici. Fiecare şcoală are poveştile ei. Şi ele au rolul de a explica acel scârţâit din baia băieţilor, acel colţ rece din spatele sălii de engleză, mirosul de fum din sala de festivităţi.

Şcoala mea e la fel. Singura diferenţă e aceea că, atunci când aud o poveste cu fantome, mă străduiesc să aflu dacă e adevărat. De cele mai multe ori nu e.

Un scârţâit e doar de la o uşă cu balamale neunse.

Un colţ rece e doar un curent de aer.

Dar, în timp ce urmăresc *pic, pic, pic*-ul pe culoarul sălii şi apoi sus pe scenă, ştiu că e ceva în cazul particular al acestei poveşti.

E una despre un băiat care a murit în timpul unei piese de teatru.

Se pare că acum multă, multă vreme, atunci când şcoala s-a deschis pentru prima dată, a fost un incendiu în actul doi al *Visului unei nopţi de vară.* Sala a luat foc, iar toată lumea a ieşit afară – sau aşa au crezut.

Până au găsit băiatul sub chepeng.

Jacob tremură alături de mine şi îmi dau ochii peste cap. Pentru o fantomă, se sperie prea uşor.

— Te-ai gândit vreodată, zice el, că nu eşti îndeajuns de temătoare?

Dar eu mă sperii chiar la fel de uşor ca oricine. Credeţi-mă sau nu, nu *vreau* să-mi pierd timpul căutând fantome. Doar că, dacă sunt *acolo,* nu le pot ignora. E ca şi când ştii că e cineva în picioare exact în spatele tău şi ţi se spune să nu te întorci. Poţi să îi simţi respiraţia în ceafă şi, cu fiecare secundă care trece fără să te uiţi, mintea ta face ca totul să fie mai aiurea pentru că, de fapt, ceea ce nu vezi e mult mai înspăimântător decât ceea ce vezi.

Mă urc pe scenă, cu Jacob lipit de mine. Îl simt ezitând, iar reticenţa lui mă face şi pe mine să ezit, în timp ce ridic un colţ al cortinei grele şi roşii şi mă strecor în culise. Jacob mă urmează, trecând direct prin cortină.

E întuneric aici – atât de întuneric încât trece o secundă până când ochii mei se adaptează la diversele elemente de recuzită şi bănci împrăştiate pe toată scena. O fâşie subţire de lumină vine de dincolo de cortină. E linişte, dar pluteşte o ciudată senzaţie de mişcare. Geamătul săculeţelor de nisip potrivindu-se pe scripeţi. Şoapta aerului pe sub podele. Foşnetul a ceea ce cred că e hârtie, şi nu şobolani.

Ştiu că unii dintre copiii mai vechi din şcoală se provoacă unii pe alţii să vină aici. Să pună urechea pe pardoseală şi să-l asculte pe băiatul care n-a reuşit să scape. I-am auzit o dată pe culoar cum se lăudau cu asta, cât de mult a rezistat fiecare. Un minut. Două. Cinci. Unii au pretins că au auzit vocea băiatului. Alţii spun că au simţit miros de fum, că au auzit paşii celor care fugeau. Dar e greu de ştiut unde se opresc zvonurile şi unde începe adevărul.

Nimeni nu *m-a* provocat să vin aici. Nici nu era nevoie.

Când părinţii tăi scriu cărţi despre activităţi paranormale, lumea e convinsă că eşti suficient de ciudat ca să te duci de capul tău.

Poate că au dreptate.

Sunt la jumătatea scenei întunecate, când mă proptesc de ceva şi mă prăvălesc în faţă. Jacob îşi aruncă mâinile în faţă să mă prindă, dar degetele lui trec prin braţul meu, iar eu îmi trosnesc genunchiul de podeaua de lemn. Palmele mele se lovesc puternic şi sunt surprinsă când podeaua se curbează puţin, până realizez că sunt deasupra chepengului.

Pic, pic, pic-ul creşte mai insistent sub mâinile mele.

Ceva dansează la marginea orizontului meu vizual: o perdea subţire şi gri prinsă de un abur continuu. Altceva decât greaua cortină roşie a scenei. Pe asta, nimeni altcineva n-o poate vedea.

Vălul.

Graniţa dintre lumea asta şi altundeva, dintre viaţă şi moarte. Asta căutam.

Jacob îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Hai să-i dăm drumul odată!

Sunt din nou în picioare.

— Ţine palma, spun eu, pentru noroc. Ţine palma e ca un fel de *bate palma* pentru prietenii care nu se pot atinge. În principiu, doar eu ridic mâna şi el se preface ca a lovit-o, amândoi murmurând un fel de „poc” ca sunet de contact.

— Ooof, zice Jacob, retrăgându-şi mâna repede, loveşti prea tare.

Râd. Câteodată e aşa de amuzant! Dar râsul mă destinde, alungându-mi teama şi starea de nervozitate când ajung la Văl.

Am văzut oameni la televizor – „tălmăcitorii de fantome” – vorbind despre cum se trece dincolo, cuplându-te cu cealaltă parte ca şi când ai apăsa un întrerupător sau ai deschide o uşă. Dar pentru mine e aşa – a găsi acea parte de perdea, a prinde materialul şi a trage.

Uneori, când nu e nimic de găsit, Vălul abia e acolo, mai

mult fum decât ţesătură, şi e greu de prins şi ţinut. Dar, când un loc e bântuit – bântuit *pe bune*, materialul se înfăşoară în jurul meu, practic luându-mă pe sus.

Chiar aici, chiar acum, îmi dansează printre degete, aşteptând să fie prins.

Apuc voalul, respir adânc şi trag.

CAPITOLUL DOI

Când eram mai mică, mi-era frică de monstrul din debara. Nu puteam să mă duc la culcare până când nu venea tata şi deschidea uşa, ca să îmi arate că e goală. Trecerea spre Văl e ca deschiderea uşii de la debara.

Bineînţeles, diferenţa e că monştrii nu există în realitate. Debaraua e întotdeauna goală.

Vălul… nu chiar aşa.

Un fior rece îmi inundă pielea. Pentru o secundă nu mai sunt în culise, ci sub apă, curentul îngheţat îmi trece peste cap, lumina se risipeşte, când ceva greu mă trage în jos, în jos, în jos…

— Cassidy!

Clipesc la sunetul vocii lui Jacob şi amintirea râului s-a dus. Sunt din nou în culise şi totul este la fel, dar diferit. Scena este estompată, ca într-o fotografie veche, dar nu e la fel de întunecată, cum a fost înainte. În schimb, e luminată de o mână de lămpi şi pot să aud murmurul publicului dincolo de cortină.

Jacob e tot alături de mine, dar pare solid, real. Mă uit la mine însămi. Ca de obicei, arăt mai mult sau mai puţin la fel, un pic cam spălăcită, dar totuşi eu, privind în jos, spre aparatul foto de la gât. Singura diferenţă adevărată este lumina din interiorul pieptului meu. O bobină de strălucire rece alb-albăstruie care străluceşte direct dintre coastele mele, ca filamentul dintr-un bec incandescent.

Ca Omul-de-oţel, glumeşte Jacob câteodată. Ţin aparatul în faţă, ca să acopăr strălucirea.

— Ocupaţi-vă locurile! cheamă o voce de adult de undeva din lateral, iar eu sar. Jacob mă prinde de mânecă şi, de data asta, mâna lui nu trece în gol. E el mai greu, ori sunt eu mai uşoară, dar oricum îi sunt recunoscătoare pentru prindere.

— Actul doi! adaugă vocea. Şi ştiu ce este.

Câna este.

Noaptea incendiului.

Dintr-o fluturare, ca liliecii speriaţi, băieţi şi fete cu coroniţe de zâne şi mantii strălucitoare aleargă pe toată scena. Nu ne observă pe mine şi pe Jacob. Cortina se ridică şi publicul murmură din întunecimea sălii. Primul meu impuls este să mă ascund, să mă strecor înapoi în culise, dar îmi reamintesc că publicul nu este cu adevărat acolo. Acest loc, acest spaţiu, acest timp aparţin fantomei. Şi amintirilor ei.

Tot restul e doar decor.

Ridic aparatul de fotografiat, fără să mă obosesc să privesc prin vizor (e spart!). Trag rapid câteva poze, ştiind că tot ce voi vedea pe film va fi doar o umbră a ceea ce e aici. Ceva mai mult decât normalul. Ceva mai puţin decât adevărul.

— Şi când te gândeşti, şopteşte Jacob cu tristeţe, am fi putut fi la cantină, luând prânzul ca oamenii normali.

— Tu nu poţi mânca, iar eu văd fantome, îi şoptesc şi eu, în timp ce actul doi începe. Zânele se adună în jurul reginei lor, în pădurea-decor.

Scanez scena, traversele de deasupra, recuzita, căutând sursa incendiului. Poate că d-aia sunt atrasă spre locuri ca acesta. Fantomele rămân în preajmă pentru un motiv. Poate că, dacă cineva află adevărul – dacă *eu* aflu adevărul – despre ceea ce s-a întâmplat, asta le va aduce liniştea. Şi atunci vor pleca.

— Nu merge aşa, şopteşte Jacob.

Capul mi se apropie de al lui.

— Ce vrei să zici?

Deschide gura să-mi răspundă, când apare un băiat. E scund, cu pielea deschisă la culoare şi un smoc de bucle negre şi ştiu că el este acela, fantoma – am o anumită senzaţie, ca şi când totul mă conduce spre el.

Mă uit la pelerina lui care se prinde de frânghii şi se întinde ca o velă. Reuşeşte să se elibereze, împiedicându-se pe scenă în faţa noastră, dar îşi pierde coroana şi trebuie să se întoarcă după ea. Pentru o clipă, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei şi cred că mă vede şi aş vrea să spun ceva, dar Jacob îmi pune mâna peste gură şi clatină din cap.

Muzica începe şi ochii puştiului sunt înneguraţi. Îl văd cum îşi ia locul.

— Ar trebui să mergem, şopteşte Jacob, dar nu pot, nu încă. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat.

Dintr-odată, aud un şuieratul şi, când mă întorc, văd frânghiile – cele în care se prinsese pelerina băiatului – cum se desprind. Un săculeţ de nisip alunecă, se duce, cade şi, în timpul acesta, loveşte un tablou electric, zdrobind o siguranţă. Acolo e o scânteie – doar o scânteie, ceva atât de mic, dar, în timp ce privesc, scânteia cade pe cel mai apropiat lucru, o bucată nefolosită de furnir, alunecată din culise.

— Of, nu! şoptesc, în timp ce piesa continuă.

Nu se declanşează focul, nu la început. E doar fierbinţeală şi fum. Fum care trece neobservat în întunecimea teatrului. Mă uit în sus şi văd vrejul subţire întinzându-se şi îngroşându-se şi acoperind tavanul ca un nor jos. Tot nu observă nimeni.

Nu până când, în cele din urmă, devine foc. Sunt atâtea obiecte inflamabile pe scenă – o pădure făcută din scânduri, pânză şi vopsea. Flacăra o cuprinde instantaneu şi, în final, vraja piesei este sfărâmată. Ucenicii-zâne se împrăştie, iar publicul intră în panică, şi ştiu că e doar o amintire, un ecou al unor lucruri spuse şi făcute, dar pot să *simt* dogoarea care se întinde.

Jacob mă apucă de mână, îndepărtându-mă de flăcările violente.

Chiar şi prin starea de panică, degetele mele rotesc pârghia de la aparatul foto, făcând poze, dornică să prind ceva în timp ce lumea din jurul meu se transformă în fum, foc şi groază.

Capul începe să mi se înceţoşeze, ca şi cum mi-aş fi ţinut respiraţia. Ştiu că am stat destul aici, că e timpul să plec, dar picioarele mele nu vor să se mişte.

Şi, deodată, îl văd pe băiatul cu părul negru încercând să se lase în jos, aşa cum eşti învăţat la clasă, dar focul se răspândeşte prea repede, înghiţind culisele pe fiecare parte, urcând pe aripile cortinei. N-are unde să fugă, toată

scena e-n flăcări, aşa că se lasă pe jos, pipăind cu mâinile şi genunchii, până ajunge la chepeng.

— Nu! îi strig, dar, bineînţeles, e inutil. El nu aude, nu se întoarce. Ridică trapa şi coboară dedesubt, în întuneric, chiar înainte ca o bucată de eşafodaj, care arde, să se prăbuşească pe scenă, blocând chepengul.

— Cassidy, zice Jacob, dar nu pot să-mi dezlipesc ochii de la foc, chiar dacă plămânii mei sunt umpluţi cu fum.

Jacob mă apucă pe după umeri.

— Trebuie să mergem, îmi ordonă şi, pentru că nu mă mişc, îmi dă un brânci şi mă împiedic, căzând pe spate, pe o bancă de lemn. Până să ating podeaua scenei, e deja rece. Incendiul s-a dus, la fel ca şi lumina din pieptul meu. Jacob se ghemuieşte peste mine, fantomatic din nou, şi mă rostogolesc înapoi, cu sufletul la gură.

Câteodată, vedeţi, mă *blochez.*

E ca Neverland, în *Peter Pan* – cu cât Băieţii Pierduţi stau acolo mai mult, cu atât uită mai multe. Cu cât stau mai mult de partea greşită a Vălului, cu atât mai greu e să ies de acolo.

Jacob îşi încrucişează braţele.

— Eşti fericită acum?

Fericită nu e cuvântul potrivit. *Pic*-ul e tot aici – niciodată nu dispare, dar măcar acum ştiu ce e de partea cealaltă. Face mai uşor de ignorat *pic*-ul.

— Scuze.

Mă ridic în picioare, măturând scrumul invizibil de pe blugii mei. Încă mai pot mirosi fumul.

— Regula numărul douăzeci şi unu a prieteniei, zice Jacob. Să nu-ţi laşi prietenul în Văl.

Clopoţelul şcolii sună în timp ce zice asta.

Prânzul s-a încheiat în mod oficial.

CAPITOLUL TREI

Înainte de a merge mai departe, trebuie să vă explic ceva. Vedeţi, sunt trei lucruri pe care e necesar să le ştiţi.

Lucrul nr. 1: De când mă ştiu, am făcut fotografii. Tati zice că lumea se schimbă întotdeauna, cu fiecare secundă a fiecărei zile, şi la fel tot ce se află în ea, ceea ce înseamnă că *cel* care eşti chiar acum este diferit de *cel* care erai atunci când ai început să citeşti această propoziţie. O dementă, nu-i aşa? Amintirile tale se schimbă şi ele. (De exemplu, pot *să jur* că ursuleţul de pluş lângă care am crescut era verde, dar, potrivit părinţilor mei, era portocaliu.) Dar, atunci când faci o fotografie, lucrurile rămân nemişcate. În felul în care erau, în felul în care sunt, în felul în care vor fi.

De aceea mor după fotografii.

Lucrul nr. 2: Ziua mea de naştere este la final de martie, exact în perioada când anotimpurile se îmbină. Când soarele este cald, dar vântul este rece şi copacii se pregătesc să îmbobocească, dar solul încă nu e chiar dezgheţat. Mamei îi place să spună că m-am născut cu un picior în iarnă şi celălalt în primăvară. D-aia nu pot să stau liniştită şi d-aia (potrivit declaraţiilor ei) întotdeauna caut tot felul de buclucuri – pentru că nu aparţin unui singur loc.

Lucrul nr. 3: Locuim într-o localitate suburbană, înconjurată de câmpii, şi dealuri (şi un număr respectabil de fantome), şi copaci cu frunze care-şi schimbă culoarea, şi râuri care îngheaţă iarna, şi o sută de peisaje perfecte de pozat.

Aceste trei lucruri nu par a fi legate – pozele, timpul şi locul, dar sunt toate importante, vă asigur. Sunt fire din ţesătura poveştii.

La a unsprezecea aniversare, mami şi tati mi-au dăruit aparatul de fotografiat, cel antic despre care ştiţi deja, având o curea violet şi un bliţ de modă veche şi cu diafragma pe care o potriveşti manual. Toţi copiii de la şcoală îşi folosesc telefoanele pe post de aparate foto, dar

eu îmi dorisem ceva solid, ceva adevărat. A fost dragoste la prima vedere şi imediat am ştiut unde am vrut să merg, ce am vrut să imortalizez.

E un loc la câţiva kilometri de casa noastră, o spărtură între dealuri şi, când soarele apune, apune exact acolo, cuibărit între cele două coaste, ca o minge prinsă în mâinile cuiva. Am fost acolo de zeci de ori şi niciodată n-a fost la fel. Aveam ideea asta de a mă duce în fiecare zi, timp de un an întreg, imortalizând fiecare apus.

Şi am vrut să încep chiar atunci.

Vă amintiţi ce am zis despre naşterea mea în martie? Ei bine, pentru prima dată în acel an, era îndeajuns de cald ca să pot să-mi încalec bicicleta, chiar dacă aerul era încă muşcător, cum zice mami. Aşa că mi-am aruncat cureaua violet a camerei pe după gât şi am luat-o direct spre dealuri pe bicicletă, concurând cu soarele, cu roţile scârţâind pe terenul semiîngheţat, pe mai multe străzi, şi trecând de terenurile de fotbal, înspre pod.

Podul. O scurtă întindere de metal şi lemn suspendată deasupra apei, genul de punte de care trebuie să ţii seama pentru că nu e destul de largă pentru două maşini. Trecusem de jumătate când camionul a apărut dintr-odată de după curbă şi a derapat spre mine.

Am virat, ca să ies de pe direcţia lui, la fel a făcut şi camionul, cu cauciucurile scrâşnind, în timp ce bicicleta mea s-a înfipt în balustradă atât de tare că a scos scântei. Şi atât de tare încât m-a aruncat peste ghidon.

Şi peste balustradă.

Am căzut. Sună banal, nu-i aşa? Ca un pas greşit, o piedică, un genunchi zdrelit. Dar erau şapte metri până jos, în apa care abia peste câteva zile avea să se dezgheţe. Şi, când am spart gheaţa, durerea şi frigul mi-au îngheţat tot aerul din plămâni.

În faţa ochilor mei, totul s-a albit, apoi s-a întunecat şi, când mi-am revenit, mă scufundam, iar aparatul foto, ca o greutate de plumb în jurul gâtului, mă trăgea în jos, în jos, în jos. Râul s-a întunecat, iar suprafaţa de deasupra a devenit o undă de lumină care se îngusta. Undeva, dincolo

de apă, mi s-a părut că am văzut pe cineva, schiţa unei persoane, toată numai umbre. Dar umbrele s-au dus şi eu mă tot scufundam.

Nu m-am gândit la moarte.

Nu m-am gândit la nimic altceva decât la apa rece ca gheaţa din plămânii mei, la greutatea râului care mă apăsa, dar apoi chiar şi astea începuseră să devină neclare şi tot ce am gândit a fost: *Mă despart de lumină.* Oamenii zic să mergi spre ea şi am încercat, dar n-am putut. Membrele mi-erau prea grele. Nu-mi mai rămăsese aer deloc.

Nu-mi amintesc ce s-a petrecut mai departe. Nu exact.

Universul s-a bâlbâit puţin, ca atunci când filmele îngheaţă, se blochează şi sar mai departe, apoi eu stăteam pe malul râului, trăgând cu nesaţ aer în piept, şi, alături de mine, era un băiat ghemuit, în blugi şi tricou cu un supererou, cu părul blond vâlvoi, ca şi când tocmai îşi trecuse degetele prin el.

— A fost cât pe ce, a zis el.

Atunci, încă, nu mă prinsesem.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat printre dinţii care îmi clănţăneau.

— Ai căzut în râu, a zis. Te-am scos afară.

Ceea ce nu avea sens, pentru că eu eram toată murată, dar el nu era nici măcar umed. Poate că, dacă nu aş fi tremurat atât de tare, poate că, dacă ochii mei nu m-ar fi durut atât de rău, poate că, dacă creierul meu n-ar fi fost plin de gheaţă, aş fi observat ciudata lui paloare gri. Felul prin care puteam aproape, aproape, *aproape* să văd prin el. Dar eram prea extenuată, prea înfrigurată.

— Io-s Jacob, a zis.

— Cassidy, am spus, lăsându-mă înapoi pe mal.

— Hei, a zis el, aplecându-se spre mine, stai trează…

Am auzit alte voci, apoi pocnetul portierelor de la maşini, alunecarea ghetelor pe malul jumătate îngheţat, căldura îndepărtată a hainei cuiva, dar n-am putut să-mi păstrez ochii deschişi. Când m-am trezit, eram pe un pat de spital, iar mami şi tati erau acolo, cu mâinile lor atât de calde peste ale mele.

Şi Jacob era acolo, stătea cu picioarele încrucişate pe un scaun pliant de spital (nu mi-a luat mult să mă prind că nimeni altcineva nu putea să-l vadă). Aparatul meu foto era pe noptieră, cureaua violet era zdrenţuită şi vizorul spart. Era avariat, dar nu făcut praf, schimbat, dar nu distrus. Cam ca mine.

Un pic specială.

Un pic ciudată.

Nu chiar vie, dar cu siguranţă nu…

Vreau să zic, poate cineva să moară de-adevăratelea dacă nu sfârşeşte mort? Poate fi viu cu adevărat dacă se întoarce înapoi?

Cuvântul care defineşte asta ar trebui să fie *nemort,* dar eu nu sunt un zombie. Inima mea are acea *bătaie* constantă, şi mănânc, şi dorm, şi fac toate celelalte lucruri care înseamnă să fii în „viaţă”.

Lângă moarte. Aşa îi spun unii. Dar eu ştiu că nu e doar lângă.

Stăteam exact deasupra ei. Sub ea. Destul de mult timp ca ochii mei să se adapteze, aşa cum se întâmplă într-o cameră întunecată. Suficient de mult pentru mine ca să pricep hotarele spaţiului înainte de a fi trasă înapoi în lumina strălucitoare şi rece.

În cele din urmă, cred că mama avea dreptate.

Am un picior în iarnă şi unul în primăvară.

O săptămână mai târziu am descoperit Vălul.

Jacob şi cu mine făceam o plimbare, încercând să înnodăm firele ciudatei noastre legături – vreau să spun că niciodată până atunci nu fusesem bântuită şi niciodată nu bântuisem pe nimeni – până când s-a întâmplat.

O luase pe un teren viran şi, dintr-odată, am simţit *pic, pic, pic*-ul cuiva mirat, senzaţia fragilă a pânzei de păianjen pe pielea goală. Am văzut capătul unei pânze gri la colţul ochilor mei. Ar fi trebuit să mă uit în zare, dar n-am făcut-o. Din contră, am simţit că mă îndrept *spre* ea. Am apucat materialul cu mâna şi, pentru o clipă, cădeam din nou, zdrobindu-mă de oglinda râului. Dar nu i-am dat drumul.

Apoi, când am clipit, Jacob era tot lângă mine, doar că

arăta *solid,* real şi la fel de nedumerit ca şi mine. Şi terenul viran nu mai era gol. Stăteam în picioare într-un depozit, *trosnetele* de metal reverberau în pereţi şi, undeva, cineva plângea cu suspine. Vălul în sine nu mă speriase, dar acel sunet şi senzaţia că păşeşti în viaţa cuiva – sau în moartea cuiva – mă înspăimântau şi m-am tras afară din acel loc cât de repede am putut, îndepărtând Vălul, ca şi când *ar fi fost* doar o pânză de păianjen lipită de hainele mele.

Am jurat că nu mă voi întoarce.

Am crezut că spuneam adevărul.

Dar, câteva săptămâni mai târziu, am simţit, din nou, *pic, pic, pic*-ul, atingerea acelei ţesături gri şi, înainte să-mi dau seama, m-am întins după ea şi am apucat-o, trăgând materialul într-o parte, în timp ce Jacob, gemând şi icnind şi fără entuziasm, m-a urmat prin ea.

Şi uite aici suntem, un an mai târziu.

Pentru multă lume, viaţa şi moartea sunt cam ca albul şi negrul. Dar ceva s-a întâmplat în acea zi, când Jacob m-a scos din apă. Cred că şi eu l-am tras afară de undeva şi ne-am încurcat, iar acum eu nu sunt pe de-a întregul vie, iar el nu e mort de-a binelea.

Dacă am fi într-o carte cu benzi desenate, asta ar fi povestea noastră de debut.

Unii oameni primesc o muşcătură de păianjen sau o cuvă cu acid. Noi am avut un râu.

CAPITOLUL PATRU

Vreau să zic, evident *Batgirl,* zice Jacob, reinterpretarea, nu originalul.

— Sigur.

Îmi târâi tenişii de-a lungul străzii, în timp ce mergem spre casă. Suntem doi, dar o singură umbră pe asfalt. Discutăm despre ce benzi desenate ar trebui să-i pregătesc lui Jacob pentru perioada vacanţei de pe plajă.

— Şi să nu uităm noul *Skull and Bone,* adaugă Jacob.

Skull and Bone este banda desenată favorită al lui Jacob. În aceasta, un cowboy mort, pe nume Skull Shooter, este reînviat pentru a vâna spiritele rele împreună cu câinele său lup (Bone). Jacob continuă să enumere variantele, încercând să se decidă între *Thor #31* şi *Skull* #5, dar eu nu-l ascult de fapt. Ceva mă râcâie.

În sala de festivităţi, când m-am gândit că aş putea să-l ajut pe băiatul-fantomă, văzând ceea ce i s-a întâmplat, Jacob a zis *„asta nu merge aşa”.* Dar Jacob n-a vorbit niciodată în felul ăsta, niciodată n-a spus *nimic* despre Văl.

Mereu am presupus că el *nu ştie* de ce am fost atrasă în asta. Sau cum reuşesc să trec dincolo. Sau ce ar trebui să fac acolo. Dar dacă el *chiar ştie* şi doar nu-mi spune şi mie?

El mă poate auzi acum întrebându-mă, îndoindu-mă.

— Regula numărul şapte, zice el. Nu-ţi băga nasul.

Dap, sigur, gândesc. Dar prima şi cea mai tare regulă a prieteniei e: *nu păstra secrete.*

Oftează.

— Nu pot să-ţi spun totul, Cass. Sunt reguli privind… face un gest care îl cuprinde şi pe el.

— Ce fel de reguli? insist.

— Reguli şi reguli! se răsteşte el, cu chipul îmbujorat.

Nu-mi place să-l văd pe Jacob supărat, aşa că o las baltă. Ceea ce înseamnă că *nu* mă opresc deloc să mă gândesc la asta – foarte tare, în direcţia lui –, dar Jacob pretinde că nu mă aude, iar eu nu mai întreb cu voce tare.

— Poţi să iei şase jocuri, zic în loc de altceva.

El se bosumflă, dar, după cum se strâmbă, pot să fiu sigură că e-n glumă. Asta-mi place la Jacob. Chiar dacă se supără, nu-l ţine mult. Nimic nu pare să ţină.

— Bine, şapte, zice când ajungem pe strada mea şi primesc binecuvântarea finală. Şi fără *Batman.*

Arată mirat.

— Pari neîncrezătoare!

Bat cu degetele în aparat, întrebându-mă dacă vreuna dintre pozele pe care le-am tras azi în Văl vor ieşi. Constat că mai e un singur clişeu rămas pe film.

— Zâmbeşte, îi spun şi Jacob îmi face semnul păcii cu degetele. Dar nu se uită la aparat când fac fotografia. Niciodată n-o face.

— N-ai auzit? îi place să mă tachineze. Pozele fură suflete. Pe lângă asta, nici măcar nu voi apărea.

Clic.

Păşim mai departe şi, câteva minute mai târziu, se iveşte casa noastră, una dintre acele clădiri vechi, victoriene, care arată ca şi când ar trebui să fie bântuite.

(Nu e bântuită.)

(Cu excepţia lui Jacob.)

(Şi el nu se pune la socoteală.)

— Fără maniere, mormăie el, urmându-mă înăuntru.

Îmi arunc încălţămintea lângă uşa de la intrare, lângă un morman de cărţi. Mai multe volume se revarsă din birou şi prin hol. Câteva sunt studii – istorie, religie, mitologie şi doctrină – şi câteva sunt romane. Şi alte cărţi au numele părinţilor mei tipărite pe coperte, titlurile embosate în argintiu sau auriu:

INSPIRITIŞTII[2]*.*

E un fel de joc de cuvinte, vezi desigur, pentru că un *inspector* este o persoană care cercetează şi examinează ceva, iar un *spirit* este un alt cuvânt pentru *fantomă.* Aşadar, un *inspiritist* este o persoană care cercetează şi examinează fantome.

[2] Joc de cuvinte tradus aproximativ. În original, *The Inspecters* este format prin asocierea a două cuvinte: *inspector,* care înseamnă „inspector”, şi *specter,* care înseamnă „spirit” (n. red.).

Părinţii mei au scris o serie întreagă de cărţi – au ajuns la volumul şase până acum. Lor le plac cărţile de istorie, dar amestecate cu poveşti cu fantome, adevărul şi legenda rostogolindu-se împreună. Sunt destul de populari.

Mă opresc şi ridic de jos volumul, privind la fotografia de pe ultima copertă: un bărbat subţire în haină de tweed, păr negru înspicat cu gri pe la tâmple (acesta-i tati). Are un laptop sub un braţ şi ochelarii lăsaţi pe vârful nasului. Alături de el stă o femeie în pantaloni uni, deschişi la culoare, şi o bluză multicoloră. Are părul cu bucle negre, prinse într-o coafură dezordonată strânsă cu pene, iar în mâini ţine o carte deschisă, cu pagini ciufulite ca şi când ar fi răsfoite de vânt (asta ar fi mami).

Şi, la picioarele lor, stă înfoiată o movilă de blană neagră şi ochi verzi. Pisoiul nostru, Grim.

Efectul general este o amestecătură: o parte istorie şi o parte magie, cu o picătură de superstiţie drăguţă de modă veche.

Partea haioasă e că tati nici măcar nu *crede* în stafii (de fapt, editorului cărţii chiar îi place că tati e un sceptic, pentru că păstrează poveştile „întemeiate” şi mai „accesibile” pentru cititori). Părinţii mei fac o echipă bună: tati este cărturarul, iar mami este visătorul. El se concentrează pe explicarea trecutului, în timp ce ea extrage poveşti cu fantome din „poate că” şi „ce-ar fi dacă”.

Iar eu? Eu stau departe de asta.

Pentru că părinţii mei nu ştiu întreg adevărul despre mine. Nu le-am spus niciodată ceea ce s-a întâmplat *cu adevărat* în râu, nu le-am spus niciodată despre Văl sau despre lucrurile pe care le văd în partea cealaltă. Se pare că e un secret pe care trebuie să-l păstrez.

Aşadar, părinţii mei vorbesc – sau scriu – despre fantome, dar, de fapt, nu le pot vedea.

În realitate, eu pot să văd stafiile, dar nu vreau să vorbesc – sau să scriu – despre ele.

Sunt al naibii de sigură că asta este ceea ce se cheamă *ironia sorţii.*

— Salut! strig eu. Cineva p-aici?

Vocea mamei se aude de-a lungul holului, e la telefon în biroul ei. Pot zice, din felul în care se exprimă, că dă un interviu.

— Dacă eu cred că sunt în lume lucruri dincolo de înţelegerea noastră?

Mami mitraliază:

— Bineînţeles. Ar fi o aroganţă absolută să gândeşti altfel…

Îşi înfige capul prin cadrul uşii (coafura ei e obişnuitul arici de pixuri) şi zâmbeşte spre mine, dar continuă să vorbească:

— Fantome, rămăşiţe, spirite, spectre, spune-le cum vrei…

Mă încolăceşte într-o îmbrăţişare fără să-şi întrerupă firul interviului.

— Desigur, ştiinţa poate explica unele lucruri, dar când diferiţi oameni experimentează acelaşi fenomen supranatural, văd aceeaşi stafie, povestesc aceeaşi întâmplare, trebuie să ne întrebăm de ce.

Îşi întoarce faţa de la receptor.

— Tati e pe drum spre casă, îmi şopteşte în păr. Să nu fugi departe. Trebuie să vorbim.

Trebuie să vorbim.

Trei cuvinte pe care nu vrei să le auzi niciodată şi aş vrea să-i cer un indiciu, dar mami se retrage deja.

— Ei bine, da, îi spune celui care o intervievează, am simţit într-adevăr prezenţa fantomelor.

Probabil e adevărat.

— Le-am *văzut.*

Jacob flutură o mână în dreptul feţei ei.

Mai puţin adevărat.

Destul de ciudat, dar mami ştie cumva despre Jacob. Ştiţi doar acele situaţii în care te îndepărtezi, vorbind cu cel mai bun prieten al tău, invizibil, înainte să apuci să explici cu cine conversezi.

Dar nu ştiu dacă mami chiar crede în fantome sau dacă ea doar *vrea* să creadă pentru că asta face ca lumea să fie

mai interesantă. Ea zice că a avut partea ei consistentă de experienţe paranormale şi acea „sensibilitate” la supranatural care ne guvernează familia. Totodată, zice că, atunci când vine vorba de chestii ciudate şi de neexplicat, e important să ne păstrăm mintea deschisă.

Ceea ce eu *chiar* ştiu este că ea nu mă tratează de sus, când e vorba de Jacob, aşa cum o face tati. Ea nu se referă la *el* ca la prietenul meu imaginar şi nu mă întreabă, tachinându-mă, cum se simte *el* azi sau ce vrea *el* la cină.

Dacă e ceva ce Jacob vrea să-i spună ei, ea ascultă.

Stomacul meu chiorăie după prânzul sărit, aşa că mă depărtez de biroul mamei, ducându-mă în bucătărie şi făcându-mi un UA+B+CC, adică unt de alune, banană şi chipsuri de ciocolată, adică cel mai bun sandvici din lume, indiferent ce comentează Jacob. (Cred că e doar invidios că el nu poate mânca.) Îndes jumătate în gură, pun restul în frigider pentru mai târziu şi… direcţia etaj.

Pisoiul nostru, Grim, doarme în patul meu.

În ciuda felului în care arată pe cartea părinţilor mei, în viaţa reală, lui Grim îi lipseşte ceea ce mami numeşte *demnitatea de bază a felinei.* De exemplu, chiar acum, este tolănit pe spate, cu labele în aer, ca un câine care face pe mortu’. Când îmi arunc ghiozdanul pe podea, nici măcar nu tresare. Scarpin motanul între urechi, doar ca să fiu sigură că e încă în viaţă, apoi mă îndrept în linie dreaptă spre încăperea care fusese debara.

Tati m-a ajutat s-o modific. Am petrecut un întreg weekend scoţându-i toate rafturile şi transformând acel mic spaţiu într-o cameră obscură. Există aici o masă cu role pentru peliculă, un tanc de developare, un aparat de mărit, hârtie fotografică, tăvi pentru substanţele chimice. Este chiar şi un cablu de oţel cu mici cârlige pentru a susţine fotografiile când sunt puse la uscat. Tot ce are nevoie un fotograf.

Jacob e deja aici, pentru că el n-are niciun pic de respect pentru chestii ca uşi sau scări.

Ridică din umeri, sprijinindu-se de perete.

— Scurtături de fantome.

Ridic aparatul şi rulez pelicula înapoi în casetă, apoi cu degetul deschid capacul din spate, apucând caseta cu mâna.

Şi apoi închid uşa, aruncând încăperea – şi pe noi – într-un întuneric total.

Ei bine, ar fi total, dacă Jacob n-ar avea un fel de... strălucire.

Nu e prea puternică, mai curând ca lumina lunii. Nu voalează filmul, dar mă ajută pe mine să văd câte ceva, altfel ar fi trebuit să am încredere în mâinile mele pentru toată treaba.

Deschid caseta şi scot filmul în palmă. Îl împing în mica spirală metalică şi aşez spirala în tancul de developare, care seamănă cu un termos scurt.

Apoi apăs un întrerupător şi mica debara se umple de lumină roşie, slabă. Ne acoperă pe amândoi cu un halou straniu, ca ieşit dintr-un film de groază. (Jacob îşi flutură degetele şi mormăie sunete înfricoşătoare.)

Adaug apă pentru a clăti tancul, apoi revelator[3], rotind continuu recipientul. În timp ce lucrez, Jacob bate câmpii dacă să-l împacheteze pe *Thor #57,* în loc de *#62.* Când negativele sunt pregătite, le agăţ la uscat. Nu vor fi gata decât peste câteva zile.

Apuc o altă fâşie de film care este pregătită – asta e dintr-o altă expediţie recentă pe care am făcut-o, Jacob şi cu mine, la o casă abandonată, câteva străduţe mai încolo. Casa era goală de ani de zile, dar, aşa cum am descoperit amândoi, nu era chiar *goală.* Aşez fâşia de film în aparatul de mărit (e un fel de proiector construit ca să transfere clişeele pe hârtie fotografică).

Apoi vine imprimarea.

E un fel de magie să expui un film. Magia e chiar acolo, în cuvântul *expunere* – a scoate la lumină. Mă simt ca un om de ştiinţă nebun în timp ce mut hârtia fotografică dintr-o tavă cu substanţe în alta – revelatorul, soluţia de stopare, fixatorul.

[3] *Revelator* – soluţie folosită pentru developarea fotografiilor făcute pe film (n. red.).

Şi, în timp ce împing hârtia cu degetele, prima imagine, în fine, începe să apară.

O fi special aparatul meu foto, dar nu e atât de ciudat ca mine. Pot să-l iau cu mine în Văl, dar nu poate vedea în felul în care văd eu. De cele mai multe ori, fotografiile care apar sunt obişnuite: un fel de traducere alb-negru a lumii mele policrome.

Dar, din când în când, am noroc.

Din când în când, aparatul prinde o umbră pe un perete, contururi ca de fum în jurul unui corp, o uşă într-un loc unde nu mai e de multă vreme.

Jacob planează pe umărul meu.

— Pufăi spre mine, îi şoptesc.

— Eu nu, zice el.

— Ba da.

Răsuflarea lui e rece, răcoritoare în camera neaerisită, dar atenţia mea se întoarce la tăvi.

Una câte una, fotografiile prind contur.

E un cadru cu clădirea abandonată, tras de afară, cu lumina soarelui decupând lemnul scorojit.

Şi altul, din interior, un cadru drept spre un coridor întunecat.

Şi apoi…

Un câştigător.

E o imagine făcută de cealaltă parte a Vălului – pot să zic asta după strălucirea gri-palidă. Şi acolo, în capul scărilor, o mâzgălitură ce reprezintă o fată-fantomă, într-o cămaşă de noapte.

Jacob fluieră uşor.

Dacă aş arată fotografia oricui, ar presupune că a fost *fotoşopată*[4]. Şi, chiar dacă m-ar crede, adevărul e că nu aş vrea să fie expusă. Nu vreau să fiu ca acei medium de la TV care stau în faţa audienţei şi pretind că pot vorbi cu morţii. Şi nu e nici măcar ca şi când cei morţi chiar *vorbesc* cu mine (Jacob e alături).

— Pot să fiu translatorul tău, se oferă.

[4] Aluzie la trucarea unor imagini prin prelucrare în Photoshop, un program special de editare a fotografiilor (n. red.).

Pufăi.

— Nu, mersi.

Mă chiorăsc din nou pe negativele proaspete de azi şi mă întreb dacă am prins vreo nălucire a băiatului cu capă şi coroană, fantomatic, pe cortină.

Am înţepenit tot aplecându-mă peste aparatură, aşa că închid lumina roşie şi mă întorc în dormitor, clipind de la strălucirea bruscă a luminii.

Jacob se aruncă pe pat, alături de Grim.

Nu se produce nicio vibraţie, nicio adâncitură pe saltea, dar urechile lui Grim zvâcnesc şi, câteva momente mai târziu, el îşi pune lăbuţele în aer înconjurându-l pe Jacob. N-am reuşit niciodată să ne dăm seama dacă Grim chiar îl *vede* sau simte un fel de perturbare a forţei.

Pisicile sunt aşa de ciudate!

Mă hotărăsc să încep să împachetez pentru plajă şi îmi trag geamantanul de sub pat. Aleg dintre hainele de vară, în timp ce Jacob se preface că freacă o pată de mizerie de pe tivul tricoului său. Nu-mi pot imagina cum ar fi să fiu nevoită să port aceleaşi ţoale pentru tot restul existenţei mele de *vi-mo.*

Jacob ridică din umeri.

— Sunt doar bucuros că aveam chef de *Captain America* în acea zi.

Acea zi. Ce s-a întâmplat în acea zi? Mă întreb dacă-mi va spune vreodată.

Jacob nu recunoaşte acest gând. Doar se rostogoleşte pe burtă şi începe să citească o bandă desenată oarecare, pe care am lăsat-o deschisă pe pat.

Pierde câteva secunde, încercând *să convingă* revista să dea pagina, înainte să ajung eu şi s-o fac pentru el.

— Într-una din zilele astea, mormăie el.

Jos, se aude uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se. Câteva clipe mai târziu, tati sună adunarea:

— Adunare de familie!

CAPITOLUL CINCI

Adunare de familie.

Cuvinte care, la fel ca *„avem de vorbit”, niciodată* nu aduc veşti bune.

Pe masă e o pasta-pizza proaspătă, ceea ce e un alt semn rău. Pasta-pizza – de asemenea cunoscută ca sos marinara, chifteluţe şi brânză pe un blat de pâine cu usturoi – este mâncarea mea favorită, iar mami şi tati o comandă de la Dino’s[5] doar la ocazii speciale sau când s-a petrecut ceva cu adevărat nasol. E confuză o astfel de situaţie – ar trebui să existe mâncare pentru veşti bune şi mâncare pentru veşti proaste, astfel încât să ştim la ce să ne aşteptăm.

Mami tocmai scoate farfuriile, iar tati aşază masa, atunci când eu intru, şi amândoi fac mult zgomot, fără să spună prea multe.

— …oh, am dat acel interviu pentru Canalul Cinci…

— Cum a fost?

— Bine, bine… Ai apucat să printezi acel contract?

Jacob se saltă pe blat, legănându-şi picioarele în linişte deasupra dulapurilor, în timp ce încarc o felie de pizza pe farfuria mea. El analizează amestecul de brânză şi sos şi prospeţimea chifteluţelor.

— Asta-i greţos!

Vrei să spui delicios, gândesc eu, ridicând pizza spre gură.

Iau o muşcătură mare. Brânza îmi arde cerul gurii şi mami pocneşte din degete, o mustrare fără vorbe pentru cine mănâncă înainte să fie toată lumea la masă. Tati mă prinde pe după umeri, într-o îmbrăţişare cu un singur braţ. El miroase precum cămăşile curate şi cărţile vechi.

Când deja stăm toţi, remarc un nou steag roşu: mami şi tati nu mănâncă. Ei nici măcar nu *se prefac* că mănâncă. Mă forţez să pun felia de pasta-pizza jos.

— Aşadar, zic, încercând să par nepăsătoare, care-i

[5] *Dino’s* – pizzerie celebră din New York, înfiinţată în 1957 (n. red.).

treaba?

Mami scoate un pix din coafura ei, apoi îl pune la loc.

— Of, nu multe… zice ea.

Tati îi aruncă o privire de parcă l-ar fi abandonat.

— Cassidy… începe el, scăpând numele meu întreg. Avem ceva veşti.

Of, Doamne, mă gândesc, *o să fiu sora mai mare.*

Jacob îşi încreţeşte nasul de dezgust şi eu sunt atât de convinsă că asta e vestea, încât sunt total prinsă cu garda jos, când tati zice:

— O să fim într-un show TV.

Mă holbez prosteşte.

— Ce?

— Îţi aminteşti când prima carte cu *Inspiritiştii* a apărut, zice mami, şi chiar am apărut în presă? Unii s-au gândit că ar putea fi un show perfect. Există o casă de producţie care ar fi cumpărat drepturile…

— Daaa, zic lent. Dar îmi amintesc şi că tu mi-ai spus că, de fapt, nu se va întâmpla niciodată.

Mami se foieşte.

Tati îşi freacă gâtul.

— Ei bine, zice el direct, lucrurile au evoluat rapid în ultimele săptămâni. N-am vrut să-ţi spunem, în caz că totul ar fi căzut, dar…

Se uită la mami pentru ajutor. Ea preia conversaţia, cu un zâmbet până la urechi:

— Chiar s-a întâmplat!

Mintea mea e „pe pauză”. Nu ştiu ce înseamnă asta.

Pentru ei. Pentru noi. Pentru mine.

— Okay, zic nesigură, care-i treaba?

Vreau să zic, o e veste tare, dar nu văd de ce erau aşa stresaţi să-mi spună mie.

— E super! Cine o să vă joace?

Tati chicoteşte.

— Nimeni, zice el. Asta-i poanta, ne vom juca propriile roluri.

Mă încrunt.

— Nu înţeleg.

— Nu e un show *show,* explică tati. E mai curând ca un documentar.

Mami nu-şi poate ascunde acum entuziasmul.

— Va fi la fel ca la cărţi, tati cu faptele şi eu cu legendele, zice ea, vorbind pe repede înainte. Fiecare episod se va axa pe un alt oraş, un set diferit de locuri şi poveşti…

Capul mi se roteşte şi încerc să-mi dau seama dacă sunt emoţionată sau îngrozită ori un pic din amândouă. Mă gândesc doar la acele show-uri TV cu fantome. Ştiţi doar, alea unde oamenii stau în camerele cu întuneric beznă, luminate doar de camere cu lămpi infraroşii şi şoptesc în microfoane. Aşa ar trebuie să fie show-ul părinţilor mei?

— Şi *tu* n-ar trebui să apari în cadru, zice mami către mine, nu şi dacă cumva ţi-ai dori cu adevărat, dar vei fi cu noi la fiecare pas pe care-l vom face şi putem merge la plajă altădată…

— Stai, ce?

Îmi scutur capul, planurile mele de vară s-au dus pe apa sâmbetei.

— Când începe asta?

Tata se încruntă.

— Ei bine, problema e că programul a fost cam accelerat. Ei ne vor la prima destinaţie săptămâna viitoare.

Săptămâna viitoare. Când se presupunea că vom fi pe plajă.

— Uf! Asta-i chiar curând, spun eu, încercând să nu se simtă panica din vocea mea. Unde mergem?

— Peste tot, zice mami, scoţând un dosar cu *Inspiritiştii* tipărit de-a latul copertei. „Cele mai bântuite oraşe din lume”, asta-i tema emisiunii.

Lumea, mă gândesc, *e un loc foarte mare.*

— Sunt mai îngrijorat de partea cu *cele mai bântuite oraşe,* zice Jacob.

Pentru o fantomă, chiar nu este un fan al chestiilor înfricoşătoare sau al locurilor bântuite sau al *oricăror altele* care ar avea legătură cu Vălul.

Pentru multă vreme, nu am înţeles de ce. M-am *mirat* mult, dar nu am vrut să întreb. Şi apoi, într-o zi, trebuie că

se săturase de gândul meu, pentru că s-a hotărât să-mi zică.

— E... rece, a zis. Cam aşa, dacă tu mergi prin zăpadă, dar tu eşti caldă, nu începi să tremuri imediat. Ai toată căldura aia de pierdut. Dar eu mă simt ca şi când tocmai am intrat şi m-am întors acolo, în frig, mă simt ca şi când nu mă voi mai încălzi niciodată.

Îmi doresc să-mi pot lipi mâna de a lui.

Să-i dau ceva din căldura mea.

Dar tot ce pot face e să-i promit că nu-l voi lăsa să îngheţe.

Că nu-l voi lăsa niciodată în urmă.

Unde mergi tu, merg şi eu, mă gândesc.

— Ei bine, Cass? întreabă tati, iar lumina i se reflectă în ochelari ca şi când clipeşte spre mine.

Atât de mult îmi doream o vară fără fantome.

— Ce zici? presează mami.

Ceea ce nu e o întrebare corectă. Părinţilor le place să întrebe asta atunci când, de fapt, nu ai nicio alternativă. Zic că sună aiurea şi înspăimântător. Zic că aş prefera să merg pe plajă.

Dar mami şi tati par atât de încântaţi şi nu vreau să le distrug asta. Plus că – arunc o privire la Jacob – *ar putea* fi distractiv.

El boceşte.

Mami deschide dosarul şi ochii mei scanează de-a latul primei pagini.

INSPIRITIŞTII
EPISODUL UNU
DESTINAŢIA: Edinburgh, Scoţia

Ce ştiu eu despre Scoţia? E în nordul Angliei, ceea ce e la un ocean distanţă. Are bărbaţi care poartă kilturi şi... asta-i tot.

Citesc în continuare şi ajung la titlul episodului:

ORAŞUL FANTOMELOR

— Ei bine, ăsta nu-i de rău augur, spune Jacob, trecând ca un fior prin mine, pe jumătate temătoare, pe jumătate curioasă.

Am crezut că viaţa mea e deja destul de ciudată.

Se pare că e pe cale să fie şi mai ciudată.

PARTEA A DOUA
ORAŞUL FANTOMELOR

CAPITOLUL ŞASE

— Cassidy! Taxiul e aici!

Îmi îndes ultimele haine în valiză şi mă aşez pe capac, ca să-l pot închide. Mă pregătisem să împachetez pentru plajă. Costume de baie, şi şorturi, şi cremă de plajă, şi o vară fără bântuiri. În loc de asta, am îndesat în bagaje pulovere şi ghete. Potrivit aplicaţiei meteo de pe telefonul meu, definiţia scoţiană a verii este frig şi ploaie, cu probabilitate de grindină.

Jacob se aşază pe marginea patului, în deja cunoscutele lui haine, tricou şi blugi, pentru că fantomele nu au nevoie de haine impermeabile.

— Ai luat benzile desenate, da? mă întreabă el.

— Sunt în rucsac.

— Mai ai loc pentru încă una? Pentru că, m-am gândit, nu avem niciun *Justice…*

— Nu, zic, verificând din nou dacă aparatul foto are film încărcat. Te-am tăiat de la porţie.

Tati apare în cadrul uşii, cu o valiză într-o mână şi cutia pisicii în cealaltă. Grim se încruntă din adâncurile cuştii.

— Cu cine vorbeşti? întreabă tati.

— Cu Jacob, zic.

Tati priveşte în jur, exagerând voit, aşa ca să pot spune că el îmi face pe plac.

— Şi *Jacob* este gata de plecare?

— Nici pomeneală, răspunde el din pat. Asta e o idee groaznică.

— Of, daaa, zic cu emfază. Moare să vadă toate acele case bântuite, şi pivniţele bântuite, şi castelele bântuite.

Jacob mă fulgeră.

— Trădătoareo!

— Mă bucur, zice tati plin de vioiciune. Nu pot promite nicio fantomă, dar acolo, cu siguranţă, există un adevărat tezaur istoric.

Grim sâsâie, protestând.

Închid fermoarul geamantanului meu şi îl împing în jos,

pe scări, cu un încăpăţânat *tronc-tronc-tronc,* apoi prin uşa deschisă şi în jos, pe trepte, până la taxiul care ne aşteaptă. Mă uit înapoi spre casa noastră, simţind o tensiune nervoasă, în timp ce tati încuie uşa de la intrare.

— O să fie tot aici când ne vom întoarce, zice mami, citindu-mi expresia de pe faţă. Asta e doar o schimbare de decor, o nouă poveste, un capitol proaspăt. Avem de scris o carte întreagă, spune ea, strângându-mă pe după umeri, şi cum altfel să o scriem?

— Câte o singură pagină pe zi, spun automat.

Asta-i expresia favorită a mamei şi, de la scufundarea mea în râu, o folosesc ca un colac de salvare. De fiecare dacă când sunt nervoasă sau speriată, îmi reamintesc că fiecare poveste bună are nevoie de răsturnări de situaţie şi transformări. Fiecare eroină are nevoie de o aventură.

Aşa că ne îngrămădim în taxi, doi părinţi, o fată, o fantomă şi o pisică mofturoasă, şi ne îndreptăm spre aeroport.

Mami şi tati petrec cea mai mare parte a drumului vorbind despre programul viitor. Casa de producţie a închiriat o echipă de filmare locală şi un ghid şi ne-a dat o săptămână ca să filmăm tot ce avem nevoie. Tati ţine un dosar cu istoria tuturor locurilor, iar mami are un notes plin de mâzgăleli, pe care nimeni altcineva, în afara ei, nu le poate citi. Cu cât îi ascult mai mult vorbind despre logistică, cu atât mai mult îmi dau seama că show-ul este în pregătire de *luni de zile,* chiar dacă abia acum s-au pus toate cap la cap.

Nimic nu se întâmplă până nu se întâmplă şi apoi deja chiar se întâmplă. Asta e una dintre expresiile lui tati.

Taxiul opreşte la aeroport. Dar, când ne dăm jos, nu mai suntem doi părinţi, o fată, o fantomă şi o pisică ciufută.

Pentru că Jacob a dispărut.

Face asta câteodată. Dispare. Nu ştiu dacă se bosumflă sau doar o ia pe vreo scurtătură. Prima dată când a dispărut mergeam cu maşina, coborând pe Coasta de Est, în căutarea unor faruri bântuite, pentru cea mai recentă carte a părinţilor mei.

Acum un minut era aici şi, în următorul, dispăruse. M-am speriat rău, temându-mă că, într-un fel sau altul, e legat de râu, că a ajuns la un fel de graniţă invizibilă la 15 sau 30 de kilometri în afara oraşului şi s-a blocat.

Dar, când am ajuns la primul far, era acolo, stând pe trepte.

— Ce-i? a zis defensiv. Am rău de maşină.

Un răspuns tip Jacob.

Mă întreb unde se duce pe bune, ce face fără mine; mă întreb dacă fantomele au nevoie de somn, dacă trebuie să se întoarcă în Văl, ca să se reîncarce, sau dacă e doar al naibii.

Dar, pe măsură ce părinţii mei şi cu mine ne predăm bagajele, trecem prin controlul de securitate şi ne suim în avion, tot nu am nicio veste de la el. Şi, când stau în locul meu de la fereastră şi privesc cum solul se îndepărtează în timpul decolării, chiar îmi doresc să fi rămas acasă.

★★★

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să vă prindeţi centurile…

Soarele abia apare în timp ce îmi deschid ochii şi îmi lipesc faţa de geam. E greu să-ţi imaginezi că, literar vorbind, e un ocean sub noi şi o lume nouă, aşteptând de cealaltă parte. O lume plină de secrete, mistere şi fantome.

O chestie ciudată e că aici, sus, la 12.000 de metri în aer, înfăşurată în păsărea metalică, nu simt Vălul. Simţurile mele nu primesc niciun fel de atingere *de dincolo,* niciun material gri la marginea orizontului meu vizual. Şi asta mă face să mă simt ca şi când îmi lipseşte o parte din mine. Peter Pan separat de umbra lui.

Şi nu mă ajută deloc lipsa lui Jacob.

Încerc să nu mă îngrijorez. În cele din urmă, el se arată întotdeauna.

Avionul scoate un mic uruit, un tremurat provocat de turbulenţe, iar Grim mă fixează din cutia aflată sub scaunul din faţa mea. Nu scoate niciun sunet, dar ochii lui verzi se îngustează, ca şi când eu, personal, aş fi responsabilă pentru actuala lui încarcerare.

Tati doarme, dar mami e trează şi frunzăreşte o carte numită *Spirite, spectre, Scoţia.* Arată destul de nasol – pe copertă e un castel sub o lună plină şi vălătuci de ceaţă care se transformă în spirite prea nasol *fotoşopate.* Dar mă trezesc că-i citesc peste umăr şi constat că are o parte dedicată Edinburgh-ului.

Oraşul, al cărui nume, se pare, se pronunţă *Eh-dinbur-uh* şi nu *Eh-din-berg,* are mai mult de *900* de ani vechime. E acolo o hartă completă cu parcuri şi poduri, biserici şi chiar *un castel.* Totuşi, oraşul e mai mic decât mă aşteptam, până-n zece kilometri dintr-un capăt în altul, şi este împărţit într-un *Oraş Vechi* şi un *Oraş Nou.*

— Termenul Oraş Nou e relativ, explică mami, când se prinde că citesc. Are totuşi mai mult de 200 de ani. Oraşul Vechi, adaugă ea, zăpăcindu-mă, e cel în care se află fantomele.

— Şi noi unde o să stăm? întreb. Ştiu răspunsul înainte ca degetele ei să aterizeze pe hartă, exact în mijlocul Oraşului Vechi.

Super, mi-l imaginez pe Jacob zicând, în timp ce mă las pe spate în scaun.

Mă uit pe fereastră în timp ce lumina zilei se strecoară pe cer.

Mă gândesc din nou la Jacob şi încep să mă îngrijorez, întrebându-mă dacă fantomele sunt în stare să treacă peste apă. În timp ce avionul coboară, îngrijorarea mi se cuibăreşte în piept. La vremea aterizării, încep să simt panica.

Nu e niciun Jacob în tunel.

Nu Jacob în terminal.

Nu Jacob pe scara rulantă sau la bagaje.

Apoi valizele încep să se rostogolească pe banda-carusel şi prima chestie pe care-o văd nu sunt dungile roşii şi galbene ale bagajului meu (da, fac parte din Clubul Cercetaşilor), ci băiatul de deasupra lui, care stă cu picioarele încrucişate sub el. Îi place să-şi facă intrări de excepţie.

Mă înclin cu uşurare. Jacob sare de pe bandă, îşi îndeasă

mâinile în buzunare şi-mi aruncă un zâmbet strâmb.

— Avantaj fantomă, zice el, iar eu nu mă pot decide dacă să-mi arunc braţele în jurul lui sau să-l trosnesc în umăr.

Norocul lui, nu pot să fac nici una, nici alta.

Ne înghesuim într-un taxi negru şi Grim însuşi e strivit ca o clătită în fundul cuştii lui şi se încruntă la Jacob, care răspunde la fel, în timp ce mami îi dă şoferului adresa locului unde vom sta.

Suntem purtaţi pentru câteva minute pe străzi cu aer normal, pe care se înşiră băcănii, coaforuri şi bănci. Şi apoi, de niciunde, drumul se schimbă sub noi, de la pavaj la macadam[6], ca şi când ne-am întoarce în timp. Maşina uruie pe drumul accidentat. Grim arată înveninat, iar Jacob, îngreţoşat.

Şoferul de taxi zice ceva, dar accentul său e atât de ciudat, încât îmi trebuie un moment să realizez că vorbeşte cu noi şi nu-şi cântă sieşi un cântecel. Tati începe să dea din cap absent, pretinzând că înţelege. Dar reuşesc să despart vocea melodioasă a şoferului în cuvinte. O întrebare:

— Ce vă aduce în frumoasa Scoţie?

Probabil că şi mami s-a prins ce zice, pentru că se apleacă în faţă şi spune:

— Fantomele.

Acasă, un asemenea cuvânt ar fi fost suficient ca să întrerupă orice conversaţie, dar taximetristul nu pare nici măcar contrariat.

— Aha, zice, normal. Văzui o fantomă odată, în nord.

Mami se luminează.

— Chiar aşa?

— Păi, mda, spune el, dând din cap. Am fost cu nevasta mea în Ţinuturile Înalte[7], pe zi, să luăm ceva aer şi să vedem ce-i de văzut, ne-am făcut drum până la un castel din preajmă, să căutăm ceva de răcorit.

---

[6] *Macadam* – straturi succesive de piatră spartă cu care sunt pavate unele drumuri (n. red.).

[7] Ţinuturile Înalte (Highland) – zonă deluroasă din nordul Scoţiei (n. red.).

Nimic straniu până aici, gândesc.

— Acuma, bucătăriile în acel castel fuseseră transformate într-o cârciumă, totul numai piatră şi sticlă şi vatră arzând, cu trei taburete care fuseseră puse în jurul focului, povesteşte în continuare şoferul de taxi. Două dintre scăunele erau goale, iar pe al treilea era un bărbat care se uita la foc. Un adevărat domn. Nevastă-mea era cu ochii pe o masă în spate şi eu aveam băuturile în mâini şi eram chiar în spatele ei, iar spaţiul era îngust şi eu nu-s chiar aşa de mic şi m-am ciocnit de scaunul pe care stătea omul. Aproape mi-am vărsat berea pe el. Am zis scuze şi nevastă-mea s-a întors la mine şi m-a întrebat cu cine vorbeam.

— Şi imaginaţi-vă… Ezită, iar aerul din taxi devine atât de dens, ca o respiraţie ţinută prea mult. Nu era nimeni acolo. Toate cele trei scaune erau goale.

Tati pare adâncit în gânduri, ca şi când ar fi o enigmă de dezlegat, dar ochii mamei strălucesc ca ai unui copilaş în faţa focului de tabără. Jacob şi cu mine ne privim circumspecţi. E una ca o fantomă să dea un cot unui obiect sau să aburească oglinda băii. Dar *să se arate* în lumea noastră chiar aşa, ca şi când ar fi din carne şi oase? Doar Jacob face asta, şi doar pentru mine, şi doar pentru că suntem încâlciţi. Aşadar, sunt şanse ori ca taximetristul să ne ia în băşcălie, ori ochii lui i-au jucat feste. Există un motiv pentru care oamenii văd fantome în întuneric, când strălucirile şi umbrele se pot amesteca cu vederea ta.

Căutătura taximetristului se întâlneşte cu a mea în oglinda retrovizoare.

— Nu mă crezi, puştoaico? întreabă cu un zâmbet. E-n regulă. Rămâi în Scoţia ceva timp şi vei avea propriile tale poveşti.

Nici nu ştie că am o mulţime.

Taxiul coteşte după un colţ şi deodată suntem faţă-n faţă cu castelul din harta mamei. Doar că nu e o mică ilustraţie. E un *castel din realitate.* Pe o *stâncă.* Mă holbez de curiozitate.

Tati scoate un fluierat uşor, admirativ. Mami străluceşte. Chiar şi Jacob pare impresionat. Pare pictat direct pe cer, o

vedere perfectă.

— Uimitor, aşa-i? zice taximetristul.

Îmi amintesc de pe hartă: castelul este situat în Oraşul Vechi şi sunt destul de sigură că rulăm pe un pod (nu e apă dedesubt, doar o gară şi un parc mare înverzit), în partea veche a oraşului.

Taximetristul trece dincolo de străzile agitate şi coboară o pantă.

— Am ajuns, zice el, oprind în faţa unei clădiri vechi, din piatră, cu o uşă vopsită în roşu aprins. Capătul aleii, *Lane's End.*

CAPITOLUL ŞAPTE

Lane’s End îmi aminteşte de acea scenă din *Harry Potter şi Ordinul Phoenix* în care Harry ajunge la sediul Ordinului – care este, de fapt, casa lui Sirius Black –, dar care este ascuns de o vrajă.

Unul dintre magi bate în pietrele din faţă şi clădirile se separă, alunecând în lateral, pentru a scoate la lumină sediul făcut sandvici între ele.

Lane’s End este chiar aşa, o clădire gri vârâtă între alte două clădiri gri. Împreună, ele stau ca nişte cărţi pe un raft, crestele lor de piatră continuând fără niciun spaţiu între ele, iar acoperişurile având multe coşuri de fum.

Când sunăm la soneria de pe uşa roşu-aprins, răspunde o femeie în vârstă. Are obrajii rozalii şi o piele frumoasă, iar o pisică albă şi grasă se încolăceşte printre gleznele ei.

— Oh, bună, zice femeia. Voi trebuie să fiţi familia Blake. Eu sunt doamna Weathershire. Eu administrez Lane’s End. Poftiţi înăuntru!

Pereţii din vestibul sunt acoperiţi cu portrete de modă veche, feţe care se holbează în gol. În dreapta, o uşă arcuită duce spre o cameră de zi şi, la capătul culoarului, o scară abruptă de lemn se ridică precum un copac. În timp ce doamna Weathershire turuie detalii despre şederea noastră, eu mă duc direct spre scări.

Jacob păşeşte alături de mine.

— Pariez că-i bântuită.

El crede că toate sunt bântuite. Despre Lane’s End e greu de spus. E veche, cu siguranţă, dar vechi nu înseamnă întotdeauna…

O ţeavă uruie în perete, iar paşii sună foarte tare.

Jacob îşi ridică sprâncenele.

Ei bine, poate…

La baza scărilor, îmi ridic privirea doar pentru a găsi o fată care se uită fix în jos, la mine.

E cam de vârsta mea, îmbrăcată într-o cămaşă de-un alb proaspăt, cu nasturi până jos şi o fustă plisată. Are o piele

creolă, iar părul ei negru, lucios, este prins cu o panglică simplă. Mă fixează fără să clipească şi eu îi întorc privirea, pentru că e ceva ciudat la ea. Nu pot să scap de sentimentul că am mai văzut această figură înainte, chiar dacă ştiu că nu e aşa.

— Cassidy! mă cheamă tati.

Îmi desprind privirea şi mă retrag, trecând pe lângă cuşca lui Grim. Pisica pufoasă a doamnei Weathershire îşi strecoară o lăbuţă curioasă printre bare. Grim îmi aruncă o privire pe jumătate rugătoare, pe jumătate criminală, aşa că înşfac cuşca şi o iau cu mine în camera de zi.

Tavanul e înalt, pereţii sunt acoperiţi cu volume şi există un şemineu flancat de două canapele, având în faţa lui, un fotoliu. Punerea în scenă îmi aminteşte de cele trei scaune ale poveştii şoferului de taxi, dar nu e niciun domn-fantomă, doar mami şi tati şi doamna Weathershire.

Las jos cuşca lui Grim şi mă scufund într-una dintre canapele, apoi scâncesc când mă tot scufund în ţesătura care mă cuprinde ca nisipurile mişcătoare.

Mami îmi oferă mâna şi mă scoate la suprafaţă, în timp ce doamna Weathershire aşază un ceainic şi o tavă pe masă. Stomacul meu chiorăie – nu contează cât de multă mâncare ai înghiţit în avion, nu eşti niciodată sătul.

— Biscuiţi? îmi oferă doamna Weathershire, punându-mi în faţă un platou pe care sunt cu siguranţă *prăjiturele.* Poate să le spună cum vrea, atâta vreme cât pot să mă servesc.

Abia ce mă întind către farfurie, când sunetul de paşi, de sus, se aude din nou.

— Of, nu băgaţi de seamă asta, spune doamna Weathershire. Probabil că e doar soţul meu.

— O să-l cunoaştem? întreabă tati.

Gazda noastră râde scurt.

— N-aş prea zice. Domnul Weathershire e mort de aproape opt ani.

Zâmbetul ei nici măcar nu tremură.

— Ceai?

Jacob îmi aruncă o privire lungă şi nu trebuie să fiu în

stare să-i citesc mintea ca să ştiu ce gândeşte.

Cu siguranţă bântuită.

Poate că are dreptate, dar nu o să aflu. Am o regulă privind trecerea Vălului în locurile unde trebuie să dorm – nu o fac. Pe bune, câteodată e mai bine să *nu* ştii.

— Aşa, zice doamna Weathershire, turnând ceai, ce vă aduce în onorabilul nostru oraş?

— Ca să zicem aşa, spune mami, filmăm o emisiune despre fantome.

— Of, exclamă gazda noastră, ridicându-şi ceaşca. Ei bine, nu va trebui să căutaţi departe. Reginald al meu îndrăgea destul de tare Edinburgh-ul mort. Pare a fi obsesie, într-adevăr.

Arată cu capul spre rafturile de cărţi aliniate pe peretele camerei de zi.

— A umblat să adune poveşti de la localnici ani întregi, păstrându-le în acele jurnale de acolo.

Mama ciuleşte urechile când aude menţionându-se cuvântul „poveşti”, în timp ce tati se luminează auzind că aşa ceva a fost imortalizat în scris.

— Pot să…?

— Serviţi-vă.

Când tati a terminat de adunat o stivă de ziare şi mami şi-a terminat ceaiul, iar eu am mâncat destule prăjiturele pentru a mă simţi uşor rău, doamna Weathershire se ridică din fotoliul ei.

— Ei bine, spune ea, o să vă arăt etajul…

Un *etaj* este aparent cuvântul britanic pentru un apartament, chiar dacă nu este foarte clar la care se referă, privind în sus la cele trei rânduri de scări pe care le avem de urcat până vom ajunge. Când ajungem la primul podest, nu văd nici urmă de fată cu părul negru sau de altcineva.

Mami mă informează că, în Scoţia, un ascensor este numit *lift,* ceea ce chiar ar avea sens dacă această clădire ar avea vreunul. Mami explică, de asemenea, că *Lane’s End* este o casă de oaspeţi, ceea ce pare a fi un fel de mic hotel plin de apartamente – vreau să zic *etaj* – în loc de obişnuitele camere de hotel. Sunt două *etaje* pe nivel şi,

când ajungem la cel de-al treilea podest, doamna Weathershire se opreşte în faţa unei uşi cu 3B scris în alamă şi scoate la iveală o cheie de modă veche.

— Iată, am ajuns…

Când se deschide, uşa scoate un sunet ca un efect sonor din filmele de groază, dar spaţiul de dincolo este confortabil şi curat. Sunt acolo două dormitoare şi o sufragerie cu un şemineu vechi, o canapea care nu pare că ar vrea să mă înghită şi un birou în faţa unei ferestre largi.

Mami şi tati zăbovesc pe podest, pălăvrăgind cu doamna Weathershire.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, zice ea, sunt chiar jos, la primul nivel…

În timpul ăsta, îl eliberez pe Grim din cuşca lui de călătorie. El ţâşneşte sub canapea, iar eu mă duc la fereastra din faţa biroului. Geamul este aburit, dar, când dau cu mâna pe suprafaţa rece, sunt surprinsă să descopăr castelul mult aşteptat chiar de cealaltă parte. Se conturează deasupra unui peisaj cu acoperişuri ascuţite şi coşuri de fum din piatră şi rămân mută de uimire de privelişte: mai curând un basm fermecat decât o poveste cu fantome.

— Jacob, spun cu blândeţe, chiar trebuie să vezi asta.

Dar Jacob nu răspunde.

Mă întorc. Nu e aici. Verific în baie şi găsesc o cadă cu gheare (la modul cel mai literal, are nişte labe uriaşe în loc de picioare, ca şi când partea de sus a unui gargui ar fi fost îndepărtată.) Nici urmă de Jacob.

— Jacob, şoptesc, verificând primul dormitor. Nimic.

Intru în cel de-al doilea şi îl găsesc în picioare, la capătul patului, cu ochii îndreptaţi spre ceva ascuns în spatele uşii.

— Jacob?

Nu clipeşte, nu se mişcă.

Alunec la spatele lui în cameră şi văd la ce se zgâieşte: o oglindă.

O oglindă mare, cu o ramă aurită, rezemată de perete.

La început cred că el a văzut ceva ciudat în reflexie, dar apoi realizez că însăşi reflexia i-a captat atenţia. Îi urmăresc

căutătura şi rămân nemişcată, mi se ridică părul de pe mâini.

Sunt doi Jacob, cel de lângă mine şi cel din oglindă, dar ei nu sunt la fel. Jacob de lângă mine e cel pe care îl ştiu. Dar cel din oglindă este cenuşiu şi sfrijit, tricoul lui şi blugii sunt uzi fleaşcă, apa râului se adună la picioarele lui. Nu sunt chiar uşor de înspăimântat, dar, văzându-l aşa, mă îngrozesc. Jacob din oglindă arată mort… Mă opresc. Nu-mi permit să gândesc cuvântul.

— Jacob, zic, dar vocea nu pare să se audă.

Ochii lui sunt concentraţi şi goi în acelaşi timp şi încerc să-l zgâlţâi de umeri, dar bineînţeles că mâinile mele trec prin el. În final, mă aşez între el şi reflexia lui, întrerupându-i perspectiva.

— *Jacob!*

Clipeşte, face un pas înapoi, şovăitor.

— Ce *a fost* asta? întreb.

Cuvintele lui sunt lente, leneşe.

— Nu… ştiu…

Tremură ca de frig şi se întoarce, plutind afară din cameră fără nici o altă vorbă. Mă întorc din nou spre oglindă, aşteptându-mă oarecum să-l văd pe celălalt Jacob stând acolo.

Dar sunt doar eu.

Mă îndrept spre camera de zi, unde tati îşi încarcă telefonul şi mami despachetează. Jacob e cocoţat pe sofa, iar privirea îi este încă stranie şi rece.

Eşti bine? gândesc, prăbuşindu-mă pe canapea lângă el.

Dă din cap absent.

Afară, soarele dispare în spatele norilor şi deodată camera se întunecă. E ca şi când trec prin Văl – totul devine gri, ameninţător.

Mami îşi pune mâinile în şold şi priveşte în jur.

— Asta-i minunat, zice, fără nicio urmă de sarcasm.

Se întoarce spre mine.

— Vreun semn de la fantoma rezidentă?

Poate că se referă la domnul Weathershire şi nu la Jacob, aşadar, clatin negativ din cap.

— Probabil doar o pisică mare şi câteva ţevi vechi, precizează tati.

Mami îşi vântură părul într-o coafură dezordonată.

— N-ai niciun haz, zice ea, dându-i un pupic pe obraz.

— Tu de două ori pe atât, i-o întoarce el, curăţându-şi ochelarii.

Îmi înăbuş un căscat. O secundă mai târziu, tati cască şi el.

— Să nu îndrăzniţi! chirăie mami. Trebuie să stăm treji. Doar aşa putem lupta cu *jet lag*[8]-ul.

Jet lag este ceea ce pare că se întâmplă când zbori noaptea peste ocean şi corpul tău n-are timp să prindă orele din urmă.

Mă încolăcesc pe canapea, în timp ce tati îi sună pe producători, anunţându-i că am ajuns. Echipa zboară încoace mâine, de la Londra, şi vine să se întâlnească cu noi, împreună cu ghidul nostru local. Tati se duce spre dormitor, vorbind despre logistică (dar îl bănui că, de fapt, vrea să tragă un pui de somn). Casc din nou şi îmi închid ochii, dar mami mă apucă de umăr.

— Haide, zice ea, trăgându-mă în picioare. E aşa o zi frumoasă.

Mă holbez pe geam.

— Pare că plouă.

Dar mami mă ignoră. Îmi îndeasă o pelerină în braţe.

— Ce bine că suntem pregătiţi!

Privesc în spate, spre canapea, dar Jacob a dispărut şi, înainte de a apuca să-l caut, mami mă înlănţuie cu braţul, trăgându-mă spre uşă. Reuşesc să mă eliberez un pic, doar cât să-mi apuc aparatul foto.

În timp ce ieşim în ziua cenuşie, o ceaţă fină cuprinde străzile, transformând lumea în umbre. Pescăruşii ţipă. Undeva, în depărtare, bate un clopot de biserică.

Aşadar; *asta e Scoţia,* gândesc.

Cât de bântuită poate fi?

[8] *Jet lag* – diferenţă de fus orar (n. red.).

CAPITOLUL OPT

— Tortură! Crimă! Haos!

Un om cu pălărie înaltă şi costum zdrenţuit îşi deschide larg braţele.

— Aflaţi despre cele mai întunecate secrete din temniţa Edinburgh-ului!

În aer sunt acorduri de cimpoaie, iar o femeie, într-o rochie închisă la culoare, se sprijină într-o prăjină cu un felinar în vârf.

— Tururi la fantome, în fiecare seară, zice ea, în amurg. Căutaţi felinarul.

— Veniţi la Mary King's Close[9]! anunţă un alt tip într-o mantie de epocă.

— Aflaţi povestea lui Burke şi Hare[10]!

— Urmaţi-ne paşii printre morţii oraşului!

Mami şi cu mine ne plimbăm de-a lungul Royal Mile. E o cale largă şi aglomerată care curge de la Castel în jos până la poalele unei movile uriaşe numite Tronul lui Arthur, *Arthur's Seat.* Stau ca nişte suporturi de sprijinit cărţi, castelul şi colina, fiecare la un capăt al oraşului.

Mama e bezmetică, prinsă în toată îngrămădeala şi în tot vuietul. Dar simt că-mi pierd minţile, pentru că, în ciuda agitaţiei, pot auzi *pic, pic, pic*-ul sâcâitor al fantomelor, unele confuze şi altele apropiate şi, mai mult decât atât, venind din toate părţile, o bătaie constantă şi joasă de parcă oraşul ar avea puls.

Îmi ţin mâna pe braţul mamei în timp ce ne amestecăm prin mulţime. Mulţi părinţi trebuie să fie cu ochii pe copiii lor, să nu-i lase să se rătăcească, dar eu întotdeauna trebuie să fiu cu ochii după mami. Tati e modelul care ţine

---

[9] *Mary King's Close* – obiectiv turistic al Oraşului Vechi, fundătură istorică aflată sub clădirile din *Royal Mile,* a luat numele de la Mary King, o negustorească din oraș care ar fi trăit în secolul al XVII-lea (n. trad.).

[10] *Burke şi Hare* – criminali în serie, ale căror crime, săvârşite timp de zece luni, în anul 1828, la Edinburgh, s-au soldat cu 16 victime (n. trad.).

minte reperele, dar mami preferă să se rătăcească.

Cum altfel să găseşti ceva nou? spune ea tot timpul.

Mami se afundă într-un magazin pentru turişti să ia pentru noi sticle cu apă, iar eu stau lângă bordură, făcând poze cu artiştii de stradă şi mulţimea de oameni. Fotografiez femeia în alb care stă în vârful unei prăjini şi boceşte un cântec straniu, vocea ei urcând şi coborând.

Bătrânul om care ţine strâns un buchet de trandafiri negri, din hârtie, având cuvinte scrise pe fiecare petală. Un bărbat purtând un kilt şi cântând din cimpoi: o melodie bântuită, asemenea vântului.

Totul este pentru spectacol, bineînţeles, menit să umple străzile cu o atmosferă ameţitoare. Dar, dincolo de interpretări, pot să simt fantomatica atragere a Vălului. De obicei, e ceva la care trebuie să ajung, dar aici, acum, în mijlocul haosului din Royal Mile, Vălul ajunge la mine. Pune o mână pe umărul meu, mă trage aproape. Fibrele gri dansează în privirile mele, dar nu mă aplec. În loc de asta, îmi strâng pe mine haina de ploaie şi fixez strada, cu tot cu chioşcuri şi bistrouri, biserici şi magazine de băuturi şi…

Ochii mei se agaţă de un şir de aparate foto într-o vitrină şi inima mea tresaltă. E un magazin foto, Bellamy’s, citind după scrisul încreţit de pe uriaşa vitrină de sticlă. Îmi generez o imagine mentală a locului în care ne aflăm, ca să ştiu drumul înapoi atunci când voi termina rolfilmul.

— Vino, Cass! Am găsit ceva ce-ţi va plăcea la nebunie.

Mă pregătesc pentru ceva oribil sau înspăimântător, dar mami mă conduce pe drum spre un loc numit Elephant House, o cafenea de un roşu aprins, cu o inscripţie care anunţă cu mândrie:

Locul naşterii lui Harry Potter.

— Nu se poate, zic, urmând-o înăuntru.

Sunt plină de veneraţie, în timp ce mami şi cu mine explorăm cafeneaua.

Se pare că aici, la Elephant House, a fost locul unde autoarea J.K. Rowling – *acea* J.K. Rowling – i-a visat pe Harry, Hermione şi Ron.

Aici a stat, la una dintre mesele de lemn, şi a creat

Hogwarts şi Azbakan şi *Diagon Alley.*[11]

Aici, ea a inventat Quidditch, şi *Triwizard Tournament,* şi *Deathly Hallows.*

Chiar şi îngustele toalete spun o poveste. Ele sunt acoperite de mesaje de mulţumire. Atât de multe limbi şi atâtea scrisuri, încât totul se estompează într-o tapiserie de iubire: un monument peren pentru legendara serie de cărţi.

În momentul în care ieşim din nou pe stradă, radiez. Edinburgh este în mod oficial locul meu favorit.

Apoi norii de deasupra capului încep să se întunece. Un vânt ameninţător se năpusteşte prin părul meu.

— Cred că e pe cale să plouă, zic, tremurând.

Mami ridică din umeri.

— Asta-i Scoţia. Tot timpul există risc de ploaie.

Îşi studiază cărticica din nou.

Trebuie că e magia persistentă de la Elephant House, pentru că, atunci când ea spune că ar trebui să vizităm ceva numit Greyfriars Kirk, eu accept.

Doar că, mergând, realizez că nu am nici cea mai mică idee ce este o *kirk.*

— E o biserică, zice mami, adăugând veselă: şi este locul unde se află cel mai bântuit cimitir din Europa!

Şi uite-aşa, toana lumii vrăjitoreşti dispare, înlocuită de ameninţarea spectrelor şi a spiritelor. În timp ce mami şi cu mine ne căutăm drumul spre cimitir, chiar îl aud pe Jacob în capul meu, emiţând un slab şi sarcastic *uraaa.*

★★★

Poarta de metal e prinsă între două coloane de piatră şi literele de metal se curbează deasupra.

GREYFRIARS

Dincolo de poartă, văd întinderi de pajişti verzi, vitraliile din ferestrele unei biserici, oameni care rătăcesc pe teren. Eu inspir şi gust piatră umedă, praf vechi.

[11] S-a preferat păstrarea denumirilor originale în engleză pentru locurile şi personajele din seria *Harry Potter,* din dorinţa de a nu intra în polemica diferitelor traduceri (n. trad.).

Dar, când ne apropiem de poarta propriu-zisă, mă macină dorinţa de a mă opri.

Nu ceea ce văd sau gust mă îngrijorează. Ci ceea ce *simt.*

Aerul se îngroaşă şi presiunea creşte în interiorul capului meu, forţa Vălului nu mai este doar un braţ ce-mi înconjoară umerii, ci o pătură umedă, grea, sufocantă. Ţesătura cenuşie se umflă în faţa ochilor mei.

Mami scoate un chiţăit voios şi îmi arată antebraţul ei, unde toate firele de păr i s-au ridicat ca la comandă.

— Uite, zice ea încântată. Piele de găină.

Am şi eu piele de găină, dar dintr-un motiv diferit.

Aşa un loc bântuit ca Royal Mile nu am mai *simţit.*

Vălul nu este neapărat înfricoşător sau rău. E doar un altfel de loc. Dar energia aici este întunecată şi ameninţătoare. Mă pregătesc să-i spun mamei că ar trebui să ne întoarcem, dar ea deja m-a luat de braţ, ducându-mă peste prag, între zidurile cimitirului. Chiar dacă nu am traversat Vălul, tot mă simt ca şi când aş fi păşit dintr-o lume în alta.

Un grup de turişti se află înăuntru, chiar lângă poartă. Ghidul gesticulează spre unul dintre morminte, unde jucării de căţel sunt îngrămădite pe pământ.

— Unul dintre cei mai faimoşi chiriaşi de la Greyfriars, explică ghidul cu un fiţos accent britanic, era un terrier numit Bobby. Dar, spre deosebire de majoritatea locuitorilor, el era mai mult decât viu atunci când a venit pentru prima dată la cimitir.

Mami şi cu mine ne strecurăm până în spatele grupului, ascultând.

— Se spune că atunci când stăpânul lui a murit şi a fost îngropat aici, Bobby a rămas lângă mormânt, dar nu pentru o noapte sau două, ci pentru paisprezece *ani.* Când s-a prăpădit în cele din urmă…

O colecţie de triste *„off”*-uri dinspre grup.

— …a fost înmormântat chiar în poartă. Expresia ghidului este înduioşătoare. Bobby este probabil cea mai drăguţă fantomă pe care o veţi găsi printre aceste pietre. La Greyfriars îşi odihnesc oasele cei ucişi şi ucigaşii lor

totodată.

Se opreşte din explicaţii, lasă ca liniştea să crească tensiunea, apoi bate din palme.

— Acum, aveţi o oră să daţi o tură. Încercaţi să evitaţi strigoiul de pe deal.

Turiştii se împart în grupuleţe şi rătăcesc încolo şi-ncoace, pe poteci.

Mami se bucură de promisiunea unui strigoi.

— Acum, *asta* trebuie să vedem.

— Tu mergi înainte, îi zic. Eu voi îndura mormintele obişnuite.

— Okay, spune ea. Doar nu te duce prea departe.

Ea sare în sus, cu tot entuziasmul cuiva care aleargă spre un tort, nu spre cadavre.

Mă întorc, studiind mărirea şi decăderea cimitirului. Pietrele funerare sunt peste tot. Sunt aliniate la zidurile cimitirului, la fel de înalte ca nişte sicrie puse în picioare şi scoase în afară din pământ, ca dinţii. Câteva monumente sunt noi (mă rog, relativ noi) şi altele sunt ceva mai mult decât bucăţi crestate de piatră spartă, plăci de ciment, jumătate înghiţite de iarba verde.

Un craniu şi oase încrucişate odihnesc lângă un înger sculptat. Un spintecător în piatră se desluşeşte peste un set de ancore. Laţul unui spânzurat, un heruvim, un buchet de trandafiri de piatră. Ici şi colo, mici ofrande au fost aşezate pe pietrele funerare sau lăsate în ierburile încurcate – clopoţei, şi bibelouri, şi bucăţele de hârtie împăturită.

Nu te duce prea departe, a zis mami şi nu am de gând, dar, cu fiecare pas, Vălul e tot mai greu, învăluindu-mă ca nişte haine udate de râu, ca un aer îngheţat…

Plămânii mă dor şi vederea mea e tot mai cenuşie şi, la momentul când realizez ceea ce se va întâmpla, deja se întâmplă.

Sunt prinsă.

CAPITOLUL NOUĂ

Aud scrâşnetul ghidonului, simt năvala apei reci în plămânii mei – şi apoi sunt de partea cealaltă. Turiştii au dispărut şi cimitirul se întinde sumbru şi gol.

Asta nu s-a mai întâmplat până acum.

Sigur, am fost în locuri unde Vălul se simţea puternic, dar niciodată atât de puternic pentru a mă ajunge şi pentru a mă apuca, niciodată atât de puternic pentru a mă trage dincolo.

Mă uit în jos şi văd bobina de lumină albăstruie lucindu-mi prin piept. Un cârcel de ceaţă îmi învăluie genunchii. Nu e în regulă să fiu aici fără Jacob şi mă întorc, deja încercând să găsesc drumul înapoi, dar picioarele mele sunt ca înrădăcinate în terenul înmuiat.

Iarba freamătă şi pulsul meu se ridică, dar nu este decât un terrier, tropăind printre pietrele funerare – Greyfriars Bobby, câinele care odihneşte în propriul său mormânt.

Observ mai multă mişcare în sus, pe pantă. Acolo, un om patrulează înainte şi înapoi lângă o criptă, fumând dintr-o pipă şi mormăind de unul singur. Umbrele se împletesc pe marginile lui, mânjind negrul aerului.

Strigoiul, gândesc, amintindu-mi entuziasmul mamei. Dar nu se îndepărtează de cripta lui şi încep să mă gândesc că acest loc nu e chiar aşa de nasol, când cineva urlă.

Mă rotesc şi Vălul se ondulează în jurul meu în timp ce mai multe siluete prind formă, în ceaţă. Un bărbat a fost târât spre o platformă, unde un laţ atârnă, aşteptând. Mă întorc în spate, doar ca să observ o procesiune de oameni care-şi fac drum prin porţile din faţă.

N-ar trebui să fiu aici, trebuie să plec, trebuie să mă smulg afară din Văl şi sunt pe cale să o fac – când văd femeia care mă urmăreşte.

Primul lucru pe care îl observ este culoarea mantalei sale – un roşu atât de tare de parcă sfâşie ţesătura gri a Vălului. Se mişcă prin cimitir, smocuri din părul ei negru atârnă ca degetele în jurul bonetei. Pielea ei, acolo unde se arată, e

albă ca laptele, buzele ei sunt purpurii.

Vreau să fac o fotografie, dar mâinile mele atârnă inutile, pe lângă corp.

Undeva, dincolo de Văl, clopotele bisericii încep să sune.

Undeva, dincolo de Văl, cineva îmi strigă numele, dar vocea e foarte îndepărtată şi slabă, iar eu nu-mi pot luat ochii de la femeia în roşu.

Ea se holbează exact la mine. Nu după mine, în felul în care fac alte fantome, ci la mine şi e ca şi cum mi-ar plimba un deget pe şira spinării. Ochii ei întunecaţi călătoresc de la fruntea mea, aterizând pe bobina de lumină din pieptul meu.

Expresia ce-i umple faţa e *foame.*

— *Cassidy...* se aude vocea din nou, dar se îndepărtează, în timp ce femeia în roşu începe să fredoneze.

Vocea ei străbate cimitirul, joasă, netedă şi dulce. E ca şi cum cineva ciupeşte o coardă în spatele coastelor mele. Melodia pulsează prin oasele mele, prin muşchii mei, prin capul meu. Mă simt ameţită de parcă m-ar durea plămânii, de parcă am fost sub apă prea mult, de parcă trebuie să ies la suprafaţă pentru aer. Braţul femeii se roteşte şi următorul lucru de care sunt conştientă e că mă mişc *spre* ea, găsindu-mi drum printre pietrele funerare, spre degetele ei desfăcute şi...

— Cassidy!

Jacob îmi taie drumul. Mă apucă de braţ şi mă împinge înapoi prin Văl. Cad instantaneu printr-un aer îngheţat înainte de a ateriza în fund, pe iarbă.

— Pentru ce-a fost asta? întreb.

— Te-am tot chemat, zice el. Nu ai răspuns.

Clatină din cap.

— Chiar n-ar trebui să treci Vălul fără mine.

— N-am vrut, zic eu. E ca şi când m-a tras înăuntru.

Faţa lui e un amestec de nedumerire şi îngrijorare. Mă uit pe după el, dar, bineînţeles, femeia cu mantie roşie a dispărut, eliminată împreună cu tot restul Vălului. Şi cimitirul din jurul nostru e plin de turişti vorbăreţi, iar sunetul clopotelor de la biserică dă ora exactă.

Mă ridic în picioare, scuturând iarba de pe blugii mei.

— Unde ai *fost?*

Jacob îşi afundă capul.

— Scuze. Cred că… am fost un pic pierdut…

Mă gândesc în urmă, la oglindă, expresia de goliciune care l-a urmărit la ieşirea din dormitor. Jacob se cutremură ca şi când nu ar vrea să-şi amintească, aşa că încerc să uit.

— Ai văzut-o? îl întreb.

— Pe cine?

Ochii mei se întorc spre locul unde stătuse.

— O femeie într-o mantie roşie…

— Aici erai! exclamă mami, năvălind spre mine. Te-am căutat peste tot.

Priveşte chiorâş spre cer.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate cu ploaia. Eşti gata să mergem?

— Nici nu-ţi imaginezi, spun chiar înainte ca primele picături să înceapă să cadă.

★★★

Cam pe când ajungem înapoi la Lane’s End, Jacob e singurul uscat dintre noi. Avusesem o umbrelă, dar acum atârnă de mâna mamei o masă amorfa, cu braţele subţiri, de metal, îndoite şi rupte de prima rafală puternică de vânt. Mami nu pare nici măcar un pic deranjată, dar apa mi se scurge în ochi şi pleoscăie în pantofii mei când urcăm treptele de la intrare, în timp ce haina acoperă cu grijă aparatul foto.

Mami se duce direct să vorbească cu doamna Weathershire, iar Jacob şi cu mine continuăm să urcăm abruptele scări de lemn. Tot ce îmi doresc e un duş fierbinte şi nişte haine uscate. Imaginea cu casa îmi răsare în minte, brusc şi ironic.

— Cum arăta? întreabă Jacob. Femeia în roşu.

Îmi clatin capul, încercând să rememorez imaginea. Dar fragmentele din mintea mea nu se adună ca să reproducă ceea ce am văzut. Ceea ce am simţit.

— Nu ştiu, zic încet, încercând să-mi amintesc. Dar nu era ca celelalte fantome. Era prea strălucitoare, prea

adevărată, nu avea conturul neclar, iar când m-a văzut, ea m-a văzut, m-a văzut în realitate…

— Cu cine vorbeşti?

Întrebarea vine de niciunde. Aşa mi se pare până ce urc ultimele trepte şi o văd pe fata de mai devreme. Ea stă, afectată, pe scaunul de la fereastra de pe cel de-al doilea podest, cu o carte deschisă pe genunchi şi coada ei din păr negru coborând de-a lungul unui umăr.

— Ei bine? mă presează ea. Accentul ei e cel potrivit, atât de rece încât nu pot să spun dacă, de fapt, e cu un an sau doi mai mare decât mine, ori e doar accent britanic *adevărat.* Cu cine ai vorbit până acum?

— Cu mine însămi, zic, încercând să nu fur o privire spre Jacob. Nu vorbeşti niciodată cu tine însăţi?

Îşi încreţeşte buzele.

— Nu-ţi face un obicei din asta, spune ea, apoi privirea ei coboară din nou în carte.

— Haide, Cass, şopteşte Jacob.

Dar sentimentul de déjà vu se întoarce, ca *pic, pic, pic*-ul Vălului, doar că acesta e un *remorcher,* trăgându-mă mai aproape.

— Stai mult aici? o întreb pe fată.

— Cine ştie? zice ea, fără să-şi ridice privirea.

Okay, deci nu e cea mai vorbăreaţă.

— Ei bine, ar trebui să mă schimb, arăt hainele cu mâna. Nădragii mei sunt leoarcă.

Un mic sunet scapă din gura fetei, ceva între un pufăit şi un sforăit.

— Vrei să spui pantalonii.

Mă uit la ea pierdută.

— Nădragii sunt… ceea ce porţi *pe dedesubt.*

Jacob se crăcănează de râs şi asta sună aiurea, dar pot să jur că privirea fetei clipeşte spre el. Doar pentru o secundă. E atât de rapidă, că aproape nu observ. Atât de repede, că nu pot fi sigură. Dar Jacob se liniştеşte şi se mişcă, aşezându-se lângă mine.

— Biscuiţi, etaje, lifturi, pantaloni, zic. Am crezut că americanii şi britanicii vorbesc aceeaşi limbă.

— Aproape.

Închide cartea şi îmi aruncă o privire lungă.

— Ce *te* aduce în Scoţia?

— Fantomele.

Ochii i se îngustează.

— Ce vrei să spui?

— Părinţii mei, explic. Ei filmează o emisiune despre fantomele din toată lumea. Aici e primul lor popas.

Tensiunea îi aprinde faţa.

— Aha! Înţeleg.

— Dap, zic, se pare că Scoţia este cam bântuită, *pe bune.*

— Se pare.

Se ridică în picioare. Atunci sesizez colierul.

E un pandantiv pe un lănţişor lung, din argint. Pe măsură ce fata se îndreaptă, obiectul se roteşte. Realizez că nu e deloc un pandantiv, ci o mică oglindă rotundă. Mi se aprinde un beculeţ în cap, dar nu ştiu de ce. Ea deja o ascunde în spatele gulerului.

— Sunt Cassidy Blake, zic, ridicând o mână.

Mă fixează o clipă înainte de a mi-o lua.

— Lara Jayne Chowdhury.

Purcede să treacă pe lângă mine, pe scări în jos, şi e o nebunie, dar pot *simţi* îndepărtarea ei, de parcă o frânghie se desfăşoară între noi. Şi poate că şi ea o simte, pentru că aruncă o privire înapoi şi mă cântăreşte o clipă, cu fruntea încreţită de gânduri.

— Tu crezi în fantome, Cassidy?

Nu ştiu cum să răspund la asta.

Vreau să zic, se presupune că ar trebui să spun nu. Dar un pic cam greu de zis asta în timp ce Jacob e în picioare aici, cu braţele încrucişate, lângă mine. În cele din urmă, consider că tăcerea vorbeşte pentru mine, pentru că gura Larei se arcuieşte în ceva cam ca un zâmbet.

— O să iau asta drept da, zice, dispărând pe scări în jos, înainte de a apuca s-o întreb ce crede ea.

Jacob aşteaptă până dispare înainte de a vorbi.

— Am un sentiment foarte straniu legat de fata asta, spune el.

— Dap, zic eu. Înseamnă că suntem doi.

CAPITOLUL ZECE

În acea noapte, mami, tati şi cu mine am stat pe jos în jurul unei măsuţe joase de cafea, mâncând fish and chips[12] de la un magazin din zonă. Sunt sceptică în privinţa ideii de fish and chips, dar am trecut pe lângă şase panouri care făceau reclamă acestui fel de mâncare de la aeroport până în Lane's End, aşa că trebuie să fie ceva de el.

Deschid cutia de carton şi mă holbez în jos spre conţinut. O bucată uriaşă de peşte prăjit stă în vârful unei porţii de cartofi prăjiţi uriaşi.

Mă uit în sus, confuză.

— Ăştia nu sunt *chips.*

— Sigur că sunt, zice mami cu o expresie încurcată şi realizez că asta e o alta din chestiile alea pentru care te pierzi în traducere.

— Hm, nu, insist. Ăştia sunt *cartofi prăjiţi. Chipsurile* vin într-o pungă.

— Ah, felul acela de chipsuri se numeşte *crisps.*

E oficial. Nimic nu e sigur. Mă uit prin cutie, cercetând sub mormanul de şerveţele.

— Cum e cu ketchupul?

În acest moment, mami mă informează că aici nu există ketchup, pentru că toată minunea e acoperită cu *sare şi oţet.* Aroma care umple camera este o ciudată combinaţie de mâncare prăjită (bună) şi oţet (o chestie despre care sunt aproape sigură că *nu* merge pe mâncare).

Sunt pe cale să mă revolt, când mami scoate un chips/cartof prăjit şi mi-l întinde.

— Haide, Cass, mă îndeamnă ea, încearcă-l doar. Dacă nu-ţi place, o să comandăm pizza.

Cu norocul meu, *pizza* e cuvântul britanic pentru *caracatiţă.* Strâmb din nas.

— Mâţă sperioasă, mă tachinează Jacob de la locul lui de pe canapea, ceea ce nu e prea cinstit, pentru că nu *el* trebuie să guste.

[12] *Fish and chips* – peşte pane cu cartofi (n. red.).

Accept *chipsul* gros de la mami şi iau, prevăzătoare, o muşcătură.

Gura mi se umple cu cartof cald şi sare, şi un pic de oţet ciudat, dar răcoritor faţă de uleiul din prăjeală. Nu seamănă cu nimic din ce am mai gustat.

Şi este în întregime delicios.

Încerc şi peştele şi e la fel de bun.

— Wow!

Mami radiază.

— Ai văzut?

— E chiar bun, zic, dar mâncarea e fierbinte şi gura mea e plină, aşa că iese un fel de *echiabuă.*

— Trebuie să mâncăm *haggis*[13] înainte de a se termina călătoria.

N-am nicio idee ce e acesta, dar după ce a fost menţionat, chiar tati face o plecăciune, aşa că decid să nu întreb. Se îndosariază: *Chestii care e mai bine să rămână un mister.*

Chipsurile, se pare, sunt uimitoare atâta timp cât sunt fierbinţi. În clipa în care se răcesc, se transformă într-o chestie sărată, tare, ceea ce s-a întâmplat cu conţinutul caserolei lui tati. El nu s-a atins de mâncare. E atât de absorbit de jurnalele doamnei Weathershire! Sunt o colecţie de rapoarte luate de la vecini, prieteni, colegi de pahar de la bistroul local.

— Fascinant, murmură tati. Modul în care se leagă totul împreună, istoria şi mitul. Poţi sesiza bazele păgânismului şi…

— John, zice mami liniştită. Cina ta.

Tati scoate un sunet surd şi apucă un chips rece din morman, îndesându-şi-l în gură. Asta e o imagine obişnuită acasă: tati curbat peste laptopul său, tastând mai departe în timp ce restul mâncării stă uitată alături. Mami şi cu

[13] *Haggis* – mâncare tradiţională din Scoţia; este un fel de budincă făcută din ficat, inimă şi plămâni de oaie (sau alt animal), tocate şi amestecate cu carne de vită sau de oaie şi cu fulgi de ovăz, şi condimentată cu ceapă, piper cayenne şi alte condimente. Amestecul este fiert în stomac de oaie (n. red.).

mine suntem obişnuite cu asta.

Jacob mijeşte ochii, concentrându-se cu totul pe un chips umed atârnat pe jumătate afară din caserola tatei. Dacă ar fi fost viu, probabil că i-ar fi curs sângele din nas până acum de atâta concentrare. În schimb, întregul său corp se încreţeşte de efort în timp ce reuşeşte şi-şi odihneşte un deget pe chips. O secundă mai târziu, chiar se înclină şi cade.

Jacob îşi împinge ambele braţe în aer, imaginea triumfului.

— Iată, dibăcia mea telekinetică! zice el, deşi sunt destul de sigură că chipsul pierduse deja bătălia cu gravitaţia.

Tati întoarce pagina jurnalului decolorat şi exprimă un *hmmm* pentru el însuşi.

— Ceva bun? întreb.

— O amestecătură, zice. Unele sunt doar bălmăjeli şi câteva sunt clare, dar toate vorbesc despre aceste mituri şi legende de parcă ar fi fapte.

Mami compune un zâmbet victorios.

— Poveştile au putere, zice ea, atâta timp cât le crezi.

Tati aprobă absent.

— Ca aici.

Bătea în pagină cu degetul.

— Astea sunt o serie de poveşti despre Burke şi Hare.

Numele îmi sună cunoscute. Apoi îmi amintesc – am auzit pe una dintre străzile cu artişti ambulanţi, menţionarea lor în Royal Mile.

— Cine sunt? întreb, intrigată.

— Ei bine, pe vremuri, la începutul anilor 1800, explică tati, studenţii la medicină aveau nevoie de cadavre pe care să facă practică şi era cam penurie, aşa că hoţii de morminte săpau după cei recent îngropaţi şi îi livrau către instituţiile medicale. Dar William Burke şi William Hare au decis ca, în loc să sape după cadavre, să şi le creeze pe ale lor, proprii.

Jacob se cutremură lângă mine.

Îmi ţin respiraţia.

— Ei au ucis şaisprezece oameni înainte de a fi prinşi şi

încarceraţi. Hare a depus mărturie împotriva lui Burke şi, în cele din urmă, a fost eliberat, dar Burke a fost spânzurat şi apoi disecat într-un laborator de anatomie, exact cum au fost şi victimele sale.

Jacob şi cu mine schimbăm o privire îngrozită.

Tati dă pagina:

— Potrivit acestui martor, oasele lui William Burke sunt încă la facultatea de medicină de la universitate. Fantoma lui bântuie coridoarele, aducând cu ea mirosul de moarte şi ţărâna de mormânt.

Pentru o clipă, niciunul dintre noi nu vorbeşte.

Vântul se porneşte afară şi un şuierat ameninţător străbate prin bătrâna fereastră.

Tati răsfoieşte paginile jurnalului cu degetul.

— Sunt zeci de poveşti, câteva având rădăcini în istorie, ca Burke şi Hare, altele mai curând legende urbane. Victime ale ciumei, îngropate în pereţi. Muzicieni fără capete. Taverne cu fantome. Strigoiul lui Mackenzie. Corbul în roşu. *The Raven in Red.*

Mă ridic ţeapănă, amintindu-mi de femeia din Văl, de purpuriul mantiei sale. Pieptul mi se încordează.

— Despre ce e asta? întreb.

— Care dintre ele?

— *The Raven in Red.*

Tati frunzăreşte înapoi vreo două pagini.

— Hmmm. Ea apare în câteva povestiri separate despre copii dispăruţi… Cred că e o variantă a mitului „mamei îndoliate”, femeia în straie negre de văduvă, care fură copiii altora. Dar nu există nicio poveste de început, nici în vreunul dintre jurnalele lui Weathershire. Acum despre criptele ciumate, asta-i o secţiune fascinantă…

Dar eu am rămas blocată în *copiii dispăruţi.*

Pot să-l simt pe Jacob fixându-mă, în timp ce mintea mea sapă în amintirile din Văl, femeia cu părul şi ochii negri, cântecul ei hipnotic. E ciudat, dar, când am văzut-o, nu mi-a fost frică. Dimpotrivă, a fost ca un petic de soare într-o zi cenuşie. În acel moment, când cânta, *am vrut* să o urmez. Nu mă puteam gândi la nimic altceva.

Dar acum, că nu mai e, frica m-a cuprins.

Mami bate din palme şi se ridică în picioare.

— Cred că sunt destule poveşti cu fantome pentru o noapte.

Curăţăm resturile de la *fish and chips* şi ne pregătim de culcare. Tati stinge luminile din camera de zi şi Jacob se îndepărtează, aşa cum face întotdeauna noaptea.

Fantomele nu au nevoie de somn şi, după ce o dată l-am găsit cocoţat pe marginea patului meu, privindu-mă cum dorm, i-am spus că asta nu e *cool.* Acum nu ştiu *unde* se duce – dacă dispare ca o lumină stinsă sau rătăceşte pe străzi, doar ştiu că nu e aici.

Nu mă pot opri din căscat şi, în momentul în care mă urc în pat, mă simt ca şi când mă scufund în locul acela de nepătruns de dinaintea somnului. Fereastra din dormitorul meu, pe jumătate deschisă, lasă să intre o adiere răcoroasă şi un val de sunete îndepărtate, joase. Undeva, prin preajmă, ţipă un bebeluş. O doamnă în vârstă râde. Un cuplu se ceartă.

Cel puţin aşa pare că *se aude,* dar, în curând, îmi dau seama că sunt doar pescăruşi chemându-se unul pe altul, în întuneric. Ei ţipă ascuţit, scot triluri şi sporovăie, dar, pe măsură ce-i ascult, tot mai mult mă gândesc că pot auzi o voce de femeie, adusă de vânt, sunetele înalte şi joase ale cântecului ei adâncindu-mă în somn.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Echipa de filmare apare devreme în dimineaţa următoare, doi bărbaţi şi o femeie, toţi purtând helănci. Ei apar cu echipamentul pe roţi şi umplu cu zgomot etajul nostru de la Lane’s End. Încep să discute despre programări, să tragă cadre de atmosferă, transformând plăcuta cameră de zi într-un vârtej de conversaţii tehnice.

Jacob e biciuit de toată această energie şi începe să joace jocul lui favorit, care, pe scurt, înseamnă să urmărească oamenii din echipă, fluturându-şi mâinile în faţa lor şi sporovăind ca şi când el e o parte obişnuită din nebunie.

Eu stau pe canapea, ştergând picăturile de ploaie de pe obiectivul aparatului foto şi încercând să nu stau în drum. Grim s-a întins sub fereastră şi îi trag o poză în timp ce cască, transformându-l dintr-odată într-un mărunţel leu negru.

— Acesta e un aparat teribil, zice femeia din echipa de filmare. De epocă.

Propriul ei aparat îi atârna de gât, uriaş, tehnologizat şi plin de butoane. Ea-l observă pe Grim.

— Of, minunat, e pisica de pe coperte?

Din genunchi, trage un cadru.

Jacob sare lângă motan şi compune o postură, uitându-se la mine şi eu râd. Amândoi ştim că el nu va apărea pe acele fiţoase camere digitale – deja am văzut poza pe ecranul ei, dar ne distrăm, ştiind că în imagine e mai mult decât vor vedea ei vreodată.

Privesc în jos la aparatul meu. Nu am niciun mod de a vedea ce fotografiez, ceea ce înseamnă că, până developez, filmul dinăuntru va rămâne un mister, aşteptând să fie scos la lumină.

Mami şi tati apar, arătând de parcă sunt scoşi de pe coperta uneia dintre cărţile lor: tati – în jacheta de tweed – şi mami – cu coafura ei plină de pixuri. Nu am niciun rol în petrecere. Se pare că reţeaua a considerat că eu aduc „un element de distracţie familială”, dar părinţii mei au fost mai

protectori şi asta e perfect pentru mine – niciodată nu mi-a plăcut să joc, întotdeauna am preferat să fiu în spatele camerei.

Aşa că sunt îmbrăcată într-o jachetă imensă şi colanţi, privind cum un bărbat fixează un microfon micuţ pe interiorul sacoului lui tati. Femeia îi pune un microfon mic lui mami, care e ocupată să-şi pună în ordine notiţele.

Mami scoate o foaie de hârtie cu cele trei locuri de filmare de azi:

1) THE SOUTH BRIDGE VAULTS
2) MARY KING'S CLOSE
3) THE WHITE HART INN

— Uite, Cassidy, zice tati, înmânându-mi un telefon mobil pe care îl iau. Ăsta, explică el, e al tău. Dar netul nu e ieftin. Ăsta e pentru apeluri, mesaje şi urgenţe. Nu *Candy Crush.*

Îmi dau ochii peste cap.

Un sunet luminos se aude, dar nu vine din noul meu telefon. Unul dintre oamenii din echipă anunţă că Findley e jos.

Findley este, se pare, ghidul nostru oficial.

Mami, tati şi cu mine ne năpustim pe scări (împreună cu echipa şi, bineînţeles, cu Jacob). Findley ne aşteaptă în camera de zi. E un tip îndesat, cu o barbă dichisită şi o pată cheală în mijlocul buclelor roşcate care îl face să arate de parcă ar purta o coroană. Îmi aminteşte un pic de roşcatul Hagrid[14].

Doamna Weathershire îi toarnă o ceaşcă de ceai; ceaşca pare atât de mică în mâna lui cuprinzătoare, încât pare că-i toarnă apă fierbinte direct în pumn.

La vederea grupului nostru, faţa i se destinde într-un zâmbet prietenos.

— Findley Stewart, se prezintă singur, cu ochii sclipind. Am auzit că sunteţi în căutarea unor grozăvii. Ei bine, aţi venit la locul potrivit.

[14] Rubeus Hagrid este un personaj din seria de cărţi *Harry Potter.* Este păstrătorul cheilor şi paznicul vânatului de la Hogwarts (n. red.).

Vocea lui bubuitoare are cadenţa povestirilor pe care le auzisem, mami şi cu mine, în Royal Mile.

Findley soarbe ceaiul dintr-o înghiţitură şi pune ceaşca pe masă.

— Mergem?

Şi cu asta, ne ridicăm în picioare, cu Findley în frunte.

— Doar nu vrem să pierdem o picătură de vreme bună, zice el. Pe aici, explică el, savurezi soarele când îl ai – cine ştie cât va dura.

Findley şi mami par să aibă aceeaşi definiţie pentru „vreme bună”.

Pământul e umed şi şuviţe de cer albastru apar printre nori, dar sunt repede înghiţite de cenuşiu.

Taţi priveşte în sus şi, ca o replică potrivită, o picătură de ploaie îi loveşte ochelarii. Findley îl bate pe spate, râde şi porneşte la drum.

★★★

În timp ce traversăm Oraşul Vechi, Findley ne plesneşte cu epidemii şi crime, profanatori de morminte şi cadavre îngropate în pereţi, de parcă ar vorbi despre ceai, prăjituri şi un pic de somn.

Tati e cu jurnalul la îndemână, mâzgălind note de subsol, atenţia lui fiind împărţită între scrierea detaliilor şi încercarea de a nu se împiedica de macadamul străzii. Mami, prinsă de basmele lui Findley, se înclină ca o floare a soarelui în lumină. Ştiu din experienţă că tati va dibui povestea, iar mami va avea sarcina să o picteze. Să facă spectatorul să creadă. E tare la asta. Reuşea să-mi spună poveşti atât de vii, încât visam la ele după aia. Sau, la cele înspăimântătoare, nu mai reuşeam să adorm.

Se pare că Findley era prieten cu răposatul domn Weathershire. Findley se ducea cu el la puburi, prin oraş, ajutându-l să adune acele declaraţii care au umplut jurnalele decedatului.

Findley pare că ştie o mulţime despre miturile şi legendele Edinburgh-ului.

Ceea ce-mi dă o idee.

— Hei, Findley, îi zic. Tu ştii povestea despre *Raven in*

Rea?

Îşi freacă tâmpla, gândind.

— Apăi, cam da, spune el, dând din cap. A trecut ceva vreme de când am auzit-o…

Îmi creşte pulsul.

— E una din cele care ţi se spun când eşti copil, continuă el. Ca să te ţină în pat noaptea. Să mă gândesc… Lumea o povesteşte în felurite moduri – unii spun că a pierdut un copil, alţii că nu putea să aibă unul, unii că era o văduvă, alţii că era o vrăjitoare, dar uite varianta pe care o ştiu eu:

A fost odată o femeie, o frumuseţe cu piele albă şi păr negru, care avea un băieţel căruia îi plăcea să umble hai-hui. Şi, într-o vreme, a fost o iarnă grea, o furtună de zăpadă care a albit tot oraşul şi băiatul a plecat la joacă şi nu s-a mai întors. Femeia şi-a pus mantia roşie, pentru ca băiatul ei să o poată vedea, şi a plecat pe străzi, strigându-l, apoi cântându-i, apoi urlând după el, dar el n-a mai venit acasă niciodată. Ea a căutat toată noaptea şi toată ziua şi a îngheţat sau ar fi trebuit să îngheţe, dar, în loc de asta, ceva s-a frânt în ea. A început să urmărească alţi copii, să-i cheme, să le cânte, să ţipe după ei, până când ei veneau, atraşi de vocea ei şi de mantia roşie.

Întâlnesc mutra lui Jacob, îngrijorarea i se citeşte pe faţă.

— Întreaga iarnă, ea fură copii, continuă Findley, ademeniţi departe de paturile calde, şi de braţele părinţilor, şi de locurile sigure. Corpurile lor au fost găsite în faţa uşii ei, îngheţate, dar în picioare.

Tremur la gândul ăsta. Amintirea frigului în plămânii mei. Ideea că urcă până la nivelul pielii. Învelindu-mă în gheaţă.

— Dar de ce îi spun *Raven?*

Întrebarea vine de la Jacob, dar i-o repet lui Findley.

— Ah, probabil din cauza păsărilor cocoţate pe piatra ei de mormânt, sau poate a culorii părului ei, sau poate, aşa cum zice povestea – dacă te prinde, mâna de pe braţul tău se va transforma în gheare şi vocea ei se va sparge într-un *croncănit* aspru, iar părul ei negru se va metamorfoza în aripi şi va zbura departe, cu tine înhăţat. Ea bântuie oraşul în fiecare iarnă, furând copii, ospătându-se cu a lor căldură.

— Ca un fel de flautist? sugerează mami.

— Mda şi nu prea, zice Findley. Flautistul[15] e un basm. Corbul nostru e o stafie. Spânzurată pentru crimele ei şi înmormântată în cimitirul nostru, Greyfriars Kirk. Proaspetele mame lasă jucării şi clopoţei pe mormânt, adaugă el. Ca un patron sfânt, doar că te rogi să stea departe de copilul tău.

Afişează un zâmbet larg.

— Dar nu trebuie să te îngrijorezi de *Raven* în vremea asta a anului. Ea vine doar cu frigul.

Atunci, de ce, mă întreb, am văzut-o în cimitir? De ce mi s-a părut că mă vrea pe mine?

Tati îşi ridică ochelarii pe creştetul capului.

— Aşadar, credeţi în fantome, domnule Stewart?

Findley îşi mângâie barba.

— O să vă spun în ce cred, domnule Blake. Cred în istorie.

Tati străluceşte. *Răspunsul corect*, gândesc. Findley continuă:

— Edinburgh are o istorie grozavă, dar nu toată veselă. Felul lucrurilor pe care le-a văzut oraşul meu, ei bine, l-au obligat să lase urme. Acum, indiferent dacă e vorba de o piatră funerară sau de o fantomă, nu pot să zic, dar e greu de găsit cineva care nu a simţit un spirit sau care n-a văzut ceva care să te facă să te întrebi.

Cotim pe o stradă largă, numită South Bridge: prima oprire din programul nostru de filmări.

Pe măsură ce am trecut de cafenele şi librării şi o duzină de alte locuri obişnuite, încep să mă relaxez. Mai simt Vălul, dar nu e chiar ca şi când îmi picură pe umăr. În schimb, atracţia e mai uşoară, atingându-mi tălpile pantofilor, de parcă s-ar ridica de pe stradă.

Cei din echipă pregătesc aparatele şi încep să filmeze, în timp ce părinţii mei povestesc.

[15] Eroul – flautist – din *Pied Piper of Hamelin,* un poem de Robert Browning (1842), având la bază un basm german. Flautistul îi propune primarului din Hamelin (Hameln) să alunge şoarecii din oraş cu muzica sa. Dar, pentru că nu este plătit, alungă toţi copii din oraş (n. trad.).

— South Bridge, începe mami, poate că arată ca o stradă obişnuită, dar arcele cuibărite dedesubt sunt locul multor bântuiri.

Of, chiar aşa, gândesc, privind în jos.

— Nu, nu, nuuu, zice Jacob.

— Nouăsprezece cripte în formă de arc, ca să fim exacţi, spune tati. Şi a fost, într-adevăr, un pod, adaugă el, înainte ca oraşul că crească în jurul lui.

— Unii spun că South Bridge a fost blestemat de la început, continuă mami. Atunci când podul a fost terminat pentru prima dată, onoarea de a-l traversa i-a revenit unei soţii de judecător, dar ea a murit cu puţine zile înainte de ceremonie.

Mami face o pauză într-un cadru de uşă.

Sfâşiat între superstiţiile şi planurile lui, oraşul a decis să marcheze inaugurarea podului trimiţând sicriul ei.

— Stop, zice unul din echipă. E grozav.

— Permisiunea de filmare aici e pentru mâine, spune altul, aşa că vom aştepta până mâine ca să filmăm bolţile.

Jacob şi cu mine oftăm uşuraţi.

Ne întoarcem după colţ şi suntem din nou pe Royal Mile, cu artiştii săi stradali şi ghizii în hainele lor de epocă.

Echipa filmează ceea ce Findley numeşte „B roll[16]”, cu mami şi tati păşind înconjuraţi de mulţime şi flancaţi de uriaşele clădiri vechi. Apoi Findley ne conduce la un mic magazin. Semnul de afară ne arată că este vorba de *adevăratul Mary King’s Close.*

— Ce e o *close?* întreb.

— O *close,* explică tati, este o îngrămădeală de cărări şi străduţe, unde lumea lucra şi trăia. Dar oraşul s-a extins şi ce-a fost nou a crescut peste ce-a fost vechi şi cărările au fost îngropate. Străzile subterane au fost uitate pentru secole. Şi apoi au fost descoperite.

— Sună promiţător, face băşcălie Jacob, în timp ce păşim alături.

Acolo, sunt surprinsă să găsesc, din toate cele posibile,

[16] *B roll* – se referă la cadrele generale, de ilustrare, care nu fac parte din linia poveştii principale (n. trad.).

un *magazin de cadouri.*

Aici sunt acele stative de sârmă care susţin suvenire, broşuri şi fotografii mărite, agăţate pe pereţi, şi o tejghea de unde poţi cumpăra bilete, iar nimic nu pare în mod deosebit înfricoşător.

— Ah, echipa de televiziune, zice o femeie din spatele tejghelei.

— Vă aşteptam, adaugă, strălucind, un coleg.

Femeia înconjoară tejgheaua şi ne îndrumă spre un al doilea rând de uşi.

— Putem să vă lăsăm o oră, zice, deschizându-ne uşa.

Un curent răcoros vine de dincolo de ea şi o senzaţie nasoală mi se ridică în capul pieptului.

Mami mă fixează.

— Iubito, zice ea, nu trebuie să vii jos, cu noi, dacă nu vrei.

— Ai auzit asta? spune Jacob. Am putea să stăm aici sus, unde totul e frumos şi nu e bântuit.

Dar simt din nou, acel *pic, pic, pic.* Acel îndemn să mă rotesc şi să apuc din nou Vălul. Îmi scutur umerii.

— Nu, zic. Vin cu voi.

Jacob geme şi Findley rânjeşte.

— Asta-i fata noastră.

Echipa împarte ceea ce ei numesc *torţe* – aparent, cuvântul britanic pentru *lanterne.* Înarmaţi cu strălucirea insensibilă a electricităţii, ne îndreptăm spre întuneric.

CAPITOLUL DOISPREZECE

În timp ce coborâm, coboară şi temperatura.

Scade câte puţin cu fiecare treaptă. Doar că nu sunt trepte, pentru că intrarea în Mary King’s Close e ca un set de scări bine netezite. O pantă descendentă, luminată de becuri galbene şi slabe, pe pereţi.

Deasupra atârnă fâşii de frânghii de rufe şi e greu de crezut că suntem sub pământ, chiar dacă aerul e închis, iar mirosul este de pământ vechi şi piatră umedă. Dar, curând, suprafaţa netedă se termină. Am ajuns la capătul pantei.

— N-a fost aşa rău, zic.

Findley râde.

— Oh, fata mea, asta n-a fost Fundătura.

Mă ia de umeri şi mă roteşte spre dreapta.

— *Asta* e Fundătura.

Oh!

Se întinde în faţa mea: un labirint de străzi înguste şi uşi acoperite, arce de piatră şi locuri unde lumina nu ajunge. Aud curgerea îndepărtată a apei şi văd umbre dansând pe pereţi.

Jacob îşi încrucişează braţele pe tricou.

Ei bine, asta-i chiar minunat!

Echipa de filmare îşi pregăteşte aparatura, o testează şi reglează lămpile.

— Aproape uitasem, zice Findley. Îi înmânează mamei un aparat mic şi pătrăţos. Arată ca o staţie de emisie-recepţie cu un rând de leduri în faţă.

— Un CEM-metru! chiuie mami încântată. Vocea ei generează ecouri prin tuneluri, în timp ce gesticulează cu obiectul spre mine. Câmp electromagnetic, explică ea. Măsoară activitatea paranormală.

Basculează întrerupătorul şi aparatul emite un şuier slab, ca sunetul unui radio aflat între posturi. Mami îl balansează înainte şi înapoi, căutând un semnal.

Jacob îmi aruncă un zâmbet machiavelic şi face un pas spre el. Aparatul prinde viaţă, emiţând un sunet slab.

— Ca să vezi, zice mami. Funcţionează.

Mă gândesc să-i spun că e Jacob, dar ultimul lucru de care am avea nevoie ar fi ca echipa de filmare să ştie că prietenul meu cel mai bun e o fantomă… Însă, trebuie să recunosc, e de-a dreptul *cool* să văd că prezenţa lui e înregistrată de aparat.

Jacob păşeşte înapoi şi sunetul dispare, lăsând doar susurul apei pe piatră, târşâitul picioarelor noastre.

E linişte aici jos, dar nu e atât de linişte cât ar trebui să fie.

Vântul şuieră şi mi se pare că aud pe cineva care strigă, dar vorbele nu se înţeleg. Când Findley se prinde că încerc să ascult, zâmbeşte.

— E doar bătrânul oraş, care ne joacă feste, şopteşte el.

— Oare? zice mami, făcând cu ochiul. Şi apoi se întoarce spre cameră şi filmarea începe.

— Nenorocirile din Mary King’s Close, începe mami, ne trimit în perioada ciumei.

— Şi, când vorbim despre cadavre, intervine tati cu un ton profesoral, există două surse majore în istorie: epidemia şi războiul.

— Iar Scoţia a avut din plin şi una, şi alta, adaugă mami.

Tati preia şi povestea trece de la unul la altul, ca la o ştafetă.

— Când ciuma a ajuns la Edinburgh şi oamenii au început să se îmbolnăvească, cei sănătoşi erau atât de înfricoşaţi de boală, încât uneori i-au înmormântat pe bolnavi înainte ca ei să fie morţi.

Mă dezmeticesc şi privesc la Jacob, iar el priveşte înapoi la mine, ochii albaştri larg deschişi mimând groaza. Sau poate groaza e adevărată.

E greu de spus când Jacob *chiar* este speriat şi când râde de mine.

Acesta e modul nostru de a fi.

El se preface că este înspăimântat chiar şi când nu este.

Eu mă prefac că *nu* sunt înspăimântată chiar şi când sunt.

Mă aşez mai aproape de el. Chiar dacă Jacob nu e din

carne şi oase, mă simt mai bine lângă el. Stăm umăr lângă umăr, cât de aproape putem, fără ca eu să-mi bag vreun cot prin el. Vălul îmi picură pe umăr şi degetele mele strâng, din reflex, cureaua aparatului foto.

— Nici măcar să nu te gândeşti, mă previne Jacob.

Nicio grijă, îi răspund în gând.

Vălul dansează la marginea orizontului meu vizual, încercând să mă tenteze să mă întorc şi să privesc, dar n-o fac. Se simte aici o întunecime, *o răutate,* ca energia din Greyfriars Kirk.

— Cum devine cineva o fantomă? întreabă mami. Ea vorbeşte încetişor acum, ca şi când ar sta pe marginea patului meu.

— Poate că depinde de cum a trăit o persoană. Dar cred că întotdeauna contează cum *a murit.*

Loveşte cu degetele în cel mai apropiat perete.

— De aceea numim aceste spirite *neîmpăcate.*

Frazele astea nu sunt ca în *toate* acele emisiuni TV siropoase, cu fantome. Felul în care părinţii mei vorbesc… e ca şi când mami citeşte o poveste cu voce tare. Ca şi când tati predă în faţa clasei sale. Ei sunt naturali şi eu sunt atât de absorbită de vocile lor, încât, pentru câteva minute, uit să-mi fie frică. Uit că stăm într-un labirint îngropat, înconjuraţi de oase.

Şi apoi mă uit în jur şi observ o pereche de ochi, fixându-mă de pe o faţă palidă. Scot un scâncet, dând înapoi peste Findley.

— Stop, strigă unul dintre cameramani.

— Scuze, îngaim, simţindu-mă vinovată pentru că am stricat secvenţa. Am văzut…

Al doilea cameraman îşi roteşte lampa spre umbre. Care luminează luciul de plastic al unei figuri de ceară.

— Oh, zice Findley. Astea sunt peste tot pe aici. Pentru *ambianţă.*

— Asta-i perfect normal, spune Jacob sec. Lucru de mântuială.

Mami şi tati, echipa de filmare şi Findley se duc pe un culoar. Când încep să-i urmez, *pic, pic, pic*-ul slăbeşte puţin.

Mă întorc şi privesc pe coridor, punând un pas în altă direcţie. Vălul devine mai puternic. Dacă ar fi fost un joc de Cald-Rece, eu aş deveni fierbinte, în timp ce părinţii mei s-ar duce direct spre apa îngheţată.

Mami şi tati or fi ei străluciţi, dar e evident că nu ştiu nimic despre cum să găsească fantomele *adevărate.*

Aştept până când sunt între secvenţe – luminiţa roşie de pe cameră e stinsă –, înainte de a-i striga.

— Pe aici!

Pe aici aici aici, se aude ecoul vocii mele.

Mami şi tati se repliază, cu echipa de filmare remorcată în spatele lor.

— Ai găsit ceva? întreabă Findley.

Ridic din umeri.

— Doar o senzaţie.

Trecem printr-o uşă joasă. Lumea pare că se micşorează, tavanul se închide chiar deasupra capului alor mei. O cameră îngustă. Fără ferestre. Doar piatră.

Îmi aminteşte de un mormânt.

Aparatele de filmat pornesc din nou. Şi contorul CEM prinde viaţă.

Dar, de data asta, Jacob nu e aproape de el. Sunetul se transformă de la un ton jos, pe care îl avea înainte, la un scâncet înalt, practic un bocet.

— Ei bine, aici e un loc întreg de nu-uri, zice Jacob, îndepărtându-se.

Să nu îndrăzneşti să mă laşi aici, sâsâi în mintea mea.

Nu am fost niciodată chiar atât de claustrofobă, dar încep să-mi doresc să fiu pe stradă. În timp ce mami şi tati filmează, mă retrag pe culoar şi nu bag de seamă *pic, pic, pic*-ul care năvăleşte în spatele meu, până când e prea târziu.

Vălul se apropie.

— Când străzile de jos au fost zidite în timpul ciumei… zice tati.

Se apucă de umerii mei.

— …unele dintre victime au fost îngropate înăuntru…

Se agaţă de mânecile mele.

— Cass, mă avertizează Jacob, în timp ce îmi ţin ochii strâns închişi.

Nu mă *voi* întoarce.

Nu *voi* privi.

Nu *voi…*

Dar, în cele din urmă, nu mai contează.

Vălul se desparte în spatele meu şi eu răsuflu, aerul rece inundându-mi plămânii, în timp ce sunt târâtă.

★★★

Mary King's Close e *plin* de stafii.

Ele tuşesc, se strigă, îşi târşâie picioarele unele pe lângă altele. Careva scoate un sunet ca de tocător. O legătură de zdrenţe se rostogoleşte pe jos. E o persoană – *era o* persoană – înăuntru.

Cărămizile sunt aşezate pe teren umed, iar zidurile construite pe jumătate se ridică şi cad de fiecare parte. Undeva, în apropiere, un pumn loveşte amarnic în piatră.

Jacob geme şi-şi trece o mână prin părul blond dezordonat.

— *Cass.*

— Nu am avut intenţia, zic.

— Ştiu, răspunde el, încrucişându-şi braţele la piept cu un fior. Hai s-o ştergem de-aici!

Mă uit în jur.

Echipa de filmare, Findley şi părinţii mei au dispărut, înghiţiţi după cortină. Dacă mă străduiesc, mai pot să le aud vocile fantomatice, cu ecou. Dar, când caut Vălul, mâinile mele găsesc ceva prea rezistent.

Mai curând un perete decât o cortină.

Asta nu-i bine. Încerc să-mi stăpânesc panica crescândă, atunci când un om scheletic şchioapătă pe lângă mine.

O femeie în vârstă plânge cu sughiţuri.

O familie se îngrămădeşte împreună pentru a se încălzi.

Jacob este mai aproape de mine, iar aerul din jurul nostru e îngroşat de frică, şi de disperare, şi de boală.

Un murmur pluteşte printre stafii, capetele lor se întorc şi mă observă. Un intrus în morţile lor, în amintirile lor, în lumea lor.

Omul scheletic se opreşte din mers.

Femeia în vârstă îşi mijeşte ochii lăptoşi.

Familia priveşte fix.

— Cassidy, şopteşte Jacob.

Caut Vălul, sperând să prind partea de material şi să trec înapoi prin el, dar se menţine rigid sub atingerea mea. Tot încerc. Asta nu s-a mai întâmplat.

Fantomele se mişcă acum.

Spre noi.

— Jacob, zic încetişor, încercând ca panica să nu mi se simtă în voce. Un pic de ajutor?

— Stai calmă, spune. O să ieşim de aici.

Îşi pune mâna pe braţul meu şi pot simţi oasele din degetele lui în timp ce mă strânge tot mai tare.

Tot nu se întâmplă nimic.

— Jacob?

Mormăie, ca şi când ar încerca să ridice ceva greu.

Pot să spun că încearcă să ne tragă înapoi prin Văl, atâta doar că, sigur, nu merge, pentru că suntem încă aici şi fantomele tot vin spre noi, aducând cu ele un val de…

Ameninţare.

Răutate.

Ură.

Teroare.

Boală.

Întristare.

Simt de parcă aş avea apă îngheţată în plămâni, ca răceala dureroasă în oase. Nu mă pot lepăda de ei, ca şi cum m-aş rupe în două. Nu pot separa amintirile mele de ale lor, odată ce am simţit ce fac ei acum, iarăşi şi iarăşi.

— Jacob! respir compulsiv, fără suflare.

— Încerc!

Am păşit înapoi, până am ajuns cu spatele la zid. Mâinile mele bâjbâie după aparatul foto de la gât, agăţându-mă de el ca de un talisman, o aducere-aminte a realităţii. Degetele mele pipăie unul dintre butoane.

Şi bliţul porneşte.

O sclipire de lumină irumpe din mâinile mele, o strălucire

bruscă şi strălucitoare în tunelurile întunecate.

Fantomele dau înapoi, câteva acoperindu-şi ochii, altele clipind, ca şi când ar fi orbit. Nu va dura. Dar, în acea secundă furată, Jacob mă apucă de mână şi mă trage din faţa stafiilor printr-un spaţiu gol şi fugim.

CAPITOLUL TREISPREZECE

O rupem la fugă prin labirintul de alei subterane. Pot să simt fantomele în spatele nostru, le aud venind, dar nu privesc în urmă, picioarele mă poartă pe piatra brută, prin uşi, camere şi galerii.

În sfârşit, observ o rampă cu scări.

Sus. Doar la asta mă pot gândi. Sus. Fiecare pas ne duce mai departe de Mary King's Close, şi de adunătura fantomatică, şi de oribilul val de senzaţii.

La jumătatea drumului, Vălul slăbeşte destul pentru mine ca să pot găsi şi prinde cortina – care este, în fine, ţesătură din nou – şi s-o dau deoparte. Ne rostogolim prin el, în afara Vălului şi înapoi într-o lume cu lumină difuză şi aer proaspăt.

Gâfâi de la răcoarea din plămânii mei, senzaţia de urcare din apele adânci. Greutatea mâinii lui Jacob a dispărut, dar el este încă lângă mine. Lumina soarelui se filtrează prin el, în timp ce-şi sprijină spatele de peretele aleii.

Mă uit în jur, pierdută.

Nu, nu *pierdută* – e greu să fi pierdută când auzi zgomotul de la Royal Mile, undeva, la distanţă. În plus, pământul se înclină sub mine, aşadar, în *sus* ajung într-un anumit loc, iar în *jos* într-un altul. Nu sunt pierdută – dar nici nu ştiu unde mă aflu.

Fusesem atât de concentrată să ies din Mary King's Close, să ies din Văl, că nu prea acordasem atenţie direcţiei. Trebuie că o luasem pe alte scări, pentru că Jacob şi cu mine stăm în picioare pe o stradă îngustă pe care n-am mai văzut-o niciodată. Aici, e trei sferturi piatră cenuşie la un sfert cer cenuşiu. Aici nu e agitaţie, nu e vreun zgomot.

Mă proptesc din nou de zid şi mă scurg jos, până când ajung să stau pe pământ, ceea ce probabil că nu e prea sănătos, dar nu-mi pasă. Pielea mea încă se simte de parcă e acoperită de pânze de păianjen şi, de fiecare dată când clipesc, văd fantomele. Felul în care se uitau la mine, cu

dorinţa, cu mânia şi cu teama lor.

Am fost într-o grămadă de locuri bântuite, dar niciodată n-am ajuns într-un spaţiu unde Vălul să fie mai puternic decât mine. Mai puternic ca *Jacob.* Stă în picioare în faţa mea, cu braţele încrucişate, şi aş vrea ca măcar pentru o singură dată să-i pot citi mintea, pentru că nu pot citi nimic pe faţa lui.

— Trebuie să fi plecat la o plimbare în oraş, zic în cele din urmă.

Aprobă din cap şi se aşază cu picioarele strânse sub el, lângă mine.

— Te face să-ţi lipsească elevii înfiorători din sălile de festivităţi în flăcări, aşa-i?

Încerc să zâmbesc. Stăm pentru o clipă, în linişte, doar cu ţipetele pescăruşilor deasupra şi îndepărtatul sunet al cimpoaielor.

— Eşti okay? întreabă Jacob, şi îi mulţumesc pentru asta. Ştie că nu sunt OK, dar totuşi întreabă şi ştiu că, dacă îl mint, nu mă vă mai întreba despre asta. Ne vom preface – ceea ce e normal, că el nu este o fantomă cititoare de gânduri, că eu nu sunt… ceea ce oi fi. Că eu nu sunt atrasă spre locuri pline de moarte precum o piatră care se rostogoleşte de pe un deal. Constantă ca gravitaţia.

Ce e în neregulă la mine?

— De unde să încep? mă tachinează.

Îl îmbrâncesc, simţind o ciupitură rece când braţul meu trece direct prin mâneca lui.

— Asta gâdilă, zice el, ridicându-se. Îmi întinde mâna şi mi-aş dori să i-o pot prinde. În loc de asta, mă împing în perete. Sunt pe jumătate ridicată în picioare, când Jacob îşi fixează ochii în dreapta lui şi zice:

— Nu se poate!

Îi urmăresc privirea şi văd o fată traversând drumul.

O recunosc instantaneu. Pielea închisă la culoare, părul negru, tras pe spate, prins cu o panglică. Fata din Lane’s End.

Lara Jayne Chowdhury.

— Ce face? se întreabă Jacob, în timp ce Laura alunecă

după un colţ.

— N-am idee, zic, îndreptându-mă. Dar vreau să aflu.

O urmărim, cotind după colţ exact la timp să observăm că Lara s-a oprit, aruncă ocheade în stânga şi dreapta şi apoi *dispare.*

De-a dreptul de pe stradă – şi către nimic.

Ceea ce nu-i posibil.

— Doar dacă… începe Jacob.

Termin fraza pentru el. *Doar dacă nu e ca mine.* Îmi amintesc sentimentul de recunoaştere. Felul în care Lara m-a privit şi cum părea că-l aude pe Jacob când râdea.

Tu crezi în fantome? m-a întrebat ea.

Trec spre zona unde a dispărut şi simt unda de pe cortină acolo unde s-a fixat înapoi la locul ei.

Lara nu a păşit în nimic.

Ea a păşit în *Văl.*

Şi deja îl caut şi eu, când Jacob îmi taie calea.

— Nu, zice el. Ai uitat ceea ce abia s-a întâmplat? Ai uitat partea în care am fost *blocaţi?*

— Sigur că nu, răspund cu amintirea proaspătă a apariţiei fantomelor. Dar nu am întâlnit niciodată pe cineva ca mine. Trebuie să văd. Trebuie să ştiu. Prind bine cortina şi o trag într-o parte.

— Tu poţi sta aici, îi zic lui Jacob şi, pentru o secundă, chiar mă gândesc că va face asta ca şi când nu mi-ar putea auzi gândurile care-mi bat alături de puls.

Tu poţi să stai, dar nu vreau asta.

Jacob se enervează.

— Regula numărul nouă, bombăne, urmându-mă dincolo.

Vălul e mai subţire aici, tranziţia mai uşoară. Răceala din plămânii mei e abia ca o respiraţie, un tremur şi apoi dispare.

Trecem dincolo. Picioarele mele aterizează pe străzi vechi din piatră. Lumina străluceşte din pieptul meu. Alături de mine, Jacob este plin – reţineţi! plin.

Gesticulează de jur-împrejur spre alee.

— Şi acum?

E pustie. Nu Lara. Nu stafii. Nimic în afară de o ceaţă

subţire.

Dar asta nu e posibil. Am văzut-o dispărând. Am văzut…

O voce familiară cu accent englezesc taie liniştea.

— Priveşte şi ascultă…

Cuvintele sunt purtate de aer şi, când le urmăresc, după cel mai apropiat colţ, o văd pe Lara în picioare, la baza unei mici rampe cu trepte. Îi văd spatele şi e de un cenuşiu-neutru, la fel ca mine, cu aceeaşi lumină arzându-i în piept.

Şi acolo, împins înapoi spre scări, ca şi când ar încerca să scape, o fantomă. Un bărbat de vârsta tatălui meu. Are o barbă scurtă şi o haină lungă care îl învăluie ca o umbră.

Colierul Larei atârnă în mâna ei întinsă, partea cu oglindă spânzurând în faţa stafiei, ca un pendul al unui hipnotizator. Doar că nu se învârte în lateral. Nu se mişcă deloc. Stă perfect nemişcată, şi la fel şi tipul.

Jacob îngheaţă lângă mine. Îmi ţin respiraţia.

— Vezi şi cunoaşte… continuă Lara.

Cuvintele sună de parcă ar fi o vrajă. Poate că sunt o vrajă, pentru că fantoma stă acolo, pe trepte, de parcă ar fi prinsă cu acul în ierbar. Lara stă în picioare, cu degetele desfăcute în timp ce recită al treilea şi cel din urmă vers.

— Asta e ceea ce eşti.

Aerul vibrează odată cu forţa cuvintelor, tot Vălul cutremurându-se. Şi, în timp ce privesc, fantoma se subţiază, ca sticla şi ceaţa, în loc de carne şi oase. Pot vedea direct prin el, pot vedea lucrul încolăcit în pieptul său. Un colac de frânghie, un şnur.

Ca mine, dar fără lumină.

Lara bagă mâna şi trage şnurul afară. Capătul se termină în pieptul său, dar ea îl trage rapid. Firul întunecat devine liber în mâna ei, agăţându-se moale, de degetele ei, pentru o clipă, înainte de a se spulbera ca cenuşa.

Un moment mai târziu, tipul se sfărâmă şi el, doar… dezintegrându-se. Acum o secundă era fantomă şi în următoarea a dispărut. O adiere susură pe alee, neaşteptat şi nenatural şi împrăştie departe praful.

Jacob lasă să scape un mic suspin şi Lara tresare.

Îl împing pe Jacob deoparte, după colţ, afară din peisaj, în

timp ce ea se întoarce, scuturându-şi ultimele fărâme de praf de pe mâini.

O fixez şocată.

Mă priveşte lung, cu o privire chibzuită, fără ca ochii ei căprui să clipească.

— Ce? zice în cele din urmă. Te porţi de parcă n-ai văzut niciodată până acum un vânător de fantome.

PARTEA A TREIA
VÂNĂTORII DE FANTOME

CAPITOLUL PAISPREZECE

— Ce vrei să?… mă opresc, neştiind ce să spun.

Un vânător de fantome? La marginea câmpului meu vizual, Jacob tremură şi, brusc, sunt încântată că ea nu poate să-l vadă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, continuă ea, direct.

— Să-ţi dai seama ce?

— Că erai ca mine.

Îşi aruncă peste cap colierul, ascunzând pandantivul sub tricou.

Observ că lumina din pieptul ei este o nuanţă mai caldă, trandafirie, în timp ce a mea e albăstrie, rece.

— Cred că am bănuit, de când eram în Lane’s End. Dar păreai atât de pierdută. Aproape la fel ca acum…

— Hei! mă burzuluiesc eu. Şi eu am ştiut că e ceva ciudat cu tine.

Îşi arcuieşte o sprânceană neagră, perfectă.

— Pe bune?

— Doar că nu ştiam ce e, îi explic. N-am realizat că mai sunt şi alţii… care pot…

— Oh, zice ea, ajustându-şi panglica. Ai crezut că erai singura care a păcălit vreodată moartea? Singura în stare să se mişte prin mijlocitor? Cât de prozaic!

— Mijlocitor?

Ea arată în jurul nostru.

— Aha, spun, Vălul.

Lara ridică o sprânceană.

— Aşa numeşti tu locul acesta?

— E mai bine decât *mijlocitor,* îi replic.

Lara începe să protesteze, când suntem întrerupte de voci, paşi, apropierea unor noi stafii. Plural. Lara şi cu mine înţepenim.

— N-ar trebui să stăm aici, zice, întorcându-se pe vârfuri şi volatilizându-se înapoi prin Văl, fără nici o altă ocheadă. Sunt gata să mă duc după ea, când Jacob mă prinde de încheietură.

— Nu-mi place asta, şuieră el. Nu-mi place tipa. Ai văzut ce *a făcut* cu individul ăla? Pentru că eu am văzut, Cass. L-a transformat în *cenuşă.*

Ştiu. Am văzut. Dar în cap mi se învârt întrebări.

Poate că Lara are răspunsuri. Mă eliberez din strânsoarea lui Jacob şi trec dincolo de Văl. Un jet de rece şi apoi sunt din nou în partea solidă a lucrurilor.

Jacob nu m-a urmat prin Văl.

Lara îşi strânge baza nasului.

— Edinburgh îmi dă o durere de cap.

— Ce ai… încep.

— Am crezut că mijlocitorul de dincolo din Londra e nasol, dar e ceva cu oraşul acesta, îl simţi? Ca o plapumă de plumb…

— Ce i-ai făcut lui? întreb.

Îşi dă ochii peste cap.

— Cui?

— Tipului de pe trepte.

Îşi încreţeşte nasul.

— Nu era un tip, zice afectată. Era o fantomă. L-am trimis de aici.

— Unde?

Ridică din umeri.

— În măreţul necunoscut? În lumea tăcută? La linişte şi pace? Spune-i cum vrei. L-am trimis în locul de *dincolo.* Unde *ar trebui să fie.*

Ar trebui să fie?

— De ce?

Sprâncenele Larei se ridică.

— Pardon?

— De ce ai făcut asta?

Îi sare muştarul.

— Pentru că e *treaba* mea.

— Te-a angajat cineva să vânezi fantome?

— Bineînţeles că nu, zice. Dar asta e ceea *ce facem.*

Noi? Vânători de fantome? Nu înţeleg. Şi trebuie că am spus-o cu voce tare, pentru că Lara oftează şi zice.

— Evident. Fantomele nu stau în mijlocitor pentru că vor

să fie acolo, Cassidy. Ele stau pentru că nu pot merge mai departe. Sunt înţepenite. De noi depinde să le eliberăm.

Noi.

Se încruntă.

— Ceea ce ai *făcut* în *Vălul* tău nu era vânătoare de fantome?

Ochii ei se opresc pe aparatul foto de la gâtul meu.

— Of, Doamne, spune-mi că nu faci *turism?*

— Ce…

Gura mi se deschide, se închide. Nu ştiu ce să spun.

Telefonul ei prinde glas, anunţând un mesaj, şi ea îl citeşte.

— Ups, trebuie să plec.

— Aşteaptă, negociez eu, nu poţi *să pleci,* pur şi simplu.

— Deja sunt în întârziere, spune ea, pornind pe alee. Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu mătuşa Alice la muzeu. Mămica şi tăticu' insistă asupra şedinţelor săptămânale de *îmbogăţire culturală* sau cam aşa ceva… Oh, adaugă, ca şi când abia şi-a adus aminte, ştii, nu-i aşa, că eşti bântuită? Un băiat, continuă ea, ridicând mâna, cam atât de înalt, păr blond ciufulit, tricou cu ţintă pe piept…

Mă termină. Nimeni altcineva vreodată n-a putut să-l vadă pe Jacob.

— Da, zic prevăzătoare. Ştiu.

Lara se încruntă.

— Şi n-ai făcut nimic cu asta?

Simt un bolovan în stomac, pentru că ştiu ce vrea să zică prin asta. E în numele slujbei: *vânător de fantome.*

— El e *prietenul* meu.

Îşi lăbărţează buzele de parcă ar fi gustat ceva amar.

— Proastă idee.

Arată de parcă ar vrea să spună mai mult, dar telefonul ei mobil clincăne din nou, aşa că doar îşi clatină capul dezaprobator şi păşeşte în pas alert spre capătul aleii.

— Aşteaptă, zic. Te rog, n-am cunoscut niciodată pe cineva care… care poate… ai spus…

O duzină de întrebări mi se rostogolesc prin cap şi probabil că ea e în stare să le vadă, pentru că spune:

— Sunt în 1A.

— Ce?

— Etajul meu, la Lane’s End. Treci mâine-dimineaţă.

Zece fix.

Păşeşte în stradă.

— Să nu întârzii!

★★★

Mă chircesc iar cu spatele la zid, cu mintea la turaţie maximă.

Asta e ceea ce facem.

Treaba mea… să vânez fantome… să le trimit de aici… Oare de-asta sunt în stare să traversez Vălul?

Şi o întrebare şi mai neliniştitoare: Oare Jacob *ştie?*

A ştiut mereu?

Şi, ca şi când m-ar fi auzit, Jacob reapare. Apare direct prin pietrele caldarâmului, cu braţele încrucişate şi ochii întunecaţi. Pot zice că nu e prea fericit.

Încerc să alung toate întrebările din mintea mea ca să nu le poată auzi, dar arată de parcă nici măcar nu ascultă.

— Ai avut o conversaţie plăcută? mă întreabă cu răceală.

— Nu mă lua aşa, zic. Am fost doar curioasă. Nu ştiam că sunt şi alţii care pot traversa Vălul. *Tu* ştiai?

Zgârmăne în pavaj cu încălţările.

— Nu.

E clar că nu mai vrea să vorbească, dar nu pot să-mi opresc toate celelalte întrebări care îmi bolborosesc în cap.

— Ştiai ceea ce sunt în realitate, Jacob? Ce pot să fac?

Se crispează, dar nu zice nimic.

— Tu spuneai că sunt reguli în Văl.

— *Sunt.*

— Pe care nu mi le poţi spune. Ăsta e *adevărul?* Sau doar nu ai vrut să le spui?

Jacob se înroşeşte şi priveşte departe, iar reacţia asta e la fel de bună ca un răspuns.

— Tu n-ai încredere în mine, zic, realizând cât de mult doare când o spui în cuvinte.

Jacob clatină din cap.

— Nu-i chiar aşa, Cass.

— Regula numărul şase a prieteniei, Jacob. Prietenii nu-şi lasă prietenii în întuneric.

Pare mâhnit.

— Îmi pare rău. Mi-a fost doar… îşi scutură capul… frică…

— De ce? întreb, dar înainte să răspundă, telefonul meu doar-pentru-urgenţe sună din buzunar.

Of, oh!

— *Cassidy?* spune tati, cu vocea ce pare chiar îngrijorată atunci când răspund. Unde eşti?

— Scuze, zic repede. Am avut nevoie de ceva aer şi apoi m-am învârtit pe aici.

Urmez instrucţiunile de la tati, cu Jacob pe urmele mele, până ajungem din nou la intrarea în Mary King's Close. Tati apare o clipă mai târziu, cu părul ciufulit şi ochelarii prăfuiţi.

— Iată-te, spune. Te-am căutat *peste tot.* Am sunat pe telefonul tău de patru ori până ai răspuns.

Se pare că nu e semnal în Văl.

Tati se întoarce şi strigă spre interiorul tunelului.

— Am găsit-o!

Găsit-o, găsit-o, găsit-o, duce ecoul mai departe.

— Scuze, zic, cu aer de mironosiţă. Cred că m-am cam speriat.

Tati mă prinde într-o îmbrăţişare.

— Pot să-ţi spun un secret?

Dau din cap, iar el zice:

— Şi mie locul acesta îmi dă fiori.

Mă strânge de umăr.

— Dar nu-i spune maică-tii, adaugă. Am o reputaţie de apărat.

Mami apare câteva clipe mai târziu, cu echipa de filmare şi Findley la remorcă.

— A fost minunat! spune ea cu obrajii îmbujoraţi.

S-o lăsăm pe mami să savureze o sperietură bună. Pe pariu că i-ar plăcea şi mai mult dacă ar putea vedea şi cealaltă parte. Tati îi aruncă o privire şi devine brusc serioasă, rânjetul ei transformându-se într-o îngrijorare părintească.

— Mai puţin partea cu dispariţia ta, domnişoară. Asta cu

siguranţă *n-a* fost minunat.

Mormăi o scuză cu jumătate de gură.

Findley îmi face cu ochiul.

— Deja te-am făcut să crezi?

— Oh, spune mami. Cassidy a crezut întotdeauna. Sprâncenele ruginii ale lui Findley se ridică.

— Chiar aşa? mă întreabă cu un respect proaspăt dobândit.

— Cel mai bun prieten al ei e un spirit.

Şi uite-aşa m-a aruncat de la categoria interesantă la nebună.

— *Mamă,* mă zborşesc la ea. Îşi aruncă braţele în jurul meu.

— Acceptă-ţi ciudăţenia, draga mea fiică. Unde e distracţia dacă eşti normal?

Vorbeşte ca cineva care nu vede fantomele.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Terminăm ziua într-un loc numit *Grassmarket,* magazinul de iarbă.

Evident, nu e niciun pic de iarbă şi nici nu văd vreo urmă de magazin. Doar o piaţă largă, înconjurată de prăvălii şi bistrouri. Castelul se înalţă în spatele clădirilor ca o stranie santinelă, dar piaţa însăşi e drăguţă, aerisită, largă.

Nu-i chiar aşa de rău, gândesc chiar înainte ca mami să-mi spună că aici a fost un loc de execuţie. Chiar, de ce aş fi surprinsă?

Desigur, în timp ce urmez echipa de filmare prin piaţă, Vălul se agaţă în jurul braţelor şi picioarelor mele până când mă simt de parcă aş merge prin apă. Singurul motiv pentru care nu sunt trasă înăuntru e pentru că mintea mea e încă blocată pe Lara Chowdhury: pandantivul-oglindă, ciudata incantaţie şi felul în care fantoma s-a prăbuşit la picioarele ei.

Asta e ceea ce facem.

Jacob se fâţâie nervos pe lângă mine. N-am mai vorbit deloc despre ce s-a întâmplat pe alee, despre ce a vrut să spună prin faptul că i-a fost teamă să-mi spună, iar acum nu e momentul potrivit. Aşa că facem fiecare ce poate, pretinzând că nu s-a întâmplat nimic.

Tati gesticulează spre o lespede joasă de piatră, ca un semn pe caldarâm.

— Vezi asta, Cassidy? Sute de oameni au fost trimişi la moarte chiar aici.

Vălul devine plumb, în timp ce trec mâna de-a lungul pietrei.

— Hei, hei, nuuu, zice Jacob, gonindu-mă de acolo.

Pe când ajungeam la ultimul loc de pe lista de filmări – un pub numit *White Hart Inn,* presupus a fi celebru pentru cât de bântuit este –, eram pregătită pentru tot ce e mai rău. Aşa că am fost uşurată atunci când *pic, pic, pic*-ul Vălului se estompase într-o înţepătură depărtată.

Din fericire, acest local nu e bântuit.

În fine, nu mai bântuit decât restul oraşului. Ceea ce e bine, pentru că, sincer, avusesem destul parte de toate fazele cu *Inspiritiştii* într-o singură zi. Mami, tati şi echipa se duc în spatele pubului să filmeze, în timp ce Findley şi cu mine (şi Jacob) ne strecurăm într-un separeu şi comandăm mâncare.

Findley se ridică să meargă la bar şi, în timp ce lipseşte, Jacob şi cu mine nu vorbim. Nu pot să nu mă gândesc la ceea ce a spus – şi la ce n-a spus. Jacob îşi păstrează ochii fixaţi pe masă, încercând să ridice un suport de pahar de pe blatul de lemn.

În final, Findley reapare, aşezând pe masă două halbe de bere.

— Hm, zic, nu sunt chiar suficient de mare să beau.

El râde, un muget înfundat şi lung.

— Nu-i pentru tine, spune.

Trage un pahar în faţa lui.

— Ăsta-i al meu, explică el, împingând cu cotul cealaltă halbă spre locul gol de lângă el, şi acesta-i pentru Reggie.

Privesc împrejurul localului.

— Reggie?

— Reggie Weathershire, spune Findley. Fostul meu tovarăş. Ăsta era locul lui preferat.

Ochii mi se dilată. Fostul soţ al doamnei Weathershire. Cel care este mort de opt ani.

— Crezi că bântuie pe aici? întreb.

Findley ridică din umeri complice.

— Nu pot să zic. Dar, dacă o face, n-ar vrea să fie însetat. Întotdeauna fac cinste cu prima tură.

Nu e niciun semn de la domnul Weathershire, nu în partea asta a Vălului. Dar tati mi-a spus odată că cei în viaţă îi reţin pe cei morţi, că „fantomele” sunt doar felul în care îi putem păstra alături de noi. Bineînţeles că ştiu că e mai mult decât atât, dar gândul că domnul Weathershire ar fi aici îl face pe Findley fericit.

Un coş mare cu cartofi prăjiţi – vreau să zic chipsuri – soseşte pe masă. Îi scufund în oţet şi arunc unul în gură.

Findley chicoteşte.

— O să facem din tine un localnic veritabil.

Mă întind după alt chips.

— *Chiar* crezi în fantome?

— Îhî, spune el, fără nicio clipă de ezitare. Într-un anume fel. Cred că există ceva lăsat în urmă atunci când fiecare persoană pleacă, un fel de amintire. Trăiesc de prea mult timp în acest oraş ca să nu cred. Dar nu, nu cred că ne vor răul.

Lara probabil că nu ar fi de acord cu asta.

— Şi chiar dacă o fac… adaugă el. Aud că ai propria ta fantomă pe post de înger păzitor.

Mă încordez, dar nu e nicio urmă de tachinare în vocea lui. În privirea lui e o undă răutăcioasă, dar nu râde de mine.

— N-ai de ce să te temi când ai un asemenea prieten.

Jacob priveşte în sus, zâmbind forţat:

— Ştii că-ţi voi ţine întotdeauna spatele, Cass.

— Aşadar, spune Findley, povesteşte-mi despre această fantomă a ta. Cum se numeşte?

Arunc un alt chips în gură.

— Jacob, zic. Mi-a salvat viaţa, adaug.

Sprâncenele lui Findley se ridică.

— A făcut-o el? Ei bine, nu-i aşa că eşti norocoasă?

O privire scurtă către Jacob. *Sunt.*

Jacob se îmbujorează şi priveşte în jos, la masă. Puţin după asta, mami şi tati se întorc împreună cu echipa şi tot restul mesei aud multă conversaţie tehnică despre emisiune. Eu construiesc stive de chipsuri. Jacob încearcă să le dărâme.

Când e timpul de plecare, ne încărcăm cu toţii, echipament şi toate cele, şi ne îndreptăm spre uşi. Arunc o privire înapoi spre masă, pentru ultima dată, şi văd că paharul domnului Weathershire e gol.

Dacă această zi m-a învăţat ceva, e că mai am multe de învăţat.

Poate că lumea e chiar mai ciudată decât ştiu.

★★★

Echipa de filmare zice noapte bună, iar restul grupului se

îndreaptă înapoi, spre Lane’s End. Tati şi Findley sunt adânciţi în conversaţie, Jacob fluieră tema muzicală a unui desen animat pe care nu-l pot recunoaşte, iar mami îşi ţine capul pe spate, bucurându-se de aerul verii. Luna este sus.

Noaptea este rece, senină şi perfectă, şi fac poze cu străzile şerpuitoare, cu luminile felinarelor, de culoarea chihlimbarului. Chiar dacă nu sunt în Văl, tot este ceva magic în acest oraş.

Suntem la capătul lui Royal Mile când aud cântecul.

Se revarsă dinspre drum şi, la început, mi se pare că vine de la un artist de stradă sau de la un cimpoier. Dar drumul este gol, întunecat. Şi sunetul este clar ca sticla.

E o femeie care cântă.

Vocea ei îmi zgârie auzul ca un cârlig, încetinindu-mi paşii. Ştiu acel cântec. Sau mai degrabă ştiu vocea celei care-l cântă. Pentru că nu e deloc o persoană. Îmi pot imagina mantaua ei roşie, buclele ei negre, mâna ei întinsă. Mă opresc din mers şi mă rotesc pe loc, căutând sursa cântecului. E atât de aproape, vreau s-o găsesc.

Trebuie s-o găsesc.

— Auziţi asta? şoptesc.

Dar nimeni altcineva nu pare să bage de seamă cântecul, nici măcar Jacob, care mă priveşte de parcă mi-am pierdut minţile. Îmi întind capul, ascult, ascult, dar, înainte de a găsi sursa melodiei, dispare.

Nu mai aud altceva decât vântul.

★★★

Mami şi tati stau treji până târziu, trecând peste înregistrările zilei şi pregătind filmarea de mâine. Între timp, mă duc direct în pat şi tot ce îmi doresc e să dorm (şi de preferat să visez despre altceva decât alei bântuite şi cripte sinistre).

Dar somnul nu vine.

Nu se lipeşte.

Sfârşesc zvârcolindu-mă şi învârtindu-mă. Când închid ochii, văd tunelurile sfărâmate din Mary King’s Close, felul în care o duzină de feţe greţoase s-au întors către mine. Scena se dizolvă şi sunt la suprafaţă, Lara Chowdhury stă

pe stradă, pandantivul oglindă atârnându-i de degete.

Priveşte şi ascultă…

Vezi şi cunoaşte…

Asta e ceea ce eşti…

E miezul nopţii când arunc cuvertura şi mă scol, aproape căzând pe Grim. Mă strecor până în camera de zi. Uşa de la camera părinţilor mei este întredeschisă, dar luminile sunt stinse şi pot auzi cum tati sforăie uşor.

— Jacob? şoptesc, sperând că e prin preajmă, dar niciun răspuns.

Traversez spre bătrânul birou de sub fereastră. Aparatul meu foto stă pe cureaua lui violetă, într-o baie de lumină a lunii. Îl ridic, privesc la contorul de deasupra – mai am zece clişee rămase pe rolfilm. Rotesc dispozitivul în mâini, cu intenţia de a curăţa lentila cu manşeta bluzei de pijama, când observ ceva.

De obicei nu sunt de partea asta a aparatului, aşa că n-am observat niciodată cum se reflectă lentilele, ca un ciob de sticlă. Sau *o oglindă.*

Oare de asta Jacob nu se uită niciodată la aparat când îi fac o poză?

Câte secrete mai păstrează?

Câte lucruri mai am încă de desluşit?

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

— Eşti sigură că nu vrei să vii? mă întreabă mami în dimineaţa următoare. Ne ducem să explorăm arcadele de sub South Bridge. Se presupune că *debordează* de activitate paranormală.

Aşa vorbesc nişte părinţi normali cu copilul lor?

— De când ceva legat de familia ta e normal? zice Jacob.

— Sunt sigură, îi spun mamei, trăgându-l aproape pe Grim. Cred că o să stau pe aici.

— Totul e-n regulă? întreabă tati, mâzgălind câteva idei de ultim moment în notesul lui.

— Dap, zic.

Nu zic că e o fată mai jos care mă aşteaptă să vorbim despre vânătoarea de fantome. Nu-mi permit nici măcar să mă gândesc la asta, nu cu Jacob aici, iar secretul atârnă între noi ca o minciună. În loc de asta, folosesc mult încercatul şi verificatul model al fricii.

— E doar…

Îmi muşc buzele pentru efect.

— Sunt încă uşor speriată de Mary King’s Close.

A fost destul de înfricoşător. Şi mai e şi partea aia când Vălul *nu m-a lăsat să plec.*

— Nu sunt sigură că o pot face din nou.

— Of, dulceaţă, spune mami, îndepărtându-mi părul de pe faţă. Am auzit că te-ai zvârcolit şi te-ai perpelit noaptea trecută. De-asta?

Aprob şi ea îmi mângâie capul.

— Ai fost întotdeauna atât de sensibilă la treburile astea.

— Înecul n-a ajutat, se bagă Jacob cu voioşie.

Îl săgetez cu privirea.

— Acolo, jos, energia, zic cu un fior, era chiar *atât de întunecată.*

Jacob pufneşte. E clar că el crede că exagerez puţin, dar mami aprobă din cap, compătimindu-mă.

— Cu siguranţă e ceva malefic acolo jos, spune ea.

— Probabil, zice tati, nu e cel mai bun loc unde să duci un

copil.

Aproape că mă zbârlesc la asta. Nu pot să sufăr când îmi zic *copil.* Şi pot să spun, după tonul lui, că amândoi au mai avut această discuţie. Că tati s-a gândit la început că nu ar fi trebuit să vin la Edinburgh. Oare a existat o versiune a poveştii ăsteia fără mine?

— Nu! răspund fără echivoc. O să fiu bine. Am nevoie doar de o zi. Nici măcar o zi. O dimineaţă! Câteva ore normale fără spirite, sau spectre, sau strigoi, sau fantome, sau…

Bat câmpii acum. Jacob se încruntă şi aş zice că încearcă să-şi imagineze ce poate să-mi treacă prin minte, dar mă concentrez pe părinţii mei.

— Probabil că a fost combinaţia dintre mâncarea grasă şi diferenţa de fus orar. O să-mi regăsesc pofta de umblat după fantome, închid conversaţia fără nicio îndoială în glas.

— Sunt sigură că ţi-o vei regăsi, zice mami. Mă pupă pe vârful capului.

Tati îmi lasă ceva bani pentru urgenţe, la fel ca şi programul lor de filmare pe ziua de azi şi instrucţiuni stricte să stau nemişcată în Lane’s End până se întorc, pentru că Edinburgh poate că e un oraş drăguţ, dar e totuşi străin.

— Să vă distraţi urmărind fantome, le strig afară, în timp ce uşa se închide în urma lor.

Jacob sare pe canapea alături de mine.

— Ce să facem acum? se întreabă cu voce tare. Putem viziona ciudata televiziune scoţiană sau să descoperim unde ascunde doamna Weathershire biscuiţii sau… De ce mă priveşti aşa?

— Nu te panica, zic apăsat.

Ochii i se îngustează.

— Chiar nu e felul în care să începi o propoziţie, dacă vrei să stau liniştit.

Mă foiesc, chiar n-are rost să-l mint. A minţi e destul de greu. A minţi pe cineva care-ţi poate citi gândurile e aproape imposibil.

— Ar trebui să văd pe cineva.

Jacob nu are nevoie să mă întrebe pe cine. Poate vedea

răspunsul, imprimat în gândurile mele, şi eu pot vedea groaza imprimată pe faţa lui.

— Faci mişto de mine.

— Trebuie doar să vorbim.

— Nu pot *să cred* că te duci să te vezi cu ea!

Nu vreau să mă lupt cu Jacob din nou. Nu despre asta. Nu se poate supăra pe mine pentru că vreau *să înţeleg...*

— Ea e *vânător de fantome,* zice el, arătând spre el însuşi, înţelegi? Cineva care *vânează fantome.*

— Ştiu ce este. Dar, în ultimul an, am crezut că sunt singura care poate trece dincolo de Văl. Iartă-mă dacă sunt curioasă, dar niciodată n-am întâlnit pe altcineva ca mine.

— Dar nu e ca tine! izbucneşte el. Tu le faci poze fantomelor. Tu nu – gesticulează cu mâna – tu nu le *desfaci.*

Dar asta e problema. Dacă *ar trebui* s-o fac?

Jacob probabil că m-a auzit gândind, pentru că faţa i se strâmbă. Nu l-am văzut niciodată pe Jacob atât de enervat ca acum. Furia schimbă oamenii, dar schimbă şi mai mult fantomele. Buzele îi tremură şi paloarea i-a cuprins toată faţa. Arată ca un... vampir.

— Sunt perfect de acord să-ţi faci prieteni, Cass, zice el, dar vreau să-ţi spun că mă îndoiesc de intenţiile Larei într-o prietenie, dar nu-mi dai ocazia să explic. Şi poate ai putea să alegi pe cineva care nu transformă persoane ca *mine* în praf.

Înainte să mă potolesc, ripostez:

— Dacă ai fi fost cinstit cu mine de la început, poate n-ar fi fost nevoie să caut răspunsurile în altă parte.

Jacob mă fixează lung şi adânc, apoi îşi încrucişează mâinile şi dispare, iar eu rămân singură în mijlocul apartamentului.

Nu e cinstit felul în care a fugit, pur şi simplu, dintr-o dispută.

Dar nu am mai avut nicio dispută cu Jacob înainte de acest voiaj.

Gândul îmi dă fiori reci până în oase.

Aştept cât de mult pot, umblând, punând teancul de bani în buzunar, agăţându-mi aparatul foto pe umăr şi

încălţându-mă cu tenişii, totul cât mai lent, cu speranţa că se va întoarce. Dar, până la ora zece, el tot nu e aici.

Dacă nu plec acum, o să întârzii.

★★★

Bat la 1A, aşteptând-o pe Lara, dar sunt surprinsă când doamna *Weathershire* deschide uşa. E îmbrăcată într-un capot, părul ei alb e strâns într-un coc neglijent.

— Oh, salut, zice în felul ei voios. *Eşti* fata Blake, nu-i aşa? E totul în regulă?

La început, cred că am greşit etajul, dar apoi Lara apare în micul coridor din spatele ei.

— Ea-i aici să mă vadă pe mine, tuşică.

Doamna Weathershire pocneşte din palme.

— Oh, ce frumos!

Se sprijină şi ciripeşte:

— Era şi timpul ca Lara noastră să-şi facă o prietenă.

Apoi se îndreaptă şi face un pas într-o parte.

— Intră, drăguţă! Pun ceainicul pe foc.

— E-n regulă, zice Lara, apucându-şi geaca. Mergem la o plimbare.

Mergem? gândesc, dar Lara deja mă împinge pe scări în jos. Poartă colanţi şi o rochie cu mânecă lungă, iar părul ei e împletit într-o elaborată coadă ca de peşte. Eu port blugi şi un hanorac şi mi-am aranjat oarecum o coadă ca de cal.

Suntem în holul de la intrare, când aud zgomot de paşi deasupra capului.

— Domnul Weathershire? risc o propunere, privind în sus.

Lara îşi dă ochii peste cap.

— Nu *totul* este paranormal, Cassidy. Din când în când, e doar o instalaţie proastă.

Afară nu plouă, dar arată de parcă s-ar putea, ceea ce mă face să învăţ repede că e ceea ce scoţienii numesc „parţial însorit”. O adiere rece trece prin mine, o avertizare imediată că nu sunt suficient de bine îmbrăcată. Dar Lara merge cu un pas atât de vioi în josul străzii, că nu am tupeul să-i cer să ne întoarcem acum.

Drumul coteşte în jos, departe de Royal Mile. Habar n-am încotro ne îndreptăm, iar Lara nu e prea vorbăreaţă, aşa că

încerc puţină conversaţie.

— Eşti un fan Harry Potter? o chestionez.

— Mă întrebi pentru că sunt englezoaică?

— Nu, zic. Te întreb pentru că e Harry Potter şi e minunat. Şi autorul a scris cărţile aici.

Lara îşi ridică bărbia.

— Ei bine, povestea de la Elephant House e contestată printre localnici. Adaugă, ezitând: Dar întotdeauna m-am închipuit ca un Ochi-de-şoim[17].

— Deci *eşti* fan!

Mi-aruncă o privire piezişă.

— Lasă-mă să ghicesc! Tu eşti o Cercetaşă[18].

O săgetez.

— Cum te-ai prins?

Mă măsoară din cap până-n picioare.

— Nechibzuită, încăpăţânată, mai mult ca sigur pregătită pentru o situaţie neprevăzută.

Un zâmbet subţire.

— Plus că porţi un hanorac roşu şi galben de la Hogwarts.

Mă uit în jos. Are dreptate.

La capătul drumului, în fine, încetineşte ritmul.

— Aici e mai bine, zice, respirând adânc. Niciun pic de intimitate în locul ăla.

— Doamna Weathershire e mătuşa ta?

— Strămătuşa mea, din partea mamei. Familia tatălui meu e din New Delhi. Familia mamei e din Scoţia. De aici… Trasează o direcţie, gesticulând cam spre Lane’s End. Eu m-am născut şi am crescut la Londra… dar, dacă stau aici mai mult, o să-mi pierd consoanele.

Zâmbesc, chiar dacă nu sunt tocmai sigură ce a vrut să spună. Accentul Larei e aspru, iar accentul scoţian pe care l-am auzit e mai muzical, dar amândouă sună straniu şi simpatic.

---

[17] *Ravenclaw,* în original. Casa Ravenclaw este una dintre cele patru case ale Şcolii de magie, farmece şi vrăjitorii Hogwarts, din seria *Harry Potter* (n. trad.).

[18] *Gryffindor,* în original, este Casa Cercetaşilor, alta dintre cele patru case ale Şcolii de magie, farmece şi vrăjitorii Hogwarts (n. trad.).

Ne oprim la un chioşc pe stradă şi cumpăram ciocolată caldă – ei bine, eu cumpăr ciocolată caldă, Lara optează pentru ceai.

Amestecă lapte în paharul de carton, iar mişcările ei sunt lente, precise. Pot să pariez că e tipul ăla de fată cu un scris de mână perfect cursiv. Tipul ăla care nu pune niciodată piedică, nu-şi trosneşte genunchii sau nu se trezeşte cu un culcuş de şobolan în loc de păr.

— Cât de mult o să stai cu mătuşa ta? întreb.

Lara ridică din umeri cu un oftat.

— Părinţii mei nu mi-au dat o dată exactă pentru întoarcere. Ei fac nişte săpături în Tanzania. Ceva legat de ceramică.

— Şi nu te-au luat cu ei?

Un mic zâmbet amar.

— Se pare că un sit arheologic nu e locul pentru o fată în creştere.

Nici vreun tur al fantomelor, gândesc, dintr-odată recunoscătoare că mami şi tati nu au decis să *mă* lase acasă.

— De obicei, apar din nou înainte de a începe şcoala.

— Îmi pare rău!

— Pentru ce? întreabă ea repede.

— Vreau să zic…

Lara se răsuceşte atât de brusc, încât aproape mă ciocnesc de ea.

— N-am acceptat să ne întâlnim ca să putem discuta despre familia mea. Să ne concentrăm pe *afaceri.*

Atâta timp cât am mers, castelul se zărea deasupra noastră pe culmea stâncoasă. Acum, Lara mă îndrumă, printr-o poartă metalică joasă, într-un parc aflat la baza stâncii. Suntem înconjurate de copaci bătrâni şi de câţiva oameni care îşi plimbă câinii.

Lara se aşază afectată pe o bancă, la umbra unui copac. Eu stau cu picioarele sub mine, încercând să nu mă foiesc. Lara îşi întoarce ochii ei căprui-închis spre mine, cu una dintre acele priviri lungi şi grele la care e greu să stai liniştit.

Sunt atât de obişnuită cu comentariile fără sfârşit ale lui Jacob, de parcă aş avea un povestitor al propriei vieţi, încât, fără el, lumea pare tăcută. El nu e totdeauna în preajmă, dar e prima dată când simt că *lipseşte* în mod deliberat.

Ca şi cum Lara îmi citeşte gândurile, îmi zice:

— Fără asistent astăzi?

— Numele lui e Jacob, zic.

Ridică din umeri cu dispreţ.

— Fantomele nu aparţin de mijlocitor, spune ea, şi cu siguranţă nu aparţin *acestei* părţi a lui.

— El mi-a salvat viaţa.

— Aşadar, l-ai lăsat să tragă o tură în ţinutul celor vii? Nu-i inteligent, Cassidy. Nu-i inteligent deloc.

Priveşte în jur.

— Şi unde e el acum?

— Bosumflat, zic. E supărat pe mine că sunt aici. Pentru că vorbesc cu tine, după ceea ce ai făcut.

Lara pare surprinsă.

— Ce *am* făcut?

— Omului de pe alee.

— Oh, spune. *Fantoma.*

Îşi scutură degetele dispreţuitor.

— Vine la pachet cu slujba. Aşadar, de cât timp eşti un mijlocitorist?

— Un ce?

— Un *mijlocitorist*, spune, recitând pe litere în caz că n-am auzit. Un între-lumi. O umbră-trecătoare.

Când mă uit la ea cu privirea năucă, îşi dă ochii peste cap.

— Ştii ce suntem *noi.*

— Oh, nu ştiam că există un cuvânt pentru asta.

— Sunt cuvinte pentru orice.

— Ca Văl sau mijlocitor, pun punctul pe i.

Lara aruncă o aprobare plină de invidie.

— Bine, da. Mă rog, mijlocitor este un cuvânt pe care eu l-am învăţat şi asta face ca o persoană ca mine – ca tine – să fie un mijlocitorist.

— Dar cine te-a învăţat? întreb. Ce eşti tu? Ce să *faci?*

Pentru prima dată, Lara e cea care dă din colţ în colţ.

— Eu… ei bine… asta e, nimeni nu m-a învăţat. Unchiul Reggie are – avea – o bibliotecă vastă. Am petrecut mult timp acolo şi am cercetat, o mulţime de încercări şi eşecuri…

Cred că minte. Sau cel puţin nu-mi spune tot adevărul. Dar, înainte să-i atrag atenţia, ea schimbă subiectul.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cât a trecut de când ai *murit?*

Mă înfiorez auzind cuvântul, modul tâmpit în care îl foloseşte, dar nu trebuie să fac vreo socoteală. Ştiu exact de când. Nu pare să pot uita.

— Puţin peste un an, zic, pentru că nu e atât de ciudat ca şi când aş fi zis *trei sute şaptezeci şi trei de zile.*

Lara mă priveşte îngrozită.

— Un an? zice tăios. Şi tu n-ai ras măcar o singură fantomă?

— Nu ştiam că ar fi trebuit, contraatac. Nu am avut un manual de utilizare sau o bibliotecă (deşi, respectând adevărul, trebuie să fi fost câte ceva în biroul mamei şi al tatii, dar nu m-am gândit niciodată să trag o privire). Sinceră să fiu, tot nu sunt sigură că trebuia.

Lara se strânge de baza nasului.

— Uite, zice ea, tu eşti atrasă în Văl, nu-i aşa?

Aprob din cap.

— Chiar dacă te înspăimântă…

Da, gândesc.

— Şi o parte din tine vrea să uite că e acolo, dar nu poţi…

Da.

— Te simţi obligată să tragi de cortină, să păşeşti dincolo de graniţă şi să găseşti partea cealaltă…

— Da, mărturisesc, d-abia şoptind.

Lara se înalţă, dând din cap triumfător.

— Ceea ce simţi, Cassidy Blake, se numeşte *scop.*

Dacă Jacob era aici, ar fi făcut nişte bancuri despre eroi, şi căutări, şi monştri care aşteaptă să fie învinşi. Dar Jacob nu e aici şi singurii monştri despre care vorbeşte Lara sunt fantomele. Ca el.

Lara continuă:

— Eşti atrasă în Văl pentru că are nevoie de noi. Pentru că tu şi cu mine putem face ceva ce alţii nu pot. Noi putem elibera spiritele captive acolo. Putem să le dăm drumul.

— *Trebuie s-o* facem? întreb moale.

Lara îşi încreţeşte buzele.

— Acea tragere pe care o simţi nu dispare. Va deveni tot mai puternică, până când vei începe să te ţii de afacere.

— Dar nu am făcut nicio afacere, zic exasperată. N-am ales să trec peste pod în acea zi. N-am ales să cad în râu. N-am ales să mă înec... Tot ce am vrut a fost să ajung la suprafaţă. Tot ce am vrut a fost aer, şi lumină, şi a doua şansă.

O nouă umbră trece pe faţa Larei: milă.

— Da, ai vrut, zice încetişor. Poate că nu ai rostit nişte cuvinte speciale, dar eşti aici, în viaţă, când ar fi trebuit să fii moartă. Ceva ţi-a fost dăruit şi tu trebuie să dăruieşti înapoi. Tu şi cu mine – avem capacitatea să traversăm Vălul, suntem *menite* să-l traversăm, pentru că avem o treabă de făcut de cealaltă parte. Şi e timpul să trecem la treabă.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Scop.

E-o nebunie, dar ştiu că are dreptate.

Pot s-o simt în oasele mele. Răspunsul la întrebările din ultimul an, cele care au devenit tot mai stridente de la accident.

De ce sunt atrasă în Văl?

Cum am capacitatea de a trece dincolo?

Ce se presupune că ar trebui să fac în partea cealaltă?

Mâna Larei se lasă purtată spre pandantivul oglindă din jurul gâtului.

— Cum funcţionează asta? întreb, amintindu-mi felul în care l-a clătinat în faţa fantomei, incantaţia revărsându-se de pe buzele ei.

Lara îşi scoate colierul peste cap şi îl aşază pe bancă între noi, cu oglinda în sus.

— Fantomele nu pot privi în oglinzi, explică ea. Rămân blocate.

Mă gândesc la Jacob acolo, în dormitorul din Lane’s End, prins de propria reflecţie, oribila lui versiune de pe sticlă. Şi îmi amintesc singurul răspuns pe care mi l-a dat.

— Eu… am pierdut puţin…

Mi-am forţat creierul – l-am văzut vreodată pe Jacob privind într-o oglindă înainte de acel moment? N-aveam una în dormitorul meu de acasă şi n-a mers niciodată la baie – n-avea de ce. De fiecare dată când trecea prin dreptul oglinzii înguste din holul de la intrare, continua să meargă. Nu m-am gândit mult la asta.

— Ce înţelegi prin *blocaţi?* întreb.

— Oglinzile sunt cinstite, zice Lara. Ele te arată aşa cum eşti. Pentru o fantomă, o oglindă o forţează să facă faţă adevărului.

— Şi care-i adevărul?

Lara mă priveşte. Are ochii ca două pietre. Grele.

— Adevărul, zice, e că ele sunt moarte. Că ele sunt duse.

Se aşază din nou.

— În felul ăsta, noi suntem tot ca oglinzile. *Noi* le arătăm lor. *Noi* le spunem lor. Şi, îndată ce le faci să accepte adevărul, trebuie doar să ajungi să scoţi afară mosorul. Ar trebui să porţi întotdeauna ceva care reflectă, adaugă. Pentru protecţie.

— Protecţie? întreb. Pentru ce?

— Nu toate fantomele sunt prietenoase, zice răspicat. De fiecare dacă când păşeşti în Văl, tu ai un picior în lumea noastră şi unul într-a lor. Şi poţi gândi despre tine că eşti un vizitator, un spectator, dar adevărul e că, dacă o fantomă e destul de puternică, îţi poate face rău. Şi o vor face pentru că tu ai ceva ce ei *vor.*

— Ce vor?

Lara se bate în piept.

— O *viaţă.*

Mă gândesc la urâta şi cenuşia funie pe care a scos-o din pieptul fantomei. Şi strania lumină ce-mi umple propriul piept în timp ce sunt în Văl. Aceeaşi lumină pe care am văzut-o în Lara.

Se uită în spatele meu.

— Oh, uite, zice sec. Prietenul tău e aici.

Mă rotesc brusc şi sunt aproape sigură că e Jacob, privindu-ne mânios din spatele unui copac din apropiere. Uşurarea mă cuprinde şi îmi doresc să pot să-mi arunc braţele în jurul lui, dar, în momentul în care mă uit, se fereşte să fie văzut. Doar un colţ de la tenis şi un zuluf din părul lui blond zburlit se furişează pe după trunchiul de copac.

Lara priveşte fix în ceaşca ei.

— Ceaiul meu s-a răcit.

Se ridică în picioare, înhăţând pandantivul de pe bancă.

— Mă întorc într-o clipă.

O privesc mergând spre chioşcul de la marginea zonei verzi. Se aşază la coadă, verificându-şi telefonul, în timp ce aşteaptă să comande.

Am simţit din nou mişcare la capătul câmpului meu vizual. De data asta, Jacob se aşază pe bancă alături de mine. Pentru câteva momente, niciunul dintre noi nu

vorbeşte. Mă simt de parcă ar trebui să-i cer scuze, dar mi-ar plăcea să o facă şi el, aşa că sunt uşurată când eu deschid gura să zic *scuze* şi el mi-o taie cu:

— N-ar fi trebuit să dispar.

— Regula numărul şaisprezece a prieteniei, zic. Nu te duce undeva unde nu te pot urma.

— Am crezut că regula numărul şaisprezece e: niciodată să nu povesteşti sfârşitul unui film.

— Nici pomeneală, zic sigură pe mine, aia e regula numărul douăzeci şi patru.

Chicoteşte şi e minunat să-l văd că zâmbeşte din nou, dar spaţiul dintre noi încă mai pare sensibil, ca o vânătaie.

Jacob respiră adânc.

— Nu ţi-am spus, zice rar, pentru că mi-a fost teamă că, dacă vei şti de ce fantomele sunt prinse în Văl, dacă vei şti că ne poţi trimite de acolo, tu mă vei trimite pe *mine...*

— Dar tu nu eşti prins în Văl.

Jacob priveşte în jos.

— Am *fost.*

— Ei bine, nu mai eşti. Eşti aici, cu mine. *Vrei* să pleci?

Dă din cap.

— Nu. Sigur că nu.

— Şi apoi de ce aş vrea să te trimit de aici? Eşti prietenul meu cel mai bun. Şi cred că există un motiv pentru care suntem legaţi aşa.

Jacob se luminează.

— Crezi?

Aprob cu profunzime.

— Tu nu eşti o fantomă obişnuită. Cred că ar trebui să mă ajuţi. Cred că ar trebui să fim o echipă.

Jacob se mai luminează puţin.

— Ca în *Skull şi Bone*?

— Dap, zic, ca în *Skull şi Bone.*

Îi apare un zâmbet.

— Şi care dintre noi e câinele în scenariul ăsta?

Lara se întoarce, ţinând o cană proaspătă de ceai.

— În regulă, zice. Unde eram...?

Jacob se apleacă în faţă şi spune:

— Tot nu-mi place de ea.

Ochii Larei clipesc spre el.

— Nici eu nu te plac, fantomă.

El aproape că alunecă pe spate de pe bancă.

— Poate să mă audă?

— Da, te pot auzi, zice Lara, şi te pot vedea şi n-ar trebui să pot să fac niciunul dintre lucrurile astea, pentru că *tu* n-ar trebui să te afli aici.

Îmi dreg vocea, dornică să schimb subiectul, când deodată îl simt.

Pic, pic, pic-ul unei fantome în apropiere.

Lara îl simte şi ea, pot să zic asta după felul cum pufneşte, cu capul ridicat, ca şi când ar căuta să asculte un sunet.

— Ce zici? mă întreabă ea, întorcându-se să plece. Gata să vezi de ce eşti în stare?

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Lara nu caută Vălul, nu apucă aerul. Ea doar ridică o mână şi biciuieşte cu ea într-o parte – o singură şi decisivă mişcare iar Vălul se desprinde în jurul ei. În jurul nostru.

Păşesc înainte, simt acel familiar puf de răceală şi asta-i tot. Suntem tot în parcul de la baza castelului – o versiune mai mohorâtă. Lumea este acum cenuşie şi fantomatică.

Într-un fel, m-am aşteptat ca Jacob să rămână în urmă, dar este aici, alături de mine. Lasă să-i scape o respiraţie tremurândă şi încrucişează braţele.

— *Skull şi Bone,* murmură el şi nu mă prind dacă vorbeşte cu mine sau cu el însuşi.

Lara mătură fire invizibile de praf de pe mânecile ei, cu acea lumină caldă strălucind în pieptul ei.

În apropiere, un bărbat, îmbrăcat în haine de iarnă, strigă un nume. Vocea lui este înaltă şi subţire, de parcă i-o fură vântul.

Începe să ningă, nu peste tot, doar strict în jurul lui. Când se întoarce şi porneşte şovăitor spre ieşirea din parc, Vălul pare să se retragă împreună cu el ca o maree, luând iarna cu totul.

— Cum… încep.

— Mijlocitorul nu este chiar *un singur* loc, explică Lara. E diferit pentru fiecare fantomă. Un fel de… capsulă a timpului. Fantomele se intersectează uneori, se chinuiesc împreună, dar, în cele din urmă, fiecare trăieşte în propriul mijlocitor, mişcându-se prin el în propria buclă.

Urmăm bărbatul la ieşirea din parc şi de-a lungul străzii. Merge chinuit prin stratul superficial de zăpadă până în faţa uşii unei case. O deschide cu umărul şi păşeşte înăuntru. Lara grăbeşte pasul şi îl ajunge din urmă înainte ca uşa să se închidă.

Lara, Jacob şi cu mine ieşim din ninsoare şi intrăm în casă. Jacob se aşază în faţa mea ca un scut. Dar bărbatul nu se întoarce spre noi. Stă în faţa unei vetre, agitând lemnele unui foc muribund cu un vătrai. E înalt şi costeliv,

cu părul cenuşiu neîngrijit şi ochi înfundaţi în orbite. *Ar putea* fi înfricoşător. Dar nu e. E doar o tristeţe copleşitoare, care se ridică din el ca un abur.

— L-ai văzut? întreabă bărbatul, cu o voce slabă, răguşită.

Fac un pas în faţă.

— Pe cine? răspund blând cu o întrebare.

Lara deja îşi ridică pandantivul, dar o prind de încheietură şi clatin din cap.

— Aşteaptă, şoptesc.

— De ce? şopteşte înapoi. Nu e nevoie să-i ascultăm povestea.

Poate că nu e necesar, dar pare important.

Ochii trişti ai bărbatului alunecă spre mine, spre aparatul foto de la gât.

— Ce ai acolo, drăguţă?

Îl ridic pentru el, ca să vadă.

— Fac poze.

O umbră traversează chipul omului şi încep să cred că nu ştie ce e o fotografie. Poate că a trăit înainte ca aparatele foto să existe. Dar apoi extrage o mică şi decolorată bucată de hârtie din cămaşa sa şi mi-o arată.

Un băiat priveşte din dreptunghiul îngălbenit al unei fotografii vechi.

— Fiul meu, Matthew, explică el. A făcut asta la târgul de iarnă. Chiar înainte să dispară.

Stomacul meu se crispează. Un copil furat în iarnă.

Ochii bărbatului poposesc pe fereastră.

— Soţia mea, ea s-a dus în sud să-şi vadă rudele. Dar nu mi-am putut părăsi băiatul. I-am spus mamei lui că-l voi aştepta. Îl voi aştepta cât de mult va trebui.

Omul se afundă în scaunul său alături de focul muribund şi închide ochii.

— Îl voi aştepta până va veni acasă.

Vântul suflă în ferestre.

Respiraţia bărbatului lasă aburi în atmosferă şi tremur pe măsură ce frigul mă cuprinde.

Îl voi aştepta cât de mult va trebui.

Îmi amintesc ce a spus Lara despre fantome. Că ele stau în Văl pentru că sunt blocate. Mă doare sufletul pentru acest om prins aici, în această lume, în această casă, în această nesfârşită zi de aşteptare, pentru că ştiu că nu se va opri niciodată să privească afară, pe fereastră. Şi ştiu că fiul lui nu va reveni niciodată.

— Cassidy, zice Lara, apărând lângă mine.

Înţeleg că e timpul.

— Ai o oglindă? întreabă ea, oferindu-mi-o pe a ei.

Arăt în jos spre aparatul din mâinile mele.

— Am aceasta, zic, scoţând capacul şi arătându-i lentila obiectivului, felul în care străluceşte când îl înclin reflectând mobila din cameră. Va funcţiona?

Mă priveşte sceptică.

— Presupun că vom afla.

Privesc spre Jacob, care se sprijină cu spatele de uşă, iar faţa lui e neclintită.

Tu nu eşti ca el, gândesc. *Tu nu eşti de aici. Tu eşti cu mine.*

Jacob îşi muşcă buzele, dar înclină afirmativ din cap şi îmi reîntorc atenţia către bărbatul din scaun. Îngheţul i se cuibăreşte în barbă şi pielea lui devine străvezie de la frig.

— Dacă îmi vezi băiatul… murmură el, cu respiraţia ca un nor.

— Îl trimit acasă, promit, ridicând aparatul foto. Pot să-ţi fac o poză, ca să i-o arăt?

Deschide ochii cu greutate, întâlneşte reflexia lentilei şi rămâne nemişcat. E ca şi cum cineva l-a transformat dintr-o persoană într-o statuie. El îngheaţă. Toată durerea şi tristeţea au dispărut de pe faţa lui.

Îl aud pe Jacob că-şi ţine respiraţia, dar îmi păstrez concentrarea.

— Îţi aminteşti cuvintele? întreabă Lara.

Cred că da.

— Priveşte şi ascultă, zic.

Îngheţul se strecoară prin canaturile ferestrelor.

— Vezi şi cunoaşte.

Ţurţurii coboară pe faţa omului.

— Asta e ceea ce eşti, şoptesc.

Marginile omului se subţiază, întreaga lui formă se încreţeşte. Apoi respir adânc, îmi adun toate puterile şi pătrund în pieptul lui. Trag afară un fir fragil, sfărâmicios şi cenuşiu. Ţinând în mâna mea viaţa omului – moartea lui –, înţeleg ce a vrut să spună Lara când s-a referit la *scop.* Înţeleg ce mă tot atrăgea în Văl. Ce am căutat acolo fără să caut. Ce era nevoie.

Asta era.

Panglica se sfărâmă în palma mea şi la fel şi omul – în cenuşă şi apoi în nimic.

Jacob, Lara şi cu mine stăm împreună în cămăruţa înghesuită. Jacob se mişcă primul. Vine în faţă şi se apleacă la picioarele scaunului, trecându-şi degetele prin resturile de pulbere.

Şi apoi, în jurul nostru, camera începe să se estompeze, ca o fotografie purtată prin timp, detaliile încep să se şteargă. Bineînţeles. Acum, fantoma s-a dus. E normal ca şi Vălul să se estompeze.

Simt mâna Larei pe umărul meu.

— Să mergem!

Odată ce suntem din nou, în siguranţă, de partea vie a lucrurilor, toţi trei ne întoarcem în Lane’s End.

Jacob şi Lara sunt cu câţiva paşi în faţă. Jacob o bombardează cu întrebări. Pare că relaţia lor s-a încălzit. Sau măcar a ajuns la un fel de armistiţiu.

Stau în spate. Mâna încă mă furnică acolo unde am ţinut panglica vieţii bărbatului. A morţii lui. A fost trist să-l trimit de acolo, dar a fost şi un fel de eliberare, ca şi când răsufli adânc după ce ţi-ai ţinut respiraţia prea mult, dându-i drumul.

Şi, după aceea, *pic, pic, pic*-ul a dispărut.

Nu că a slăbit, a dispărut de tot, lăsând în urmă o întindere de linişte, de pace.

M-am simţit… *bine.*

Grăbesc pasul să-i prind din urmă pe Jacob şi Lara.

— Care e cea mai înspăimântătoare fantomă cu care ai avut de-a face? întreabă Jacob.

Lara bate cu degetele în buze.

— Nu pot să spun. E între William Burke…

— Acel… acel hoţ de cadavre transformat în asasin în serie? se bâlbâie Jacob.

— Chiar el, zice Lara. E între el şi fetiţa asta mică în furou pe care am găsit-o într-una din bolţile ciumate.

Jacob pufneşte.

— Pui egalitate între un criminal în serie şi o fetiţă în rochie?

Lara ridică din umeri.

— Copiii îmi dau fiori.

Copiii. Asta îmi aminteşte de ceva.

— Lara, zic, grăbind pasul şi mai mult. Ai văzut vreodată o femeie într-o mantie roşie?

Voioşia piere de pe faţa Larei, gura i se strânge.

— Vorbeşti despre *Raven in Red,* Corbul în Roşu?

Aprob.

— Ai văzut-o vreodată?

— O dată, zice gâtuit. Iarna trecută. Eram în vizită pe perioada vacanţei, vânând în mijlocitor, când am auzit-o cântând. Şi următorul lucru pe care l-am făcut a fost să merg direct spre mâna ei întinsă.

Lara îşi scutură capul.

— A fost aproape.

— Dar ai scăpat.

— Am fost *norocoasă.* Mătuşa Alice era în apropiere, a auzit chemarea ei şi a rupt vraja. Am avut doar destulă minte să mă răsucesc şi să părăsesc mijlocitorul. Şi am fost foarte, foarte atentă de atunci.

Lara îşi îngustează ochii întunecaţi.

— De ce? Ai văzut-o şi *tu,* Cassidy?

Aprob din cap şi mâna Larei mi se pune în piept, oprindu-mă în loc.

— Trebuie să stai departe de ea, înţelegi?

Sună ca o poruncă în vocea ei. E neobişnuit pentru ea.

— Îţi aminteşti ce am spus despre vieţile noastre?

Mâna ei se duce la piept, pe locul unde lumina strălucea în Văl.

— Despre fantomele care le vor? Corbul este una dintre alea. Ea se hrăneşte cu firele copiilor pe care-i fură. Dar acele fire sunt mici şi subţiri. Ea trebuie să mănânce o mulţime doar ca să fie ceea ce este. Dar, dacă ar reuşi să reţină o viaţă ca a ta sau a mea – ceva strălucitor ar fi *dezastruos.*

Mă înfiorez la gândul acesta.

Lara priveşte la Jacob.

— Fă-ţi datoria, fantomă. Ţine-o în siguranţă!

Jacob pufneşte.

— Mai uşor de zis decât de făcut.

Urcăm colina care ne conduce înapoi la Lane’s End.

— Nu prea are sens, zice Lara, jumătate ca pentru sine. Nu e perioada bună a anului.

— Ştiu.

Mă îngrijorează şi pe mine. Ce-a spus Findley? *Ea vine odată cu frigul.* Mă gândesc la râu, căderea mea în apa îngheţată. Felul în care frigul mă cuprinde de fiecare dată când trec Vălul. Marginea albăstruie a luminii din pieptul meu.

— Poate are ceva de-a face cu felul în care am…

E încă greu să o zic cu voce tare, chiar şi acum, chiar şi cu cineva ca Lara. Schimb vorba.

— Cum se simte Vălul când treci prin el? o întreb.

Lara gândeşte.

— Ca o ceaţă. Ca febra. Am fost bolnavă odată, chiar bolnavă. Un pic am fost pe muchie, răspunde repezit. Şi nu puteam sta trează. Se simte cam aşa. Visând, dar nu într-un sens bun.

Dau din cap.

— Pentru mine, e ca şi când aş cădea într-un râu îngheţat. Se simte ca un frig groaznic. Dacă Corbul este atras de frig, poate că e atrasă de mine.

— Poate, zice Lara. Ei bine, acesta e un şi mai bun motiv să stai departe de ea. Dacă o vezi, să îţi acoperi urechile, ieşi din Văl şi, pentru numele lui Dumnezeu, adaugă ea, arătând spre aparatul foto, e cazul să îţi faci rost de o oglindă veritabilă.

Suntem aproape înapoi la Lane’s End, când îl recunosc pe omul care se apropie de noi, cu coroana lui de păr roşu bordată de soare. Mă opresc la apariţia lui.

— Of, of, zice Jacob.

— Ce avem noi aici? zice Findley, privind la Lara. Domnişoara Chowdhury. Nu *te-am* considerat niciodată o spărgătoare de reguli.

Lara se încordează.

— Nu am încălcat nicio regulă, zice ea, încă o dată într-o postură afectată. Vântul mi-a zburlit buclele castanii în toate părţile. Cum oare coada ei neagră este încă perfect în ordine?

— Ce faceţi aici? mă răţoiesc la Findley.

— Asta e o chestie simpatică, zice. Părinţii tăi m-au trimis să *te* verific. Doar că tu nu erai acolo.

Mă uit spre Lara.

— E posibil să le fi promis părinţilor mei că voi sta înăuntru, îi zic ei.

Pivotez înapoi spre Findley.

— Am fost doar să luăm nişte aer curat.

— Chiar aşa? spune el, cu o licărire în ochi. Cunosc scânteia. Am văzut-o pe faţa mamei de o sută de ori.

— N-am necazuri, nu-i aşa?

— Oh, precizează amabil, o plimbare hai-hui n-a făcut rău nimănui.

Ceea ce e destul de clar că nu e adevărat, mai ales când e vorba de persoane tinere şi oraşe străine pline de fantome răpitoare de copii, dar apreciez opinia.

— Vă zic ceva.

Ridică un deget durduliu.

— Nu le voi spune nimic alor voştri cu o condiţie.

— Care?

— Ei bine, zice, „mami tău şi tati tău” m-au trimis să văd dacă eşti destul de curajoasă ca să-i însoţeşti sus, la castel.

— Nu am fost speriată, ripostez.

— Nicio ruşine să fii speriat, contraatacă el. Dar e o diferenţă între a fi speriat şi a fi speriat *de moarte.* Vino şi dă-mi ocazia să arăt ca un adevărat campion al schimbării

gândurilor tale. Eşti, de asemenea, bine-venită, domnişoară Chowdhury.

Îi arunc o privire Larei, care clatină din cap

— Pas, zice ea. Castelul *este* un loc fascinant, zice ea cu o privire cu tâlc. Oscilează de la mine la Jacob şi înapoi. Şi aminteşte-ţi ce ţi-am spus.

— Sau, zice Jacob, ne putem duce înapoi la un loc cald, drăguţ, cu benzi desenate şi cu prăjiturele pentru ceai.

— Uite ce-i, spune Findley, văzând că ezit. Nu poţi veni la Edinburgh şi să *nu* vezi castelul.

— Îl putem vedea de aici, zice Jacob, arătând spre clădirea de pe stâncă.

— Nu eşti nici măcar un pic curioasă? continuă Findley.

Bineînţeles că sunt curioasă. N-am fost niciodată într-un castel. Plus că mi-e capul plin de poveştile Larei despre scop şi mâinile mele sunt încă încălzite de la eliberarea bărbatului din casă.

— Ei bine, mă îmboldeşte Findley. Ce zici?

Privesc la Jacob.

Vreau să văd castelul, dar nu vreau să merg fără el, şi nu numai pentru că s-ar putea să rămân înţepenită în Văl. A fost ciudat să fiu fără el în dimineaţa asta. M-am simţit ca şi când cineva mi-a îndepărtat umbra.

Dar Jacob nu este umbra mea.

El e partenerul meu de năzdrăvănii.

Aghiotantul eroului meu *(sau erou al aghiotantului meu,* mă cenzurez când se uită la mine şocat). Şi trebuie să scoată o vorbă.

E după cum vrei tu, gândesc. *Dacă nu vrei să mergem, atunci nu trebuie să mergem.*

Şi probabil că asta dorea, să i se dea posibilitatea de a alege, pentru că îşi dă ochii peste cap şi mă fulgeră cu o grimasă.

— Ei bine, zice el, am citit toate benzile desenate şi nu pot mânca prăjiturile.

Zâmbesc şi mă întorc spre Findley.

— E-n regulă. Să mergem la castel.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Castelul Edinburgh, aşezat pe stânca lui înaltă, se profilează deasupra *tuturor.* În timp ce începem să urcăm pe treptele largi, de piatră, se uită spre noi o umbră cenuşiu-închisă pe un cer cenuşiu-deschis.

În timp ce urcăm, Findley pălăvrăgeşte despre multele fantome celebre ale castelului. Ochii lui strălucesc din ce în ce mai mult cu fiecare poveste. Se află aici cimpoierul care a fost dat dispărut în tuneluri, soldaţii care s-au pierdut pe parcursul unui asediu, un toboşar fără cap, prizonierii uitaţi în bolte şi o femeie acuzată de vrăjitorie şi arsă pe rug. Vălul creşte tot mai greu cu fiecare poveste spusă şi cu fiecare pas pe care-l urcăm. Greutatea istoriei, a amintirilor. A lucrurilor care nu mai sunt *aici,* dar nici n-au *dispărut.*

Findley ne conduce peste un şanţ şi, prin poarta principală, în interiorul castelului.

Cuvântul *castel* m-a făcut întotdeauna să mă gândesc la o casă uriaşă.

Dar e mai curând ca un oraş în miniatură.

Suntem încă în aer liber, înconjuraţi de ziduri înalte de piatră şi o încrengătură de clădiri scunde, unele cu acoperiş, altele plate, totul ca şi când ar fi scos dintr-o fantezie medievală.

— *Cool,* şopteşte Jacob.

Cortina cenuşie a Vălului flutură în colţul câmpului meu vizual. Dacă aş trece dincolo acum, oare ce aş *vedea?* Curiozitatea înfloreşte în sufletul meu. Dar acum ştiu că nu e doar curiozitate. E chemarea scopului. Inima tresaltă. Degetele se curbează pe aparatul foto.

Nu mă prind că m-am oprit din mers până când Findley se uită înapoi.

— Pe aici! strigă. Ne conduce prin ceea ce el numeşte un „portcullis” – e o poartă asemănătoare cu partea de sus a unei guri, plină cu dinţi ascuţiţi de oţel.

Mergem în sus, tot în sus, în sus, doar înainte şi în sus, spre o curte interioară cu tunuri şi ticsită cu turişti.

Producătorii cu siguranţă nu pot închide un loc atât de popular pentru a filma cu părinţii mei.

— Nu-i văd, zice Jacob, dar Findley deja a pornit în linie dreaptă spre vârful meterezelor. Nu ştiu la ce se uită, până nu ajung destul de aproape pentru a vedea panorama ascunsă de zidul de piatră.

Panorama nu e un termen suficient. Suntem atât de sus, având clădirile castelului în spatele nostru şi hăul stâncii la un pas. Întreg Edinburgh-ul se întinde la picioarele noastre, ca un covor.

— Wow, zice Jacob.

— Wow, îl imit.

— Vedeţi? spune Findley radios. V-am zis că merită excursia.

Are dreptate.

Locul îţi *taie respiraţia.* Pentru prima dată, nu pot să mă conving să fac o fotografie, pentru că ştiu că o imagine n-ar putea niciodată să prindă ceea ce văd. Aşa că stau pe metereze şi doar las să vină toate la mine. Vălul vibrează şi se roteşte şi închid ochii, imaginându-mi că pot auzi bocănitul îndepărtat al cizmelor soldaţilor, vuietul tunurilor, cântecul plin de jale al unui cimpoi şi…

Cântă.

Tremur.

Auzi asta? îl întreb în gând pe Jacob, dar când răspunde pare neatent.

— Probabil că e vântul.

Dar nu e vântul. Aici, sus, aerul şuieră în jurul nostru, dar în sunetul pe care îl aud e mai mult decât aer.

Acea voce.

Recunosc refrenul, în timp ce-mi vibrează prin oase. Încerc să-mi amintesc cuvintele Larei, avertismentele ei, dar propriile mele gânduri continuă să se destrame şi trebuie să le ţin strâns ca să nu zboare aiurea.

— Cass? Jacob flutură o mână translucidă în dreptul feţei mele.

Clipesc şi cântecul se estompează, înlocuit de briza înaltă, subţire. Poate că Jacob avea dreptate. Poate că era

doar o joacă a atmosferei.

Mă îndepărtez de metereze, exact când ceva face BUM.

Sar în sus, clătinându-mă pe spate, dar e clar că nu sunt singura care a auzit *asta.* Un smoc de fum se ridică în apropiere şi aerul se agită de zgomot. Findley doar zâmbeşte.

— Lovitura de tun de la ora unu, zice el, de parcă ar fi perfect normal ca lumea să tragă cu un tun greu în mijlocul zilei. Haide, adaugă, ar fi bine să mergem să-ţi căutăm părinţii.

Scot din buzunar programul de filmare, dar nu scrie decât *CASTEL.* Nu îmi e de cine ştie ce ajutor, luând în considerare că tot vârful muntelui e ocupat de castel.

— Ai vreo idee despre unde ar putea fi? îl întreb pe Findley.

— Nu, recunoaşte el. Dar n-ar trebui să fie atât de greu să-i găsim. Aş bănui clădirile cazărmii sau celulele închisorii.

Corect. Are sens. Părinţii mei nu sunt aici pentru bijuteriile coroanei, sau pentru bucătării, sau pentru St. Margarets Chapel –, fiecare dintre aceste locuri fiind cu mândrie anunţate printr-o plăcuţă sau un indicator. Nu, pe ei îi va interesa mai mult partea cea mai întunecată a istoriei castelului.

O tăiem spre cea mai apropiată clădire, care, aşa cum zice placa de pe zid, este Great Hall. Primul meu gând e că seamănă exact cu sala de mese din Harry Potter.

— „Pigworts!” anunţă Jacob triumfător. Broomball! Crowpuff![19]

De fapt, el n-a citit cărţile, ceea ce mă enervează la culme, dar ştie, de asemenea, că nu am timp să stau şi să dau zece mii de pagini pentru el, aşa că le-am lăsat şi i-am arătat filmele.

— E ca scena aia cu Tumbledore[20] şi Pălăria Magică, explică el cu însufleţire.

Cu siguranţă nu-i acordase chiar atât de multă atenţie.

[19] Expresii care fac trimitere la *Harry Potter* (n. red.).

[20] În *Harry Potter,* numele personajului este Dumbledore (n. red.).

Ne continuăm drumul din Great Hall în altul, ca o curte interioară micuţă. Aici, vraja e ruptă de indicatoare spre toalete şi o cafenea mică şi turistică.

— Un fel de uciderea chefului, nu-i aşa? zice Jacob.

Findley se opreşte să-şi ia o cafea neagră, tare, la pahar de carton.

Privesc în jur, încercând să-mi dau seama de ce castelul pare atât de diferit de Mary King's Close. Poate că numărul turiştilor sau deschiderea spre afară… După Findley, acest loc este precis bântuit. Şi pot să simt Vălul, dar nu este ameninţător. Este un uşor şi constant *pic, pic, pic* al fantomelor, dar e ca o burniţă, nu ca o răpăială.

Mi se pare doar mie, gândesc, *sau acest loc e mai puţin înspăimântător ca Mary King's Close?*

— Ssst, sâsâie Jacob. Nu zice asta.

De ce nu?

— Cobeşti.

Îmi dau ochii peste cap.

Apoi păşim în afara curţii interioare şi jos, în celule, tot acel plăcut nu-chiar-aşa-de-bântuit sentiment dispare, tras afară ca fierbinţeala printr-o fereastră deschisă.

Tremur, aerul în jurul meu e deodată rece. Tavanele sunt joase, pereţii – întretăiaţi de bare de metal, iar în fundul celulelor se văd mesaje scrijelite în lemn. Mi se ridică părul de pe mâini de tensiune.

Jacob se încruntă la mine.

— Tu ai făcut asta.

— N-am cobit eu, şoptesc. Castelul era deja bântuit.

— Poate.

Se întunecă.

— Dar cu certitudine l-ai făcut *mai bântuit.*

Aş vrea să-i spun că nu merge aşa, dar Vălul deja se înfăşoară el însuşi în jurul meu, încercând să mă tragă jos, dedesubt. *Pic, pic, pic*-ul s-a transformat în bătăi de ciocan. Mă retrag câţiva paşi spre siguranţa din curtea interioară.

Apoi aud vocea tatii, cea pe care o foloseşte când predă la clasă.

— Ne-am mutat dintr-un oraş îngropat spre o fortăreaţă

aflată foarte la vedere. Castelul Edinburgh e aşezat pe un strat de stâncă dantelată, străjuind locurile de aproape o mie nouă sute de ani…

— Cu atât de multă istorie, prinde glas mami, nu e nicio mirare că fortăreaţa adăposteşte atât de multe fantome…

Bineînţeles că vocile lor nu vin din aerisita, fără fantome, curte interioară din spatele nostru, ci din fundul culoarului, mai adânc, din închisoare.

Şi cum lui Findley nu pot să-i spun că-mi vine s-o iau la sănătoasa, el plantează o mână uriaşă pe spatele meu şi mă îndeamnă să înaintez spre întuneric. Îmi găsesc părinţii în picioare, într-o celulă, lampa de la camera echipei de filmare împrăştiind fâşii de umbre prin bare.

— Prizonierii de război erau ţinuţi în aceste celule, spune mami, şi, dacă priviţi de aproape, puteţi vedea mesajele lor disperate, scrijelite pe pereţi. Desigur, nu astea sunt singurele urme pe care le-au lăsat.

Aud o bătaie seacă, ca un pumn în barele de fier.

Pare că nimeni nu bagă de seamă.

Apuc aparatul foto.

— Şi stop! strigă unul din echipă.

Mami îl vede pe Findley, apoi pe mine şi faţa ei se face toată un zâmbet.

— Cassidy!

— Asta-i fata noastră! spune tati. Bună treabă, Findley, că ai convins-o să iasă.

— N-a fost greu, zice el, aruncându-mi o privire conspirativă. Cred că era deja agitată.

— Ai ratat bolţile din South Bridge, spune mami, înlănţuindu-mă cu braţul în jurul umerilor. Încerc să par dezamăgită, chiar dacă sunt doar uşurată.

Şi sunt şi mai uşurată când strâng aparatele şi ieşim afară din închisoare. Păşim înapoi spre spaţiul deschis al curţii interioare. Echipa se îndreaptă spre următorul loc de filmare, cazarma castelului, dar eu rămân în urmă. Nu pentru că sunt speriată, ci pentru că e din nou în aer acea melodie subţire, dulce şi fantomatică.

— Asta-i pentru că e un cimpoier aici, zice Jacob.

Şi are dreptate. E doar un bărbat într-un kilt, în picioare pe crenelurile de sus, instrumentul bocind uşor în mâinile lui.

Nu e nimic straniu la cimpoier – aşadar, de ce am un asemenea presentiment ciudat? Poate că doar împrumut belele, cum ar zice mami. Căutând monştrii din dulap. Forme în întuneric. Poate că încă mai sunt tensionată după ce s-a întâmplat cu omul din casă. Zguduită de tot acest trimite-stafiile-de-aici.

A fost destul de dur.

Taţi priveşte înapoi de unde e, lângă mai multe uşi.

— Cass? Vii?

— Sunt chiar în spatele tău, zic, dând din cap spre un semn de toaletă. Jacob mă aşteaptă afară în timp ce mă duc. Pun capacul pe lentila obiectivului şi aşez aparatul pe o poliţă, dându-mi cu puţină apă pe faţă. Nervii mei s-au liniştit şi suspin, îmi iau din nou aparatul de fotografiat şi ies afară.

Dar Jacob nu e.

Jacob? îl chem în capul meu şi apoi cu voce tare:

— Jacob?

Niciun răspuns.

E ca şi cum ar fi *dispărut.* Doar că n-ar fi făcut-o din nou, nu după dimineaţa asta.

— Jacob? strig din nou mai tare.

Şi apoi este o pauză în cântecul cimpoiului.

Vocea lui Jacob ajunge la mine, dar e subţire, neclară.

— Cassidy...

Mă întorc scanând curtea interioară.

Unde eşti?

De ce nu pot să-l văd? De ce vocea lui pare atât de departe?

Şi apoi mă trăsneşte. Vălul.

Dar de ce ar fi traversat dincolo fără mine?

Vin acum! gândesc, căutând cortina cenuşie.

— Stai aco... începe el, dar vocea i se stinge brusc, iar eu deja trag de ţesătură într-o parte, rătăcindu-mă dintr-o lume în cealaltă.

Apă rece şi piele amorţită şi tot aerul scos din mine, iar apoi am terminat.

Ochilor mei le trebuie o frântură de secundă să se adapteze.

La lumea înconjurătoare cenuşie şi la lumina din pieptul meu.

La turiştii dintr-odată înlocuiţi cu soldaţi-fantome, mărşăluind în careul castelului.

La vederea feţei panicate a lui Jacob, vizibilă doar pentru o clipă înainte de a fi târât înapoi, în închisoare.

Şi atunci nu gândesc.

Nu mi se întâmplă să fug departe, mai ales să fug în *orice* altă direcţie decât cea spre cel mai bun prieten al meu.

— Jacob, urlu, alergând după el.

Mai apoi, o să regret atât de mult acest moment.

Treaba e că n-am un plan. Treaba e că nici nu am dat jos capacul de pe lentila obiectivului. Treaba e că doar alerg.

Dar, în acest moment, tot ce gândesc e să-l salvez pe Jacob.

Mă arunc în închisoarea întunecată.

Celulele nu mai sunt goale acum.

Oameni cu uniforme zdrenţuite zdrăngăne barele, dar nu bag în seamă pe niciunul pentru că Jacob e aici, pe podeaua unei celule îndepărtate, ţintuit pe pardoseala de piatră umedă de o jumătate de duzină de copii.

Doi dintre ei arată de parcă au ieşit dintr-o pictură drăguţă de epocă şi unul este îmbrăcat în zdrenţe. Ceilalţi arată mai modern, de parcă ar fi putut chiar să meargă la şcoala mea. Singurul lucru pe care îl au în comun este paloarea rece a pielii şi chestia că-l atacă toţi pe prietenul meu.

Mâini acoperind gura lui Jacob şi genunchi care îi ţintuiesc încheieturile. Un băiat acoperit de gheaţă stă pe pieptul lui, iar, în timpul ăsta, ceilalţi se chinuie să-l ţină la pământ.

— Jos de pe el! ordon, grăbindu-mă spre celulă.

Jacob îşi eliberează gura destul că să ţipe:

— Fugi! dar nu pot, nu o voi face, nu fără el.

— Daţi-vă jos de pe prietenul meu! mârâi, ridicând aparatul. Dar capacul este încă pus şi, înainte de a apuca să-l dau jos, o mână mă prinde de încheietură şi o voce îmi şopteşte în ureche.

— Scuze, iubire, zice. Ei mă ascultă doar pe mine.

Mâna se strânge şi mă răsuceşte. Pentru o clipă, tot ce văd e doar roşul mantiei ei. Apoi buclele negre lucioase, pielea albă, buzele purpurii, care se curbează într-un zâmbet.

— Salut, drăguţo, gângureşte Corbul în Roşu.

Ştiu că trebuie să lupt, dar nu pot, nu cu degetele ei pe pielea mea şi cu ochii ei fix în ochii mei şi cu vocea ei ca o muzică în cap.

— Tu… murmur eu, dar nu pot nici măcar să-mi duc gândul la capăt.

Cealaltă mână a ei se ridică până la bărbie, întorcându-mi faţa spre a ei.

— Atât de multă lumină, atât de multă căldură.

— Cassidy! urlă Jacob, şi îmi revin în simţiri, dar e prea târziu.

Corbul în Roşu se transformă în faţa mea.

Mantaua ei biciuieşte brutal, ca şi când ar fi prinsă de o rafală de vânt, şi degetele ei se întăresc ca ghearele. Zâmbetul ei se sparge şi devine crud, iar mâna ei îmi împunge pieptul.

Frigul goneşte prin mine, un frig de îngheaţă pietrele, mai rău decât pe fundul râului. De parcă degete de gheaţă s-au strâns pe inima mea.

Nu pot să respir, nu pot să vorbesc, nu pot să fac nimic decât să privesc cum Corbul îşi scoate mâna afară, ţinând strâns o panglică de lumină alb-albăstrie. Lumina mea. Viaţa mea.

Îi dă drumul.

Şi totul se întunecă.

PARTEA A PATRA
CORBUL ROŞU

CAPITOLUL DOUĂZECI

— Cass… Cassidy! Oh, Dumnezeule, Cassidy, trezeşte-te!

Deschid ochii şi văd cenuşiu.

Îmi ia o secundă să-mi amintesc unde sunt, o alta să realizez că stau întinsă pe spate. Mă holbez la pietrele întunecoase şi netede ale tavanului unei celule.

Jacob şi-a încrucişat picioarele alături de mine, cu unghiile săpând în umărul meu, şi ştiu că ceva nu e în regulă, pentru că nu numai că simt prinderea lui, ci şi doare. Braţul lui e solid pe braţul meu. În carne şi oase.

— Ce s-a întâmplat? întreb. Se aude o mormăitură incoerentă.

Jacob mă ajută să mă ridic. Mă uit în jos la mine şi respir convulsiv. Sunt decolorată complet, ca o fotografie ştearsă, ca Jacob, ca oricare altă fantomă din Văl. Dar nu lipsa culorii e ceea ce mă înfioară. Ci lipsa luminii. Strălucirea din spatele coastelor mele, acea bobină constant alb-albăstruie *a dispărut.*

Apoi totul se derulează înapoi.

Corbul în Roşu.

Mâna ei căutând prin pieptul meu.

Panglica strălucitoare înfăşurată pe degetele ei.

Altă amintire se ciocneşte de asta – Lara punându-şi mâna pe pieptul ei.

Noi avem ceva ce ei vor.

Dacă ea reuşeşte să apuce o viaţă ca a ta… ar fi dezastruos.

Mă clatin pe picioare, capul se roteşte.

— Unde e?

Celulele de pe fiecare parte sunt pline de fantomele prizonierilor, dar nu prea apuc să-i observ, în timp ce mă împiedic pe scări în sus şi ies în curtea interioară a castelului. Careul e plin de soldaţi-fantome cu baionete la arme, bărbaţi în haine cu croială aleasă, femei în rochii cu corsete. Dar niciun semn al Corbului.

Caut în jur să apuc Vălul, să-l trag deoparte şi să plonjez

înapoi în lumea celor vii. Dar degetele mi se strâng doar în aer.

Nu.

Nu din nou.

— Cassidy, zice Jacob, dar nu mă pot concentra.

Închid ochii şi încerc să-mi imaginez ţesătura cenuşie atingându-mi degetele, cortina mângâindu-mi palmele şi…

Prind ceva, ceva subţire, dar care e acolo.

Deschid ochii, răsuflu adânc observând Vălul în mâinile mele. Dar când încerc să trag de material într-o parte, nu pot.

Nu pot pentru că nu găsesc o margine a cortinei.

Pentru că nu *există* o margine. Vălul se răsuceşte în jurul degetelor mele, unduindu-se uşor sub atingere, dar nu contează cum trag, cortina nu mă lasă să trec. Mă arunc cu toată greutatea pe ţesătura cenuşie, care se întinde, devine compactă, dar nu se rupe. Nicio îndoială de ce e atât de greu pentru o fantomă să ajungă în lumea noastră, să lase orice fel de semn.

Dar nu sunt o fantomă.

Sunt un mijlocitorist. Un între-lumi. O trecătoare prin *Văl.*

Asta înseamnă că am un picior în fiecare dintre lumi.

Asta înseamnă că mă pot întoarce.

Trebuie să fiu în stare să mă întorc.

Jacob zice ceva, dar nu pot să-l aud, nu peste urletul panicii oarbe din urechile mele.

Apoi şocul atunci când *o* văd.

Ea e tocmai de partea cealaltă a curţii şi de cealaltă parte a Vălului. Dar pot să o văd, clară ca sticla, de parcă cineva a tăiat o fereastră prin ceaţă. Mantia ei roşie. Părul ei negru. Lumina vieţii mele încolăcită pe mâna ei.

Corbul priveşte înapoi la mine, prin Văl, şi surâde.

Şi apoi se întoarce şi alunecă prin mulţime.

Nu pot s-o las să dispară cu asta.

Nu pot s-o las *să dispară.*

Dar e deja dusă şi eu rămân, lovind în Văl, în timp ce se întăreşte, trecând de la cortină la perete sub mâinile mele.

În fine, înregistrez vocea lui Jacob:

— Îmi pare rău, Cass. Am încercat să te previn că era o cursă. N-ar fi trebuit să vii după mine.

— A trebuit, zic, dar cuvintele sunt subţiri, chiar pentru mine. Privesc în jos, din nou, la mâinile mele. Nu sunt atât de luminoase cum ar fi trebuit să fie. Nu atât de pigmentate. Nu atât de reale.

Nu. Nu. Nu. Cuvântul îmi zdrăngăne în cap. Nu ştiu dacă e doar o negaţie sau faptul că sunt prinsă în Văl ca toate celelalte fantome şi, la fel ca ele, nu pot face faţă adevărului. Adevărul e că, fără acea lumină, fără acea viaţă, sunt… opusul vieţii, sunt… sunt moar…

— *Nu,* zice Jacob cu o energie bruscă. Tu nu eşti opusul vieţii. Eşti doar *temporar fără o viaţă.* Şi astea sunt lucruri foarte diferite. Vezi tu, una este pierdută pentru totdeauna şi cealaltă este doar *rătăcită,* aşa că tot ce trebuie să facem este să *găsim* viaţa ta şi să o luăm înapoi.

În general, eu sunt cea care îl târăsc pe Jacob departe de gândurile sumbre. Şi, chiar dacă el încearcă mult prea tare să mă facă să cred, eu sunt chiar uşurată că încearcă. Îmi dă ceva de care să mă pot agăţa.

— Cassidy…?

Mă întorc la sunetul numelui meu. Vine de foarte departe, distorsionat de Văl, transformat în ceva ascuţit şi subţire. Dar ştiu acea voce. Am ştiut întotdeauna acea voce. *Mami.*

Şi, deodată, panica mea prinde altă formă.

— Mami, strig înapoi, dar vocea mea se aude ca opusul unui ecou, mută. Ea nu mă va auzi niciodată.

Mă lipesc cu totul de Văl, străduindu-mă să văd dincolo de lumea celor morţi şi în lumea celor vii. E ca şi când ţi-ai arăta faţa printr-un bol plin cu apă, fără aer şi în jur totul e cam vălurit.

— Cassidy…?

De data asta mă strigă tati. La început, tonul lui e normal, ca şi când doar nu m-a reperat. Ca şi când suntem hai-hui din nou. Chiar ca mai înainte. Dar, de fiecare dată când părinţii mei pronunţă numele meu, vocile lor devin mai subţiri, mai înalte, cu îngrijorarea crescând în ton.

— Sunt chiar aici! strig şi, de jur-împrejurul curţii interioare, toţi bărbaţii şi femeile din vremurile vechi îşi întorc capetele.

Dar, dincolo de Văl, părinţii mei îmi tot strigă numele.

Eu pot să-i văd, dar ei nu mă pot vedea.

Eu pot să-i aud, dar ei nu mă pot auzi.

Şi, deodată, înţeleg ceea ce mi-a spus Lara despre fantomele care nu sunt în Văl la decizia lor. Despre faptul că sunt prinşi.

Fantomele nu stau pentru că vor asta.

Ele stau pentru că nu pot merge mai departe.

Tati scoate telefonul mobil din haină şi inima îmi tresare în timp ce scormonesc după telefonul de urgenţă din buzunar, îl ţin strâns până mă dor degetele. Dar deja ştiu că nu va funcţiona.

Tati formează, dar mobilul din mâinile mele nu sună deloc.

Findley apare alături de părinţii mei, scoţiana lui cântată e doar puţin mai mult decât un suspin prin zidul îngroşat.

— ...sunt sigur că nu poate fi departe...

Nici nu-şi dă seama câtă dreptate are.

— O s-o găsim... continuă el.

Mă întorc disperată spre Jacob.

— Trebuie să le atragi atenţia. Trebuie *să faci* ceva dincolo.

Jacob păleşte.

— Cass, nu am fost niciodată în stare să...

— Te rog, îl implor. Trebuie să încerci.

Jacob înghite în sec, apoi dă din cap cu hotărâre.

— Okay, zice el. Stai aici.

Ca şi când am de ales.

Se apropie şi Vălul îşi face simţită prezenţa între degetele sale, solid, dar flexibil, ductil. Pentru o secundă, în timp ce el apasă pe cortină şi ceaţa se subţiază, pot vedea lumea de dincolo şi cred că e pe cale să funcţioneze.

Dar apoi mâna lui Jacob începe să tremure şi Vălul îl respinge. Jacob se poticneşte împins înapoi şi speranţa mea se scufundă.

— Nu înţeleg, zice, frecându-şi degetele.

Dar eu cred că da.

Jacob şi cu mine am fost întotdeauna amestecaţi, legaţi împreună. Şi a fost întotdeauna în stare să treacă dincolo, dar asta a fost când şi *eu* puteam. El putea intra în lumea mea şi eu puteam intra în a lui. Dar acum, că sunt prinsă aici, la fel e şi el.

Un soldat-fantomă ne taie calea, blocându-mi vederea. Vălul se ondulează şi lumea de dincolo se estompează ca un vis.

— Ăsta nu-i loc pentru copii, mormăie soldatul, arătând spre curtea castelului. Dă-i drumu' d-aci, ori te zvârl într-o celulă.

Vocile părinţilor mei se sting.

— Aşteaptă, zic, încercând să mă strecor pe lângă soldat. Mă apucă de guler şi mă împinge înapoi spre Jacob. Ne împiedicăm de pietrele din caldarâm, soldatul se încruntă la noi. Jacob se ridică în picioare şi mă ridică şi pe mine.

— Haide, îmi zice la ureche. Nu putem sta aici.

Dar nu pot nici să-mi părăsesc părinţii.

Jacob îşi încolăceşte braţele în jurul meu şi mă trage.

— O să rezolvăm asta.

Vocea lui e o ancoră. Vorbele lui sunt o plută.

— Ai dreptate, zic.

Trebuie să-mi iau viaţa înapoi.

Mă eliberez şi o iau direct spre poarta castelului, forţându-mă să mă îndepărtez de părinţii mei, şi de Findley, şi de echipa de filmare, departe de sunetul numelui meu plutind în aer. Jacob nu trebuie să întrebe unde mergem. Îmi citeşte gândurile, aşa că el deja ştie.

Mergem să obţinem ajutor.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Câteodată, ajutorul e un loc şi câteodată e o persoană, iar câteodată e un pic din fiecare.

Ne aşternem la drum, gonind pe aleile castelului, prin portcullis şi prin poarta principală.

Trebuie să ajungem la Lane's End.

Trebuie să o găsim pe Lara.

Ne grăbim în jos pe principalul şir de trepte, care ne scoate în vârful căii Royal Mile. Celălalt Edinburgh a dispărut, ascuns în spatele cortinei. Aici, în Văl, un ciudat, vechi oraş prinde formă, colcăind de… ei bine, nu viaţă, ci mişcare. Lume. Acesta este *adevăratul* oraş al fantomelor.

Sunt peste tot, unele în haine moderne şi altele în veşminte de modă veche. În timp ce privesc o duzină de scene diferite în plină desfăşurare, e destul de clar că Lara a avut dreptate – fiecare stafie e prinsă în timpul ei, în bucla ei.

Bocitoarele se adună sub o mare de umbrele.

O femeie într-o rochie lungă împinge un cărucior împodobit, gângurind către interiorul său ascuns.

Un grup de bărbaţi care poartă kilturi păşesc împiedicaţi, accentul lor fiind prea îngroşat pentru a putea fi înţeles.

— Vino înapoi aici! mugeşte un bărbat şi mă întorc, crezând că vorbeşte cu mine, dar, o secundă mai târziu, un băieţel trece ca o săgeată pe lângă noi, ţinând strâns o bucată de pâine. Vânzătorul îşi cere banii, în timp ce băiatul aleargă în stradă, chiar în faţa unui cal şi a unei căruţe.

Mă întind să-i prind braţul, dar e prea târziu. Băiatul se împiedică şi calul se ridică în două picioare şi îmi strâng ochii închişi, aşteptând ciocnirea, dar nu se produce. O clipă mai târziu, băiatul, şi bărbatul, şi calul, şi căruţa au dispărut. Undeva, bucla începe din nou.

— Haide, Cass, zice Jacob, luându-mă de mână.

Ieşim de pe Royal Mile şi universul pâlpâie, se schimbă. E ca şi când ne-am muta dintr-o cameră în alta, într-o casă fără sfârşit. Sunt momente când pare golită, o pânză

cenuşie fără nimic altceva, şi altele când fantomele şi amintirile se aştern atât de multe încât e greu să te concentrezi.

O femeie în haine de epocă se năpusteşte din cadrul unei uşi.

Smocuri de fum se înalţă deasupra unei clădiri din lungul străzii.

Un bărbat într-o mantie cu glugă avertizează lumea să stea deoparte.

N-am fost niciodată în Văl atât de mult timp. Chestiile ar fi trebuit să devină tulburi până acum, dar, dimpotrivă, devin tot mai clare. Nu mă simt ameţită, confuză, rătăcită sau alte lucruri pe care o persoană în viaţă s-ar presupune că le-ar simţi dacă ar petrece prea mult timp în lumea celor morţi.

Ăsta e semn prost, iar eu ştiu asta, şi la fel ştie şi Jacob, care-mi strânge mâna, în timp ce gonim spre Lane’s End. Dar, pe măsură ce suntem mai aproape, tot mai mult am senzaţia că mergem în direcţia greşită. Ceea ce n-are niciun sens.

Întoarce-te! zic picioarele mele.

Mergi încolo! zic braţele mele.

Urmează-mă! zice inima mea.

Dar nu pot să cred nimic, nu aici în Văl.

Lane’s End apare în orizontul nostru şi un mic oftat de uşurare îmi scapă din piept. Sunt atât de bucuroasă să văd acea uşă vopsită roşu aprins.

Încerc să nu mă îngrijorez de ceea ce înseamnă că Lane’s End există aici în interiorul Vălului. Că ultimele momente ale cuiva trebuie că sunt legate de acest loc.

Mă năpustesc, deschizând uşa.

— Lara! o chem din holul de la intrare.

— Lara! o strigă Jacob, în timp ce urcăm scările spre 1A.

Probabil că nu poate să ne audă, nu prin Văl, dar noi o chemăm oricum.

Uşa apartamentului ei e deschisă vraişte şi păşim înăuntru. Arată mai vechi, mai ciudat, îngrămădit cu cărţi şi cu tapet diferit. Bineînţeles, acesta nu e apartamentul

Larei. Dar, chiar acum, e cel mai aproape de ceea ce putem obţine.

Trebuie să sper că e destul de aproape.

Mă apăs pe Văl, încercând să văd printr-o draperie ce pare să devină tot mai groasă pe măsură ce trec secundele. Când lumea de dincolo apare, în final, în faţa ochilor noştri, e neclară de parcă ne-am holba la două fâşii de film care n-au fost potrivite prea bine.

Inima îmi îngheaţă, pentru că, neclar sau nu, pot vedea că spaţiul este gol.

Ar trebui să fiu surprinsă, dar nu sunt. Ştiam că n-ar trebui să fie aici. Doar că nu ştiu *cum* de ştiu.

— Sal’tare, sal’tare, zice o voce joasă în spatele meu.

Jacob sare şi eu mă rotesc, ca să mă trezesc cu un om bătrân într-un halat. Are o pipă între buze şi o carte la subraţ. E-o fantomă, partea asta-i evidentă, dar e ceva la el ce pare totuşi… solid. Prezent. În cazul tatălui îndurerat din casa îngheţată, era clar să păşisem în amintirile lui. Chiar şi când vorbea cu mine, el era într-o ceaţă deasă.

Dar acest bărbat nu pare a fi blocat într-o buclă. Când se uită la mine, la Jacob, pot să spun că el ne vede pe bune.

— Pot să vă ajut cu ceva? întreabă cu voce amabilă.

— Eu o… caut pe Lara, mă bâlbâi.

— Ah, mi-e teamă că nepoata mea nu-i acasă.

— Nepoata ta?

— Cât de nepoliticos, zice bărbatul, întinzându-şi mâna. Sunt Reginald Weathershire. Prietenii îmi zic Reggie.

Desigur, *domnul* Weathershire.

Lane’s End – acesta trebuie să fie Vălul său.

— Cassidy Blake, zic, strângându-i mâna.

Domnul Weathershire se încruntă.

— A vorbit de tine. Dar – îşi clatină capul – a zis că tu eşti – gesticulează spre cămaşa mea, unde ar trebui să fie lumina – ca ea.

— Nu sunt o fantomă, zic, împiedicându-mă de cuvânt. A fost doar o foarte lungă zi.

— Bună, eu îs Jacob, o taie el, şi fără să fim nesimţiţi, dar suntem un pic pe fugă. Ştiţi cumva unde s-a dus nepoata

dumneavoastră?

Domnul Weathershire clatină din cap.

— Mi-e teamă că nu prea ies afară zilele astea.

Panica îmi umple plămânii cu apă.

Cum naiba s-o găsim pe Lara?

Mă întorc într-un cerc lent, încercând să-mi imaginez ce-i de făcut. Dar Vălul nu are răspunsuri. Închid ochii şi mă forţez să respir, încercând să mă concentrez pe aerul care intră în plămânii mei, bobina din interiorul pieptului meu…

Stai.

O bobină?

E acolo, chiar în spatele coastelor mele, aceeaşi atragere pe care am simţit-o atunci când am întâlnit-o prima dată pe Lara. Ca şi când era un fir întins între noi. O simt şi acum, doar că nu mă trage spre apartament, ci afară pe hol, în jos, pe scări.

— Trebuie să mergem.

— Aşteaptă, unde? întreabă Jacob.

— Cred că ştiu cum să o găsim, zic, deja îndreptându-mă spre uşă.

Dar ceva mă face să mă uit în urmă.

Domnul Weathershire este de cealaltă parte a camerei, strecurându-şi cartea într-un spaţiu liber de pe raft. După cum zicea Lara, el e o fantomă şi ar trebui trimis de aici. Dar nu pare pierdut. Nu pare prins.

— De ce eşti aici? întreb.

Se uită în jur cu drăgălăşenie.

— Cred că nu sunt gata să zic la revedere.

— Şi Lara te lasă să stai?

Chicoteşte uşor.

— Fiecare dintre noi are nevoie de cineva care să ne vadă clar.

Hmm. Probabil că, la urma urmei, Lara are un punct slab.

— Şi probabil că eu îs Skull Shooter, zice Jacob. Fără supărare, Cass, dar nu-mi pasă de Astropuful[21] interior al Larei. Îmi pasă de cum îţi luăm viaţa înapoi şi, ca să facem

[21] *Hufflepuff* (în original) – una dintre cele patru case ale Şcolii de magie, farmece şi vrăjitorii Hogwarts, din seria *Harry Potter* (n. red.).

asta, avem nevoie să dăm de ea.

Jacob are dreptate, bineînţeles.

Urmăresc atragerea, o las să mă conducă pe scări şi afară pe stradă. Mami întotdeauna mi-a zis să ai încredere în stomacul tău, ceea ce fac.

Ai stat vreodată în vârful unui deal? E o dorinţa firească de a te trage în jos, felul în care picioarele o iau la goană imediat ce porneşti, atracţia gravitaţională care te trimite mereu, mereu, mereu la baza pantei.

Chiar aşa mă simt acum.

Ca şi când Lara e la poalele dealului şi eu sunt atrasă spre ea.

Tot ceea ce trebuie să fac e să am încredere în picioarele mele şi să merg.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

— Ştiu că sună nebuneşte, zic, explicând atragerea, în timp ce ne găsim drumul prin oraşul fantomatic.

Jacob ridică din umeri.

— Nu e cel mai straniu lucru care s-a întâmplat azi.

Râd – un sunet micuţ, delirant. Mă bate pe umăr.

Vălul se scurge şi pluteşte în jurul nostru, clădiri se ridică şi se prăbuşesc, fantome pâlpâie pe lângă noi. Ar fi trebuit să-mi ascult mădularele când mi-au transmis că merg într-o direcţie greşită. Acum le las să mă conducă. Nu ignor bobina, vocea din oasele mele care zice mergi încolo sau încoace. Picioarele mă poartă şi, cu fiecare pas, linia dintre mine şi Lara se strânge, şi se strânge, şi se strânge până când… începe să cedeze.

Mă opresc brusc.

Gândindu-mă că merg în direcţia greşită, păşesc înapoi câţiva metri până tensiunea revine. Încerc din nou, dar, indiferent de direcţia pe care o apuc din acel punct, direcţia se pierde.

Aici – exact aici – e locul unde ar trebui să fiu.

Problema e că *exact aici* nu e nimic.

Vălul este gol, cu excepţia mizeriilor de pe stradă şi a contururilor ceţoase ale locurilor care nu există pe partea asta a draperiei. E ca într-una dintre acele picturi în care artistul a lăsat liniile de schiţă pe la margini. E chiar o margine, un loc unde Vălul şi lumea normală nu se aliniază.

Trag o ocheadă, încercând să mă prind ce e de cealaltă parte, dar începe să fie mai greu să văd ceva dincolo de cortină. Când încerc, totul e lipsit de claritate şi…

Claritate.

Asta îmi dă o idee.

Aparatul foto încă îmi atârnă de gât. Poate că e un aparat ciudat, care vede un pic mai puţin şi un pic mai mult. Dar *toate* aparatele permit o ajustare a distanţelor focale ale obiectivului, aşa că poţi să faci clare lucruri care sunt mai aproape sau lucruri care sunt foarte departe. Ca Vălul şi

lumea obişnuită.

Ridic vizorul spart la ochi, rotind inelul obiectivului până când Vălul din faţa mea se blurează. Pentru o clipă, întreaga imagine este neclară, dar continui să rotesc inelul până când Vălul devine o ceaţă şi lumea reală de dincolo apare în plină claritate.

Dacă am fi în lumea reală chiar acum, am sta într-o librărie.

BLACKWELL's citesc pe o firmă de pe perete, vopsită în alb şi albastru.

— Urmează-mă, îi zic lui Jacob.

Pune o mână pe umărul meu şi îmi păstrez ochiul pe vizor, în timp ce ne învârtim printr-o mulţime de clienţi şi rafturi de cărţi.

Jos, zice bobina din pieptul meu şi o iau pe scări, mişcându-mă printr-o lume pe care o pot vedea, dar n-o pot atinge, trecând prin oameni de parcă nici n-ar fi acolo – când, de fapt, eu sunt cea care lipseşte.

Ajungem la nivelul de jos şi aici e ea, într-un colţ al cafenelei librăriei. Stă la o mică masă rotundă, trăgând de o ceaşcă de ceai şi citind o carte.

— Lara! strig, sperând că simţurile ei sunt mai ascuţite ca ale mele.

Ridică privirea şi speranţele mele se avântă pentru o clipă doar, înainte de a privi din nou la cartea ei.

— Lara, te rog.

O micuţă cută se formează între ochii ei, dar atât.

Ajung la ea şi o împing cât de tare pot. Sau cel puţin, încerc. Mâna mea loveşte Vălul şi se simte mai mult ca sticla decât ca ţesătura. Sticla vibrează, dar nu curbează, nu se sparge.

Lara se ridică în picioare, închide cartea şi se pregăteşte de plecare.

Nu.

O urmăresc afară din cafenea, cu Jacob pe urmele mele.

— Lara, Lara, Lara, Lara, Lara, strigă el, în timp ce ea se duce după un colţ spre un coridor gol, se întoarce prompt pe un călcâi şi păşeşte uşor prin Văl.

— *Ce?* şopteşte.

Las aparatul să-mi cadă susţinut de curea. Librăria explodează ca imaginea de după declanşarea unui bliţ, strălucitoare şi dusă, strălucitoare şi dispărută.

Dar Lara e aici.

Adevărată.

— Aşadar *ne*-ai auzit, zice Jacob.

— Da, te-am auzit, stafie, ne serveşte ea.

— Numele meu, ripostează el, e Jacob.

N-am timp pentru toate astea.

— Lara, spun eu, avem o problemă.

Atenţia ei se îndreaptă, în fine, spre mine, cu o replică deşteaptă deja pregătită pe buze. Dar, la vederea mea, cenuşie şi neclară şi întunecată, se opreşte. Pentru prima dată de când ne cunoaştem, Lara pare cu adevărat surprinsă. Nu credeam că e posibil s-o dai peste cap şi nu sunt sigură dacă asta mă face să fiu mândră sau îngrozită.

— Cassidy, murmură ea.

Cred că starea mea curentă merită o oarecare îngrijorare, dar sunt total surprinsă cu garda jos atunci când următoarele ei cuvinte scoase pe gură sunt:

— Ce *ai făcut?*

— N-am *făcut* nimic, o contrazic.

— Te-am prevenit, zice Lara, cu mâinile în şolduri. Ţi-am spus să stai departe de Corb. Şi tu – se întoarce spre Jacob. Ţi-am spus s-o protejezi.

Iar către mine.

— Te-am lăsat singură pentru o oră şi-ai plecat şi ţi-ai pierdut firul?!

— Chiar nu ne ajuţi, zic, luptând să-mi stăpânesc panica din voce.

— Unde ţi-era mintea? continuă ea. Unde ţi-era aparatul foto?

Înclin capul.

— Capacul era pus.

Lara îşi aruncă mâinile în sus.

— Asta-i chiar teribil, Cassidy.

Suspină, apucându-se de baza nasului.

— Cum ai reuşit să mă găseşti?

— Nu ştiu, zic. Am *simţit* un fel de ceva. Ca şi când era o frânghie care se derula între noi.

Lara aprobă. Ochii i se apropie de ceea ce încep să recunosc ca fiind o faţă gânditoare.

— Are sens, faptul că suntem legate împreună. La urma urmei, ca invitaţiile să dai *like.* Am simţit-o şi eu, dar nu am realizat că poate avea *o utilitate...*

— N-aş vrea să vă întrerup şedinţa de analiză, zice Jacob, dar Cass este în acest moment o fantomă.

Este pentru prima dacă când am auzit cuvintele rostite cu voce tare. Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Fără dramatisme, zice Lara. Eşti doar prinsă în Văl, îmi spune mie. Firul vieţii tale a fost furat. Trebuie să-l furăm *înapoi.* Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Aşadar, asta fac.

Îi povestesc despre castel, despre copiii înfiorători, despre Corbul în Roşu şi despre felul în care ea mi-a furat viaţa. Lara ascultă toată povestea în linişte, cu braţele încrucişate şi ochii în sus. Rămâne în poziţia asta şi după ce am terminat.

— Spune ceva, mă rog de ea, pentru ca o linişte inconfortabilă să nu se adâncească între noi.

— Gândesc.

— Gândeşte mai repede, zice Jacob.

Dintr-odată, un frison se rostogoleşte prin mine şi, pentru o clipă, plămânii dor şi lumea se estompează şi mi-e atât de frig, de nu-mi pot imagina că îmi va mai fi cald vreodată.

— Cass? zice Jacob, cu ochii mari de îngrijorare. Ce-a fost asta?

— Nu ştiu, şoptesc, încercând să-mi ascund tremurul din voce. Dar când privesc în jos la mâinile mele, ele par... cenuşii.

— Chiar nu arăţi bine, spune Lara, ceea ce este un comentariu total nefolositor. Lumina ei caldă străluceşte puternic prin cămaşă.

— Îmi vreau viaţa înapoi, zic printre dinţii care îmi clănţăne.

Lara îşi muşcă buza.

— E-n regulă, vrei veştile bune sau pe cele rele?

— Chiar cred că ar fi bine-venite nişte veşti bune acum.

— Vestea bună e că Raven nu posedă viaţa *ta* încă. E încă a ta. Ea doar a împrumutat-o.

— Şi vestea proastă? întreb.

Lara ezită.

— Vestea proastă e ceea ce are de gând să facă cu ea.

Nu vreau nici măcar să întreb. Dar n-am de ales.

— Ce?

— Ei bine, zice Lara. Ea trebuie să sape după propriul corp şi să pună viaţa ta în interiorul lui. Cred că asta-i o altă bucată de veste bună – e nevoie de timp pentru a săpa după un cadavru, aşa că avem ceva timp până va putea face asta. Dar cred că asta e şi o veste proastă. Odată ce reuşeşte să pună viaţa ta în corpul ei, ei bine, nu mai ai cum să desfaci acel nod.

Lara priveşte în jos la ceasul de mână.

— Sunt cinci cimitire istorice în Edinburgh şi e corect să presupunem că se va duce spre unul dintre ele…

Sunt atât de prinsă de balansul veste bună – veste proastă, că îmi ia o clipă să-mi amintesc – ştiu răspunsul. Findley deja mi l-a spus.

— E îngropată în Greyfriars.

Lara străluceşte.

— Ei bine, ăsta e un pas în direcţia corectă. Greyfriars nu e departe de aici. Să mergem.

Lara se întoarce, dar o prind de braţ.

— Aşteaptă. Nu poţi merge cu noi.

— Ai nevoie de mine.

Şi are dreptate.

— Ştiu. Dar am nevoie de tine să faci altceva la început.

— Ce ar putea fi mai important…?

— Trebuie să-mi găseşti părinţii.

Lara păleşte.

— Ce?

— Sunt sus la castel – sau cel puţin ultima dată erau acolo. Uită-te după echipa de filmare şi Findley şi…

— Şi ce ar trebui să le spun mai exact? bombăne Lara. Că fiica lor a fost capturată de-o oarecare legendă scoţiană înfiorătoare?

Fac o pauză pentru o clipă, întrebându-mă dacă mami şi tati chiar ar crede asta. Interesul lor despre fenomene supranaturale nu merge chiar atât de departe.

— Spune-le doar că sunt *okay...*

— Nu sunt tare la *minciuni...*

— Fă o excepţie. *Te rog!*

Lara clatină din cap, dar zice:

— Bine.

O îmbrăţişez. Lara se bosumflă, apoi mă bate pe spate. Încerc să nu mă gândesc cât de diferită o simt pe ea în comparaţie cu mine, cât de mult mai solidă şi mai *reală.*

— O să le spun *ceva,* zice ea, dându-se în spate, şi apoi ne vom întâlni la Greyfriars.

Se întoarce să plece, cu o mână ridicată spre Văl. Dar, înainte să treacă de cortină, se uită înapoi.

— Cassidy?

— Da?

— O să rezolvăm asta, zice.

Şi apoi draperia se roteşte şi ea dispare.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Nu există soare în Văl, doar o palidă strălucire cenuşie, dar cumva cerul se întunecă în jurul nostru în timp ce Jacob şi cu mine ne îndreptăm spre Greyfriars Kirk. Ca şi când cineva aşterne o umbră peste tot ce e în jur.

Ceaţa alunecă pe străzi şi prezenţa fantomelor devine brusc ameninţătoare.

Apuc aparatul foto cu ambele mâini, capacul scos şi obiectivul pregătit, în caz de probleme.

— Nu cred că avem un *plan,* zice Jacob.

— Desigur, spun, încercând să mimez speranţa. Planul este să o oprim pe Corbul în Roşu şi să-mi iau viaţa înapoi.

— Îmi displace să-ţi atrag atenţia, dar niciunul dintre noi nu e într-o *formă fizică.*

— Ştiu.

— Şi Corbul este de cealaltă parte a Vălului.

— Ştiu.

— Şi nu putem…

— Ştiu, îl reped.

Jacob face o reverenţă.

Respir adânc.

— Uite, am văzut-o acolo la castel, după ce a trecut dincolo.

— Şi?

— Şi ea era dincolo de Văl, dar puteam încă *să o* văd, fără să mă chinui.

Jacob pufneşte.

— Şi ce înseamnă asta?

— Nu ştiu sigur, recunosc. Dar cred că înseamnă că e ca mine acum.

Jacob începe să protesteze, dar ridic mâna să-l opresc.

— Vreau să zic, cred că este cu un picior aici şi cu unul în partea cealaltă. Cred că o parte din ea este încă legată de Văl. *Sper* că asta înseamnă că există un mod prin care o putem trage înapoi.

Nu trebuie să-i citesc mintea lui Jacob ca să ştiu ce

gândeşte. Aceeaşi teamă care huruie şi în capul meu.

Şi dacă nu putem?

Dar e destul de drăguţ să n-o spună cu voce tare.

Câte-un pas, pe rând, gândesc. În primul rând, să ajungem la cimitir.

— În casele voastre! anunţă o voce.

Mă întorc şi văd un grup de figuri cu glugi pe cap şi purtând măşti hidoase – feţe de păsări cu ciocuri lungi. Ţin strâns lanterne, dar iese fum din ele şi nu lumină.

— Păziţi-vă singuri de boală, zice unul. Fiţi vigilenţi!…

— Oare nu eşti un lucru frumuşel? gângureşte o femeie bătrână şi ştirbă. Întinde un buchet de flori putrezite spre mine.

— Maci pentru puştoaică. Vino aici, vino aici…

Dau înapoi şi aproape pocnesc un soldat.

Mulţi dintre ei sunt ghemuiţi la perete, cu gulerele ridicate ca şi când s-ar apăra de-un vânt tăios. Nu pot simţi nimic, dar ei tremură, respiraţiile lor înceţoşează aerul. Ochii lor alunecă spre mine şi eu şoptesc scuze în timp ce Jacob şi cu mine ne zorim.

Dacă aş fi fost un bun vânător de fantome, m-aş fi oprit şi aş fi adunat aceşti indivizi. (Apoi din nou, dacă aş fi fost un bun vânător de fantome, probabil că, în primul rând, n-aş fi fost în această încurcătură.)

Îmi zugrăvesc harta în minte ca să-mi păstrez cumpătul. Suntem aproape de Greyfriars. Trebuie doar să traversăm strada, şi apoi în jos, pe calea cu macadam, şi apoi…

O mână apare de nicăieri, osoasă, cu degete murdare, se încleştează pe încheietura mea. Mâna aparţine unui bărbat în zeghe. Faţa lui se despică într-un surâs larg. O grimasă.

— Scoate-mă de-aici, drăguţă.

— Dă-i drumul! ordonă Jacob, împingând braţul prizonierului.

Dar degetele împuţite doar se strâng pe pielea mea.

— Scoate-mă ori o să-ţi frâng…

Nu cred. Ridic sus aparatul foto, arătându-i faţa. Ochii i se aruncă pe aparat şi mă lasă atât de repede încât îmi pierd echilibrul şi mă împleticesc în spate. Jacob mă prinde,

dar cureaua aparatului foto se desface şi aparatul însuşi se rostogoleşte pe macadam.

Tot corpul îmi înlemneşte, speriată că s-a spart, dar a aterizat pe capacul din spate, cu obiectivul în sus. Mă feresc de mâinile prizonierului şi mă aplec să-l apuc.

Nu vreau să mă uit la obiectiv.

Sau, mai curând, mă gândesc să *nu* mă uit.

Dar, în momentul în care văd reflexia mea în sticla argintie, mintea mi se goleşte şi apoi sunt…

În râu din nou, plămânii umplându-se cu apă sloi şi de data asta nimeni nu mă salvează.

De data asta, nu mai ies afară pentru aer.

De data asta, lumina se duce tot mai departe şi continui să mă scufund în jos, în jos, în jos, până când…

Imaginea devine neagră.

Şi îmi ia o clipă să realizez că nu e un întuneric absolut, ci mâinile lui Jacob peste ochii mei, vocea lui în urechea mea:

— Eşti-n viaţă! Eşti-n viaţă! Eşti-n viaţă!

Mă reîntorc, tremurând, la mine. Sunt în genunchi pe stradă, pietrele macadamului îmi pătrund în gambe şi pieptul se opinteşte. Dar sunt aici. Adevărată. În viaţă. Sau cât de aproape pot fi de asta acum.

— Mulţam, zic. Vocea îmi tremură. Jacob se preface că nu observă.

— Regula numărul treizeci şi trei, zice cu un zâmbet.

— Prietenii nu-şi lasă prietenii prinşi în reflexii?

— Chiar asta-i.

Ştiu că încearcă să mă facă să zâmbesc, dar tot ce îmi vine în minte e oribilul frig pe care l-am simţit, conştientizarea modului în care ziua aceea s-ar fi putut sfârşi. Ar fi putut să se sfârşească.

S-a terminat…?

— Stop, zice Jacob cu fermitate, citindu-mi gândurile. Nu s-a terminat. Şi nu se va termina. Nu aici. Nu aşa. Acum să mergem. Suntem aproape acolo.

Are dreptate.

Intrarea în Greyfriars este chiar în faţă. După curbă şi în josul drumului în pantă. Iau de jos aparatul şi arunc cureaua

purpurie peste cap, atentă să ţin lentilele orientate departe de mine.

Mi-e şi mai clar de ce Jacob întotdeauna evită să le privească. Niciodată n-a privit direct spre lentile.

Ne ducem după colţ şi începem să coborâm pe drum. Metalul porţilor de la Greyfriars apare la vedere. Şi acolo, în faţa barelor metalice, un băiat şi o fată stau aşteptând.

Fata e înaltă şi blondă, în blugi, un hanorac şi o eşarfă a Viperinilor. Ea arată de parcă a ieşit direct din Elephant House. Dar băiatul este dintr-o perioadă diferită. El are părul negru şi ochi trişti şi arată de parcă e dintr-o pictură, de mult timp trecută. Sunt atât de diferiţi şi totuşi au aceeaşi expresie absentă pe feţele lor. Acelaşi îngheţ care se strecoară pe pielea lor.

★★★

Încetinesc. La fel şi Jacob.

— Poate că vor doar să ne vorbească… zice el.

— Poate, spun, dar nu prea îmi pun speranţă în asta.

Fata se îndreaptă şi priveşte fix.

Băiatul împinge porţile de fier şi îşi scoate mâinile din buzunare, mişcându-se spre noi şi realizez că l-am mai văzut înainte. Într-o fotografie îngălbenită, în mâna unui bărbat bătrân dintr-o casă îngheţată.

Dacă îmi vezi băiatul…

— Salve, Matthew, zic în timp ce ne apropiem. Dar el nu clipeşte, nu pare să înregistreze numele.

Aţi auzit vreodată vorba: *Nu e nimeni acasă?*

Aşa arată ei doi, holbându-se la noi cu ochii goi.

— E pe aici un fel de parolă? întreabă Jacob. Ca *Sesam, deschide-te?*

Dincolo de porţi, pot auzi sunetul lopeţilor lovind pământul. Dar, când încerc să trec pe lângă băiat, se mişcă, cu viteza luminii, blocându-mi drumul.

Degetele mele se strâng pe aparatul foto.

— Îmi pare rău, zic, ridicându-l în dreptul feţei băiatului. Se holbează absent în obiectiv.

— Priveşte şi ascultă, încep.

Băiatul îşi înclină capul.

— Vezi şi cunoaşte.

Doar o clipire leneşă.

— Asta e ceea ce eşti.

Nu face nicio mişcare, în timp ce caut în pieptul lui, gata să scot firul lui.

Degetele mele se închid pe… nimic.

Nicio panglică. Nicio frânghie.

Doar spaţiu gol.

Poate că nu am făcut-o bine. Poate…

Mâinile lui se ridică brusc şi se strâng în jurul gâtului meu.

Se întâmplă atât de repede – dintr-odată mă împinge cu spatele într-un perete de piatră.

Am făcut odată un curs de autoapărare, unul dintre acele workshopuri de după şcoală care erau la mintea cocoşului (nu vorbi cu străinii, evită adulţii din camionete care-ţi oferă bomboane sau păpuşi), dar spre sfârşit ne-au învăţat cum să ieşim din strânsoarea cuiva. Nu că mi-aş aminti instrucţiunile chiar acum.

Din fericire, nu trebuie.

Jacob îl plachează pe băiat şi amândoi se prăbuşesc în stradă.

Mă clatin, desenând mişcări ample în aer, în timp ce fata se năpusteşte spre mine. Mă feresc de braţele ei şi îl ridic pe Jacob în picioare.

Şi facem singurul lucru pe care-l putem face.

Fugim.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

— Plan? întreabă Jacob, în vreme ce alergăm în josul drumului, pe lângă Greyfriars.

— Lucrez la asta, răspund fără suflare. Aparatul mi se leagănă în jurul gâtului.

Ar fi trebuit să meargă.

De ce n-a mers?

— Ceva nu e-n regulă cu ei, zic.

— Vrei să zici pe lângă faptul că *ne urmăresc?* întreabă Jacob.

Ajungem la capătul drumului şi alunecăm, oprindu-ne.

— Oh, nu!

Când eram de cealaltă parte a Vălului, puteam simţi greutatea lui, presiunea care mă atenţiona când locurile erau bântuite, când fantomele erau aproape. Dar, din partea *asta,* nu pot simţi nimic.

De aceea nu mă prind *unde* mergem până nu suntem chiar acolo.

Grassmarket.

De partea cealaltă a Vălului, Grassmarket era o piaţă agitată, plină de turişti şi restaurante, într-un spaţiu deschis şi plin de istorie.

Aici, este totuşi ceea ce era înainte: un loc de execuţie.

Locul în care sute de bărbaţi şi femei şi-au găsit sfârşitul.

Piaţa este ticsită de fantome, îngrămădite în jurul unui eşafodaj din lemn.

— Ocolire, şopteşte Jacob, dar pot auzi băiatul şi fata alergând în urma noastră şi nu avem pe unde altundeva să mergem, nici un alt drum decât prin piaţă.

Îl iau pe Jacob de mână şi ne deschidem drum prin mulţimea densă, în timp ce un om este condus spre platformă. O frânghie grosolană e strânsă în jurul gâtului său.

Mă întorc într-o parte, îngropându-mi faţa în umărul lui Jacob, pentru că sunt lucruri pe care nu trebuie să le vezi niciodată.

Dar execuţia nu se produce.

Vocile din mulţime se sting într-o linişte stranie.

Şi, când privesc în sus, văd o sută de feţe. Gloata nu se uită la omul de pe eşafod. Se uită la *noi.*

O femeie îşi târşâie picioarele spre mine.

— Corbul a venit pe drumul ăsta…

Un bărbat se înghesuie mai aproape.

— Ea a zis că ne eliberează…

Un copil sare şi se roteşte.

— Tot ce trebuia să facem…

O femeie în vârstă mă apucă de mânecă.

— …era să ne ţinem de *voi.*

Ridic aparatul foto ca un scut, iar femeia în vârstă se leagănă în spate ca şi când ar fi lovită.

Jacob mă ia de mână şi mă împinge către capătul pieţei.

— Nu putem să fugim de ei, spune. Nu trebuie s-o facem, zice.

Şi are dreptate. Putem fi prinşi aici în Văl, dar nu suntem prinşi *aici,* nu suntem legaţi de un loc anume, o anume buclă în timp şi amintire.

Tot ce trebuie să facem e să ajungem la marginea spaţiului numit Grassmarket.

Mâinile ne apucă în timp ce ne ferim şi ne rotim prin mulţime.

Un bărbat îl prinde de guler pe Jacob, dar îl eliberez pe prietenul meu, ţin aparatul foto ridicat şi tot alergăm, cât de iute putem. Aerul de la marginea Grassmarket sclipeşte în faţa noastră, în timp ce gloata de fantome se închide în spatele şi în jurul nostru.

Simt degete care mă zgârie pe spate, încercând să smulgă cureaua aparatului, dar, chiar în clipa în care se strâng, schimbăm direcţia spre stânga, ieşind din piaţă într-un drum îngust. Apoi Grassmarket dispare în urma noastră, ca o uşă care se trânteşte.

Gloata de stafii, mulţimea înfometată, ţipetele şi urletele lor au fost înghiţite de un pliu al Vălului.

Jacob e alături de mine, iar eu, gâfâind şi tremurând, alunec cu spatele la perete, fără suflare. Senzaţia de frig e

tot mai puternică. Nu-i spun lui Jacob, dar o poate vedea pe faţa mea, o poate citi în gândurile mele panicate. Mâinile mele, când le privesc, şi-au pierdut culoarea. Suntem în criză de timp.

Îmi întind capul, străduindu-mă să văd peste vârfurile acoperişurilor, până zăresc piatra cenuşiu-închisă a zidurilor cimitirului.

— Să mergem, zic, târându-l pe Jacob după mine.

Zidul se iţeşte printre case şi îl păstrez în câmpul meu vizual, pentru că ultimul lucru pe care mi l-aş dori acum, cu femeia-corb atât de aproape şi criza de timp, ar fi să *ne pierdem.*

Ocolim într-un cerc larg şi ajungem pe drumul îngust care curge de-a lungul zidului cimitirului, aproape în spatele porţii, când văd băiatul cu ochii trişti – Matthew – în buza aleii. Un copil mai mic stă alături de el.

Jacob se opreşte prin alunecare şi se întoarce, doar pentru a o zări pe fata în haine moderne, cu alte două fantome în spatele ei.

— Plan? întreabă el din nou, iar vocea are tonuri înalte, pline de îngrijorare.

— Lucrez la asta, spun, dând înapoi până ce umerii mei lovesc piatra zidului cimitirului.

Nu ştiu ce vor copiii, dar nu cred că e vorba de conversaţie.

Nu scot nici măcar un sunet, nicio şoaptă sau suspin sau mormăit. Nu poţi să-ţi dai seama ce enervantă e liniştea decât atunci când e peste tot.

Cercul fantomelor se strânge ca un nod. N-aş vrea să aflu ce s-ar întâmpla când ar închide şi ultimul spaţiu dintre noi.

— Stai în spate! îi ordon lui Jacob. Cum fantomele se tot apropie, îmi aruncă o privire nervoasă. Merită o încercare.

Mă reazem cu spatele de zid. Nu e cale de scăpare.

Sunt atât de aproape! Atât de aproape! Pot auzi lopeţile lovind pământul de cealaltă parte a zidului. Copiii se apropie, deschizând gurile şi, în loc să auzim voci diferite, e doar una. Cea a Corbului. Cântecul ei straniu, hipnotic se revarsă printre buzele lor. Notele muzicale umplu aerul.

Mâinile lui Jacob se închid pe mine.

— O să încerc să le distrag atenţia, zice. Tu fugi!

— Nu, spun fără să gândesc, pentru că nu mă simt în stare să plec singură de aici, să fiu prinsă în Văl sau să fac faţă Corbului fără cel mai bun prieten al meu. Suntem amândoi băgaţi în asta.

Jacob surâde strâmb.

— Wow! zice. Mă bucur că zici asta. Chiar nu sunt pregătit pentru sacrificii nobile. Dar…

Priveşte spre cercul format de fantome.

— Ce facem acum?

Îmi las privirea să urce, alunecând pe zid. Pietrele sale ascuţite, iedera coborând în jos în smocuri ca frânghiile.

Am o idee.

Pot recunoaşte, e o idee proastă.

Împreunez mâinile în jurul aparatului foto.

— Plan, zic sigură pe mine. Când bliţul se declanşează, începem să urcăm.

Jacob se smiorcăie.

— Chiar nu sunt fanul înălţimilor.

— E momentul să-ţi înfrunţi temerile, şoptesc. Pe locuri… fiţi gata… start!

Apăs butonul.

Bliţul aparatului se declanşează şi, pentru o singură secundă ameţită, fantomele se smucesc înapoi, cântecul se stinge.

În acea secundă urcăm.

Mă agit, căţărându-mă aproape doi metri până îmi alunecă pantoful. Mă prind de o încrengătură de buruieni, pietrele zgâriindu-mi coatele şi gambele. Reuşesc să-mi agăţ piciorul în scobitura formată de o piatră lipsă şi urc mai departe pe peretele dur. Nu privesc în jos, nu până ajung pe coamă.

Îmi arunc piciorul peste muchie şi privesc înapoi. Jacob e chiar în urma mea. Începe să zâmbească şi apoi alunecă, începând să cadă.

Fandez, prinzându-i mâna şi îl salt sus pe muchia de piatră, lângă mine.

— Vezi? zic fără suflare. N-a fost… atât de greu.

Jos pe stradă, copiii se holbează la noi, nedumeriţi şi apoi încep să păşească pe drum în sus.

— Poate că au renunţat? spune Jacob plin de speranţă.

Poate, gândesc. Sau poate că ei caută o altă cale de intrare.

Oricum, nu am timp. Le întorc spatele, lor şi oraşului clocotitor, şi privesc spre cimitir.

Greyfriars se întinde în faţa noastră, aşteptând.

Clopotele bisericii bat în văzduh, rar şi trist. Scrutez gazonul înclinat, aglomerat cu pietre funerare, încercând să o zăresc pe femeia-corb. Negura se rostogoleşte printre morminte, iar lumina scade în intensitate, aşa că n-o pot vedea de aici.

N-o pot vedea, dar ştiu că e acolo.

Pot să simt atragerea firului meu lipsă, ca şi când capătul său e încă ataşat în pieptul meu. Sunt ca o busolă şi Corbul în Roşu e noul meu nord.

Alt fior trece prin mine, frigul îmi invadează tot corpul, luându-mi tot aerul din plămâni şi împiedicându-mă să-mi regăsesc echilibrul. Jacob mă susţine, aşa că mă concentrez pe forţa din strânsoarea lui, în timp ce mă ridic încet în picioare.

Apoi Jacob îmi dă drumul, preferând să rămână sprijinit în mâini şi genunchi.

— E ceva perfect normal să-ţi fie frică de înălţimi, răspunde defensiv. Dar prea tare. Vocea lui răsună în amurg şi îşi acoperă gura cu mâna.

N-avem prea multe atuuri în acest moment.

Surpriza e într-un fel esenţială.

Lopeţile răsună undeva în spatele bisericii, iar, prin ceaţă, reuşesc să zăresc un mic halou de lumină albăstrie. Lumina *mea.*

E momentul să o iau înapoi.

Privesc în jur şi observ o piatră funerară înaltă, în apropiere, sprijinită de zid. Mormântul este marcat de un bloc de piatră cu o sculptură în interior, aripi de înger ieşind în afară pe ambele părţi şi un chip de om ridicându-se din

piatră, ca şi când ar fi ieşit la suprafaţă după aer.

Încerc să nu mă uit la ochii închişi sau la gura deschisă a îngerului, în timp ce mă las tremurând în jos, pe zid, până la cea mai apropiată aripă din piatră, apoi, de la aripă, pe o singură mână întinsă.

Sar.

E o cădere uşoară şi apoi picioarele mele se scufundă într-un pământ argilos, gros, şi umed, şi proaspăt săpat. Jacob aterizează alături de mine o secundă mai târziu şi se rostogoleşte în faţă, adâncindu-se în pământ până la coate. Se jeleşte în timp ce se eliberează.

Mă ridic în picioare şi privesc în jur, dar, în timp ce fac asta, ceva se întâmplă.

Vălul licăreşte în jurul nostru şi cimitirul se schimbă, întreaga lume devine neclară pentru o secundă lungă, înainte de a pâlpâi din nou, clară, şi proaspătă, şi dureros de familiară. Este cimitirul Greyfriars pe care l-am văzut ziua trecută, cel cu câinele-fantomă alergând printre pietrele funerare şi cu bărbatul fumând în vârful colinei.

Nu, ăsta e Greyfriars *chiar de acum.*

Vălul şi lumea de dincolo s-au aliniat pentru prima dată, două imagini aranjate şi mişcate până au ajuns perfect clare.

Singurul lucru care mă reţine este o senzaţie nasoală, ca nişte degete coborând pe şira spinării.

— Nu pricep asta, zice Jacob.

Dar eu da.

Fiecare şi oricare dintre fantome îşi creează propriul Văl, pictând propria amintire pe o pânză albă. Şi asta e versiunea *mea.*

Dacă eşuez în a-mi lua viaţa înapoi, dacă mor – mor cu adevărat, aşa va arăta lumea mea de după viaţă. Voi fi prinsă rătăcind prin acest cimitir, privind Corbul cum îşi sapă propriul mormânt, ca să pună viaţa mea între propriile-i rămăşiţe.

Dar nu renunţ.

Nu mor aici.

Nu mor deloc.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Jacob şi cu mine şerpuim printre morminte, urmărind zgomotul lopeţilor. Ne găsim calea în sus pe pantă şi împrejurul bisericii.

Şi apoi o văd.

Corbul în Roşu stă în vârful unei mari lespezi din piatră, răsucind uşor firul strălucitor al vieţii mele încâlcit ca un joc de sfori[22] între degetele ei.

Nu sapă.

Dar pot încă auzi lopeţile lucrând. Văd o scânteie de oţel ca nişte artificii în văzduh şi groapa adâncindu-se la picioarele Corbului, ca şi când ar fi un truc de magie.

Apoi, când ridic aparatul la ochi şi privesc prin vizor, Vălul devine neclar şi lumea reală de dincolo are contururile precise. Cele două locuri par la fel, cu câteva diferenţe *esenţiale.*

În lumea reală, Corbul e tot cocoţat pe placa de piatră, dar, de partea asta, nu e singură. Doi adolescenţi stau în groapă până la piept, evident vrăjiţi. Expresiile lor sunt sticloase, respiraţiile lor se înceţoşează în timp ce aruncă din groapă lopată după lopată, pline de ţărână, într-o movilă ierboasă.

Mă mişc de-a lungul scenei.

Porţile principale ale cimitirului au fost ferecate. O bătaie monotonă se aude din spatele uşilor închise ale bisericii, ca şi când cineva a fost prins înăuntru. Cimitirul este pustiu, cu excepţia Corbului şi a celor doi băieţi.

Las jos camera şi Vălul redevine clar. Adolescenţii dispar şi iată doar Corbul, ţinând viaţa mea furată.

— Plan? întreabă Jacob, şi se dovedeşte a fi un moment prost, căci vocea lui prinde un spaţiu de linişte între două lovituri de lopată.

Capul Corbului se ridică brusc.

Jacob şi cu mine ne bulucim în spate, ascunzându-ne

[2222] *A game of cat's cradle* – joc de îndemânare, cu sfori puse pe degete (n. trad.).

după cele mai apropiate pietre funerare şi lipindu-ne de mormintele distruse.

— Scuze, şopteşte.

Cercetez din nou după colţ şi văd gaura tot mai adâncă a mormântului Corbului şi deodată am un plan.

Este, fără îndoială, un plan foarte prost, probabil cel mai prost pe care l-am avut vreodată şi Jacob nici măcar nu trebuie să întrebe, pentru că mă poate auzi cum gândesc şi el deja clatină din cap *nu nu nu nu nu.*

Dar nu e timp de ceartă.

Loviturile lopeţilor s-au oprit.

Corbul a coborât de pe muchia pietrei.

— Am nevoie de o diversiune, şoptesc. Mi-asiguri spatele?

După un moment lung, Jacob răspunde:

— Întotdeauna.

Se încruntă, adăugând.

— Dar, dacă mori, n-o să ţi-o iert.

Îl îmbrăţişez. Şi apoi o iau din loc. Mă las jos şi mă deplasez jumătate mers, jumătate târâş printre morminte, formând o buclă largă în jurul copacului, şi în jurul gropii, şi în jurul Corbului în Roşu.

Femeia-corb păşeşte în cerc pe marginea mormântului ei, cu viaţa mea încolăcită pe mâna ei. E pe cale să coboare în groapă, când vocea lui Jacob răsună prin cimitir.

— Hei, tu!

Corbul se uită în sus la Jacob, care stă pe vârful unei pietre funerare.

— Ce-i asta? întreabă ea în acel straniu şi melodios mod. Un băieţel pierdut?

— Nu sunt pierdut, zice el.

Îşi face drum spre el, întorcând spatele mormântului ei descoperit. Asta e şansa mea. Pornesc spre marginea gropii, în timp ce Jacob se retrage, femeia-corb urmărindu-l printre morminte.

— Bietul de tine, îl căinează. Vino la mine!

Adolescenţii pâlpâie la marginea câmpului meu vizual, estompaţi de cortina Vălului. Ei stau alături de mormanul

de ţărână din mormânt, cu ochii pierduţi şi mâinile lăsate în jos, încă sub vraja Corbului.

Sunt aproape de groapă, când tenişii mei alunecă. Ţărâna începe să curgă ca grindina în mormântul deschis, aterizând pe cutia de lemn din fundul gropii. Îmi ţin respiraţia, dar Corbul nu priveşte înapoi şi cobor în mormânt.

Apoi în sicriu.

Deschid capacul şi apoi, împotriva celei mai decisive hotărâri pe care am luat-o, mă forţez să mă târăsc înăuntru.

Înăuntru cu oasele Corbului în Roşu.

Confesiune: În ciuda podului şi a râului, frica mea cea mai mare n-a fost niciodată înecul. A fost să fiu înmormântată de vie. Şi, când închid uşor capacul sicriului, cufundându-mă în întuneric şi în aerul stătut, închis şi umed, decid că frica mea nu s-a schimbat.

Îmi cuibăresc corpul alături de un schelet într-o rochie roşie decolorată, împingându-mă în peretele sicriului. Apuc strâns camera şi îmi ţin respiraţia, când ceva greu aterizează pe capac.

O secundă mai târziu, capacul se deschide cu un geamăt.

Primul lucru pe care îl văd e viaţa mea, răsărind ca o lanternă în mâna Corbului.

Dar ea nu mă vede.

E atât de concentrată pe oasele ei, încât nu mă observă decât atunci când e prea târziu – când mâna îi ajunge între coastele ei şi vrea să pună acolo viaţa mea furată, dar mâna mea sare brusc şi o prinde prima.

Fierbinţeala urcă în mâna mea ca fulgerul, cu o explozie de lumină aproape dureroasă.

Dar nu-i dau drumul. Ţin strâns viaţa mea preţioasă, ceea ce, de fapt, chiar este.

— Copil prost, şuieră femeia-corb.

Trage înapoi, încercând să ia frânghia cu ea, dar acum suntem legate prin firul dintre noi, prin viaţa mea furată. În timp ce se îndreaptă, mă ia cu ea, afară din sicriu, în picioare şi deja ridic aparatul foto cu cealaltă mână,

convinsă că, dacă am făcut-o, am făcut-o, de fapt am învins-o…

Dar Corbul e prea rapid. Prea puternic.

Mâna ei se închide pe obiectiv, blocând reflexia. Îmi smulge aparatul din mâini, iar cureaua purpurie se rupe în timp ce-l aruncă într-o parte. Aparatul loveşte piatra funerară şi aud îngrozitorul trosnet de sticlă atunci când lentilele se crapă, se sparg, cioburi argintii rostogolindu-se în ţărâna mormântului.

Şi, înainte să pot gândi, să pot ţipa, Corbul mă apucă şi mă aruncă afară din mormânt. Se aude un sunet ca de rupere în timp ce zbor şi apoi aterizez dur pe pământ. Mă rostogolesc pe iarbă şi lovesc o piatră funerară, dându-mi gata tot aerul din plămâni.

O mână îmi atinge braţul şi sar în sus, dar e doar Jacob îngenuncheat lângă mine.

Aparatul foto odihneşte distrus în ţărână, dar n-a fost degeaba.

Pentru că nu i-am dat drumul.

— N-ai nicio şansă cu mine, strigă Corbul.

Mă ridic în picioare.

— Eşti sigură? întreb, ridicând firul vieţii. Sau cel puţin jumătate din el. Capătul este zdrenţuit, acolo unde panglica s-a rupt în două. Corbul priveşte în jos la mâna ei, unde cealaltă jumătate străluceşte cu mai puţină lumină, viaţa mea e acum împărţită între noi. Scoate un urlet adânc, neomenesc şi se aruncă spre mine.

E atât de rapidă, ca o umbră, o pasăre, cu o clipă în urmă era la patru morminte depărtare şi în următoarea se înalţă chiar în faţa mea, cu braţele larg deschise ca aripile. Dar, în ultima clipită, o siluetă săgetează între noi şi tot ce văd e fluturarea unei lucioase cozi negre înainte ca Lara să ridice pandantivul ei oglindă.

— Priveşte şi ascultă! ordonă ea.

Dar Corbul îşi fereşte privirea la timp şi loveşte pandantivul din degetele Larei. Colierul dispare, zburând în întunecime şi Corbul fandează spre Lara.

Dar ea sare în spate, scăpând cu greutate din ghearele

Corbului, în timp ce se rostogoleşte peste noi. Jacob şi cu mine o prindem.

— Scuze de întârziere, zice fără suflare.

— Mai bine mai târziu decât deloc, spune Jacob.

— Cum ai intrat? întreb.

Lara arată din cap spre zidul cimitirului

— E bine că n-am rău de înălţime. L-am sărit, adaugă ea. Voi doi aveţi un plan?

— Sigur că avem un plan, mint, împingând firul lucitor în buzunar.

Corbul reîncepe să avanseze spre noi, din nou cu întreaga eleganţă a unui şarpe.

— Mă rog, zice Lara, pentru cazul în care *n-aveţi* un plan, am eu.

Şi, dintr-odată, Corbul îngheaţă.

Nu ca îndureratul tată atunci când a privit în lentila aparatului foto. Nu e o încetinire, nu e o alunecare uşoară de la mişcare la nemişcare.

Nu, Corbul devine rigid, cu braţele presate strâns de-o parte şi de alta a corpului. Dă din cap şi se zbate şi, prin ţesătura uşoară a Vălului, văd un bărbat cu o coroană de păr roşcat, înfăşurându-şi mâinile în jurul umerilor ei.

Fusese ţintuită. De *Findley.*

— Înapoi, tu duh rău! se aude vocea lui ca un ecou străbătând cimitirul.

Mă întorc spre Lara.

— I-ai *spus* lui?

— N-am avut intenţia, zice, burzuluită. Dar m-a urmărit până aici şi a cam insistat.

— Şi te-a crezut?

Lara ridică din umeri.

— Noi, britanicii, avem o toleranţă ridicată în privinţa chestiunilor stranii.

— Nu vă întrerup, zice Jacob, dar cred că avem o problemă.

Văd rapid de ce.

Corbul s-a oprit din zbatere. În acelaşi timp, ea continuă să fie – pe bune, continuă să fie – înspăimântătoare în

braţele lui Findley.

— Of, copiii, spune ea, cu vocea înceată şi bolnăvicios dulceagă. Asta nu se va întâmpla.

Şi apoi ea păşeşte înapoi prin Văl. În afara lumii celor vii şi în interiorul tărâmului celor morţi.

Findley se rostogoleşte în spate, cu braţele goale, şi se loveşte cu capul de o piatră funerară.

Dar nu e momentul să ne îngrijorăm pentru el, pentru că femeia-corb e aici, chiar în faţa noastră, reală şi strălucitoare, cu acele bucle negre şi acea mantie roşie, roşie.

— Viaţa ta e-a mea! zice. Vocea-i e fascinantă, hipnotică, dar nu trebuie să o las să mă atragă.

— Vrei şi restul firului, spun eu, trebuie să treci de mine.

— *Noi,* zice Jacob.

— Noi *toţi,* completează Lara, din cealaltă parte a mea. Şi-a recuperat colierul şi oglinda-pandantiv se roteşte între degetele ei.

— Chiar aşa? gângureşte Corbul cu un zâmbet parşiv. Dinţii ei sunt sparţi, ascuţiţi şi, când respiră ca să cânte, îmi apăs palmele pe urechi. La fel şi Jacob, şi Lara.

Dar nu cântă pentru noi.

O secundă mai târziu, copiii sosesc.

Ei se revarsă în cimitir, trec prin porţi şi ocolesc pietrele funerare. Răsar din pământ şi apar de după biserică.

Vin de peste tot.

Şi vin după noi.

Nu, vin după Jacob şi Lara.

Pentru că *femeia-corb* vine după mine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

— N-ai unde să fugi, gângureşte Corbul.

Dar asta nu mă opreşte să încerc.

Mă cufund în spatele unei pietre funerare, mintea-mi aleargă.

— N-ai unde să te ascunzi.

Vocea ei e chiar deasupra mea. Degetele ei se învârt pe vârful mormântului. Încerc să mă furişez din nou, tremurând înapoi spre scăpare.

— Eşti a mea, eşti a mea, eşti a mea, zice ea, urmărindu-mă printre morminte.

În apropiere, Jacob se ia la trântă cu o pereche de copii fantome în timp ce ei încearcă să-l pună la pământ. Câţiva metri dincolo de el, Lara e prinsă într-un cerc al lor, colierul fiindu-i inutil împotriva copiilor-marionete.

E doar între mine şi Corb.

O viaţă între noi două.

Alerg printre morminte, dorindu-mi să fi avut aparatul foto, dorindu-mi doar să am zdrenţuita jumătate de panglică.

Şi apoi îl văd. Lumina lunii reflectată de cioburile de sticlă de pe marginea mormântului deschis al Corbului.

Ştiu ce să fac.

Fug cât de tare pot, cât de repede pot.

Pot auzi Corbul venind.

Pot s-o simt pe urmele mele.

Dar nu privesc în spate.

Fac un salt în faţă pe mormanul de ţărână de la marginea mormântului şi…

Aproape am reuşit.

Aproape.

Îmi scufund mâinile în solul abia săpat în timp ce degetele femeii-corb se închid pe glezna mea, puternice ca ghearele. Mâna mea găseşte marginea a ceva ascuţit în timp ce Corbul mă trage de-a lungul solului.

Durerea se declanşează în palma mea, dar nu-i dau

drumul.

Nu când Corbul mă târăşte de picioare.

Nu când îşi înfăşoară o mână în jurul gâtului meu.

Nu când mă ridică de pe pământ până suntem faţă în faţă. Ochi în ochi.

— Te-am prins, şopteşte ea, mâna ei liberă scotocind în buzunarul meu.

— Te-am prins! răspund, ridicând trofeul meu.

Un ciob din lentila aparatului foto, mic, argintiu şi strălucitor.

Muchia e pătată de sângele de la tăietura de pe mână, dar doar asta am, aşa că i-o îndes în faţă.

De data asta, nu e îndeajuns de rapidă. De data asta, mâinile îi sunt ocupate – una în jurul gâtului meu, una pescuind după viaţa mea – şi nu poate să renunţe la niciuna, nu înainte de a-şi vedea reflexia în sticlă.

— Aste e ceea ce eşti, zic.

Un suspin convulsiv iese ca aburul dintre buzele ei, în timp ce ochii i se golesc. Faţa i se schimbă în furie şi frustrare, înainte de a deveni absentă, plată, ca gheaţa.

Nu ştiu ce vede Corbul în oglindă.

O mamă îndoliată rătăcind pe străzi, strigându-şi copilul pierdut?

O femeie netrebnică, furând băieţi şi fete din siguranţa caselor lor?

Nu ştiu cine a fost înainte să moară.

Ştiu doar ce este acum.

Un spectru făcut din pierzanie şi furie, din frică şi dorinţă.

Caut prin mantia roşie a Corbului şi prin cavitatea goală a pieptului ei. Firul îmi perie degetele, zvâcneşte în mâna mea ca şi când ar fi un lucru viu, un şarpe în vizuina lui, şi lupt cu senzaţia de dezgust. Înghit în sec, apuc de firul Corbului şi-l trag afară. E greu în mâna mea şi, în semiobscuritatea cimitirului, pot vedea că nu e o panglică incoloră, ca aceea pe care am scos-o din pieptul bărbatului în doliu, ci o *frânghie.*

O bobină de coardă neagră groasă, făcută din zeci de fire subţiri. Cu mult mai multe fire decât ar trebui să aparţină

unei singure persoane. Pentru că, bineînţeles, nu-i aparţin. De aceea n-am putut găsi firul în pieptul lui Matthew. Nu era acolo. Era *aici,* fiecare bucăţică din puterea Corbului furată de la un copil.

Frânghia rezistă, dar îmi încolăcesc frânghia întunecată în jurul degetelor şi *trag.*

Şi, când frânghia se eliberează, nu e niciun *poc,* niciun *trosc,* doar sentimentul unei uriaşe greutăţi care se duce.

Frânghia se destramă, întunecată şi vâscoasă, ca noroiul, înainte de a se dizolva în nimic.

Şi, imediat ce frânghia dispare, dispare şi Corbul.

Acum o secundă era chiar aici, cu pletele ei negre în jurul glugii de la mantia roşie, degetele înfipte în gâtul meu, şi în următoarea e doar un norişor de cenuşă şi fum şi cad, prin strânsoarea ei evaporată, înapoi pe pământul argilos.

De jur-împrejurul cimitirului, copiii furaţi tremură ca lumânările aprinse la o fereastră deschisă şi, apoi, dintr-o singură rafală de vânt, ei doar… dispar.

Lara se prăbuşeşte, fără suflare, sprijinită de un copac, iar coada i-e pe jumătate despletită.

Jacob stă în vârful unui mormânt, ţinând un băţ cu ambele mâini, ca pe un ciomag.

Dar nu mai e nimeni cu care să lupte.

Lara îşi drege vocea:

— Ei bine, acum, zice ea, cu un uşor tremur în voce, în timp ce-şi netezeşte cămaşa pătată. V-am spus că vom rezolva lucrurile.

Îmi încrucişez picioarele peste rămăşiţele întunecate ale Corbului, săpând în cenuşă până o găsesc. Panglica franjurată de lumină alb-albăstrie.

Cealaltă jumătate a firului meu.

Lara icneşte la vederea ei. Nu pot s-o condamn. Pot să pariez că n-a lăsat niciodată o fantomă să-i fure viaţa, niciodată nu şi-a văzut propriul fir în afara protecţiei propriului ei corp, să nu mai zicem de rupt în două.

Scotocesc după cealaltă bucată în buzunar şi ţin cele două jumătăţi împreună în mâini.

La început nu se întâmplă nimic şi, pentru o secundă

teribilă, mă gândesc că mi-am stricat viaţa. Dar Jacob aşază o mână pe umărul meu şi, în timp ce ne uităm, firele încep să se ţească împreună, unindu-se, până când nu rămâne decât o singură linie, ca o fisură, acolo unde panglica a fost ruptă.

Pare… fragilă. Nu e ca un bec, ci mai mult ca o lumânare, adică ceva ce trebuie protejat împotriva vântului. Dar lumina albăstrie e stabilă în palma mea, moale şi strălucitoare. Opusul frânghiei pe care am scos-o din Corb.

Aduc panglica la pieptul meu. N-am nicio idee despre cum funcţionează, dacă sunt cuvinte pe care se presupune că trebuie să le spui sau o serie de gesturi, ca şi când a-i recita o vrajă.

Aşa că sunt destul de uşurată când panglica se scufundă, pur şi simplu, înapoi printre coastele mele, simplu ca o piatră în râu, aici, şi apoi…

Suspin adânc, ochii mi se împăienjenesc.

Viaţa mea e…

Aer în plămânii înfometaţi.

O mână care mă apucă.

O lumină în întuneric.

Pietricelele de sub mine pe malul îngheţat şi apa scurgându-se din părul meu şi Jacob spunând:

— Te-am prins.

Şi apoi sunt înapoi, nu în Văl, ci în lumea reală, în carne şi oase, umbră şi lumină, înconjurată de iarbă, şi ţărână, şi pietre funerare.

Sunt în viaţă.

Aerul se desparte în jurul Larei când păşeşte din Văl, cu Jacob în urma ei. Vreau să mă arunc de gâtul lor, dar Lara nu pare acel gen de fată, iar Jacob şi cu mine nu mai suntem făcuţi din acelaşi material, aşa că mă decid pentru o înclinare de cap a recunoştinţă şi o palmă în aer.

Şi apoi observ, întinsă alături de mormânt, jumătate îngropată în ţărână, cureaua purpurie ruptă. Aparatul foto. Cumva se întoarce din nou la mine.

Când îl scot din ţărână, mă aştept oarecum să-l văd reparat, întreg, ca mine.

Dar obiectivul este tot praf.

Mă doare inima.

Lara îşi drege vocea.

— Uf, Cassidy…

Îi urmăresc privirea de la mormântul deschis la adolescenţii care privesc sideraţi la lopeţile din mâinile lor, la Findley aflat la pământ, care geme şi îşi freacă creştetul capului, la sunetul sirenelor şi la oamenii care taie lacătul porţii principale şi tot ce pot gândi e:

Suntem într-o mare belea!

PARTEA A CINCEA
ĂSTA-I FILMUL[23]

[23] *That's a wrap!* – expresie în lumea cinematografică, ce defineşte încheierea filmărilor şi trecerea la post-producţie *(n. trad.).*

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Pentru prima dată de când suntem în Scoţia, nu e niciun nor pe cer. Soarele e sus şi aerul e cald, în timp ce tati şi cu mine (şi Jacob) ne facem drum în sus pe Royal Mile, spre Magazinul foto Bellamy's.

Au trecut două zile de la operaţiunea din cimitir şi, în mod oficial, nu mi se permite să mă duc nicăieri fără supravegherea unui adult. Mami şi tati mă privesc de parc-aş rupe-o la fugă în orice clipă, dispărând chiar de sub ochii lor.

Beleaua, s-a dovedit ulterior, era doar subevaluată.

Părinţii mei au fost chemaţi la secţia de poliţie de unde m-au luat. Au intrat înăuntru, unde m-au găsit cu Findley într-o parte şi cu Lara în cealaltă (şi Jacob, care a dovedit că poţi scăpa de multe belele când nimeni nu te poate vedea), cu toţii năuci şi plini de pământ proaspăt săpat.

Inutil să spun că erau cu toţii ca-n film. O amendă pentru vandalism minor, pentru că, din fericire, nu am fost eu cea care a vandalizat un mormânt. Cel puţin nu în mod direct. Adolescenţii au pretins că nu-şi amintesc nimic şi, chiar dacă ştiam că ei spuneau adevărul, poliţiştii tot şi-au notat. M-am simţit nasol pentru ei, dar măcar au fost destul de norocoşi să fie în viaţă.

Şi, oricum, eram în belea eu însămi.

Se pare că Lara le spusese părinţilor mei că le voi explica *totul* când mă voi întoarce. Doar că nu puteam. Nu puteam să le explic părinţilor mei de ce am dispărut şi ce s-a întâmplat cu mine. Nu puteam să le explic *nimic* – mă rog, *puteam,* dar era genul de explicaţie care ar fi lăsat mai multe întrebări decât răspunsuri.

Asta nu m-a oprit *să încerc* să le spun adevărul.

— Nota zece pentru poveste, a zis mami atunci când am terminat, dar tati tot m-a pedepsit pe viaţă. La final, cred că ei au fost chiar speriaţi, apoi încântaţi că sunt în viaţă.

Ca şi mine.

Filmarea la primul episod din *Inspiritiştii* se terminase

ieri. Mami e din nou în apartament, împachetând şi trecând în revistă scenele împreună cu echipa. Mi-a luat o oră să-l implor pe tati să mă ducă la Bellamy's şi, în final, cred că singurul motiv pentru care a zis „da" a fost că vremea e atât de frumoasă şi a vrut o scuză să iasă.

Aparatul meu foto poate fi stricat, dar corpul este întreg. Şi încă are film înăuntru. Aşa că vreau să văd ce-a văzut el.

Tati şi cu mine ajungem în capătul drumului şi cotim, ca să o luăm în jos pe Royal Mile, strada îndepărtându-se ca o panglică în josul colinei.

— E un oraş super, zice tati.

— Dap, spun. Chiar e.

Bellamy's e deschis, dar gol. Fără clienţi. Şi nimeni după tejghea. Jacob şi tati stau afară, în timp ce eu intru. Mă simt ciudat să vin aici. Îmi lipseşte laboratorul meu şi mă simt aiurea să las imaginile mele altcuiva. Aiurea să nu fiu prima care le vede atunci când apar, să văd cum răsar imaginile prin lichidul din tava de developare. Dar nu prea am de ales.

— Salut! strig.

Aud un târşâit şi apoi, o secundă mai târziu, o fată se năpusteşte afară dintr-o încăpere din spate. E mai mare ca mine, dar nu atât de mult cât credeam, poate optsprezece ani, cu un păr scurt, albastru şi unghii ca un curcubeu.

— Salve! zice ea cu puternic şuierat scoţian.

— Mă întrebam dacă developezi filme alb-negru? întreb.

— N-am fi cine ştie ce magazin foto dacă n-am face-o! Adevărul e că, zice, aşezându-şi coatele pe tejghea, e tipul meu preferat. E chiar ceva special în filmul acela vechi – lumea pare diferită în alb şi negru. Ciudată. Mai vrăjită. Înţelegi ce vreau să zic?

Ochii ei coboară pe aparatul din mâinile mele.

— Dumnezeule, ce-ai făcut, ai jucat fotbal cu el?

Pun aparatul sfărâmat pe tejghea.

— Ştiu că e distrus, zic, dar e-un film înăuntru şi speram…

Îl atinge cu o unghie.

— Pot? întreabă, deja luându-l în mâini. Manevrează

aparatul foto cu gingăşie, cu dragoste, în timp ce-l întoarce pe toate feţele. E un model vechi, greu de potrivit.

— Potrivit?

— Iap, e doar obiectivul spart. Mă rog, şi vizorul distrus. Cu acesta nu te pot ajuta, dar..

Cu o mişcare dibace şi un mic clic, desface obiectivul.

— Poate cu o argintare pe sticlă… hmm…

Dispare în spate şi se întoarce în câteva minute cu un nou obiectiv. Ei bine, nu unul *nou.* E clar că e la fel de vechi ca şi aparatul. Cu o rotaţie rapidă, îl fixează.

— L-am făcut.

Văzând asta, inima mea tresaltă, apoi se prăbuşeşte din nou.

— Nu-mi pot permite…

Ea pune aparatul pe tejghea.

— De fapt, nu pot vinde acest obiectiv.

Îl întoarce spre mine şi, pentru o secundă, mă feresc, amintindu-mi suprafaţa de oglindă, ce se întâmplase, dar apoi, când privesc în lentilă, mă văd doar pe mine. Sau, cel puţin, o parte din mine. Pentru o clipă parcă, părul îmi pluteşte şi o lumină străluceşte peste pieptul meu. Dar e doar o sclipire a lentilei, o iluzie optică, pentru că, atunci când clipesc, dispare.

— Vezi? zice ea, apăsând pe lentilă. Are un defect. Chiar aici.

Mă chiorăsc şi văd o mică murdărie, ca un norişor de ceaţă, în interiorul lentilei.

— Face ca pozele să arate haioase. Lasă-l pe mâna mea!

Îmi muşc buza.

— Eşti sigură?

— Iap, zice, ridicând camera. Pentru tine o să scot filmul acesta şi… oh, dar mai ai o poziţie, ştiai?

Mi-arată camera dintr-o parte.

— Vrei să-ţi fac o poză?

Privesc în jur, dintr-odată nu foarte încântată de ideea de a fi în fotografie, în loc de a fi cea care o face. Şi apoi îl zăresc pe Jacob prin vitrină. Stă cu spatele la mine şi priveşte lumea care trece.

— Stai un pic, zic.

Mă duc la fereastră şi mă sprijin cu spatele de geam astfel ca Jacob şi cu mine să fim alături, doar sticla şi firma curbă pe care scrie Bellamy’s fiind între noi.

Mă vede, îşi întoarce privirea peste umăr, zâmbeşte. Zâmbesc înapoi şi aud clicul uşor al aparatului când fata de la magazin face poza.

— Frumoasă lumina la ora asta a zilei, zice ea, rulând filmul. Ar trebui să iasă bine.

— Mersi, spun, întorcându-mă spre tejghea. Sper că da.

Deschide spatele aparatului şi scoate afară caseta filmului.

Mă furnică degetele şi trebuie să lupt cu dorinţa de a pune mâna pe ea. În loc de asta, observ cum dispare într-un plic.

— Vino din nou mâine-dimineaţă, zice ea. O să-l am gata pentru tine.

★★★

Înapoi în Lane’s End în acea noapte, am comandat *fish and chips* şi ne-am adunat cu toţii – echipa, mami şi tati, Findley, Jacob şi cu mine – să vedem o primă versiune a filmărilor de la *Inspiritiştii:* Episodul 1 – Oraşul Fantomelor. Îmi doresc ca Lara să fi fost aici, dar nu ne-am mai văzut din noaptea incidentului din Greyfriars. (Sunt destul de sigură că doamna Weathershire gândeşte că nu am o bună influenţă.)

Jacob şi cu mine stăm alături, pe canapea, braţul meu pe al lui, în timp ce pe ecranul TV, tati repovesteşte istoria lui Mary King’s Close. Mami adaugă note despre unde ar trebui tăiat şi compune texte care ar trebui adăugate de cel care va comenta episodul. Grim stă la Findley în poală, în ciuda faptului că pe acesta îl pufneşte râsul de fiecare dată când careva sare în faţa camerei – el numeşte asta „să prinzi groaza”.

Findley pretinde că nu-şi aminteşte nimic despre noaptea din cimitir, dar are o zgârietură pe obraz, pe jumătate ascunsă de hăţişurile bărbii sale, şi o sclipire în ochi de câte ori ne intersectăm privirile.

Pe ecran, vocea mamei reverberează prin celulele închisorii castelului. Pare cu atât de multă vreme în urmă, atât de departe. Cred că, în unele sensuri, chiar aşa e.

Când e vremea să ne despărţim, Findley mă prinde într-o îmbrăţişare de urs.

— Mulţumesc mult, şoptesc, pentru tot.

— Eşti însemnată, Cassidy, zice, deodată, sobru. Să fii atentă acum!

Lacrimile îmi răsar în ochi. Nu ştiu sigur de ce.

Dar tot îmi e greu să plec.

★★★

În dimineaţa următoare, îmi ia jumătate de oră să-l prind pe Grim, care a decis, într-o rară izbucnire a *demnităţii feline primare,* că nu se va mai întoarce niciodată în cuşca sa.

— Haide, pisi, zice Jacob, încercând să-l gonească de sub canapea. Păşesc tiptil, încercând şi eu să îl încolţesc, blocând de-a latul camera.

În timp ce Jacob şi cu mine ne ciondănim cu Grim, mami şi tati termină de împachetat şi, pentru puţin timp, totul pare normal.

În aer pluteşte enervarea şi tensiunea nervoasă, cu toţii fiind gata să lăsăm oraşul undeva în spatele nostru, deşi din motive diferite.

În cele din urmă, Jacob şi cu mine ne prăbuşim pe canapea, cu un Grim încarcerat între noi.

— Te-a zgâriat? întreabă mami, intrând în cameră.

Pufăi nedumerită.

— Nu, de ce?

— Palma ta.

Privesc în jos. Are dreptate. Nu legat de Grim, ci de mâna mea.

Îmi frec degetul mare peste linia roşie subţire, pe locul unde ciobul de lentilă m-a tăiat în cimitir. Nicio tăietură, dar încă dureri.

— Nu, zic. Sunt bine.

Când e vremea plecării, ne târâm genţile pe scări în jos, unde doamna Weathershire aşteaptă.

— O, gata? întreabă ea voioasă. Voi chema un taxi.

Mami şi tati ies până la bordură. Sunt chiar în spatele lor, dar mă opresc şi mă întorc atunci când aud sunetele pe scară. De data asta nu este fantomaticul domn Weathershire. E Lara. Se opreşte brusc, fără suflare, de parcă-i era teamă că nu o să mă mai prindă. Câteva şuviţe de păr scapă din coada ei. Le aşază la loc.

— Salut! zic, bucuroasă, văzând-o.

— Salut! zice ea, aruncând o privire scrutătoare spre Jacob, înainte de a se întoarce din nou spre mine.

— Cum te simţi?

— De parcă viaţa mi-a fost ruptă-n două, spun sec.

Cască ochii.

— Pe bune?

Clatin din cap şi râd.

— Mă simt bine. Normal. Mă rog, cât de bine se poate. Ai avut multe probleme?

Lara ridică din umeri.

— Nimic de nerezolvat.

Sunt mirată observând o sclipire în ochii ei, ceva aproape neastâmpărat.

— S-ar putea să vă surprindă să aflaţi că, uneori, am încălcat *unele* reguli.

Îmi ia una dintre genţi, urmându-mă afară până la bordură.

— Trebuie să vorbim.

Jacob planează.

Dă-mi o clipă, gândesc, şi el se încruntă, dar se îndepărtează. Lara aşteaptă până dispare.

— Nu-i faci nicio favoare, zice, ţinându-l aici.

Nu din nou!

— E prietenul meu cel mai bun, Lara.

— Poate să fie, dar este o diferenţă între a vrea să stea şi a fi prea speriată să-i dai drumul. Trebuie să-l trimiţi de aici.

Mă întorc spre ea.

— Tu nu l-ai trimis pe unchiul tău de aici.

Lara încremeneşte.

— *Ce?*

— L-am întâlnit atunci când te-am căutat. El e cel care te-a învăţat, nu-i aşa? Despre fantome şi despre mijlocitorişti. Despre Văl şi oglinzi, despre înţelegerile pe care le-am făcut şi despre ce se presupune că trebuie să facem. Ai zis că ai învăţat din biblioteca lui, dar acesta nu era chiar adevărul, nu-i aşa?

Lara ezită, apoi clatină din cap.

— N-a început să mă înveţe decât după…

Se opreşte brusc şi nu ştiu dacă vrea să spună că după ce a murit el sau *ea.*

— Ştiai că era aici, zic, la Lane’s End. Ştiai ce era el şi ce erai tu, dar nu l-ai trimis de aici.

— Nu e la fel ca ceilalţi, se apără ea.

— Ştiu, ripostez, şi nici Jacob.

Lara îşi încrucişează mâinile la piept.

— Ai dreptate. Nu l-am trimis dincolo pe unchiul Reggie, dar nici nu l-am tras dincolo, în Văl.

Păşeşte mai aproape, coborând vocea.

— Jacob trece în mod curent şi tu îl fixezi aici, iar cu cât stă mai mult, cu atât devine mai puternic. E periculos, Cassidy.

Ne întoarcem să ne uităm la Jacob, care acum fugăreşte un stol de porumbei, încercând să-i înduplece să zboare.

— Îmi asum riscurile, zic.

Lara aprobă.

— E-n regulă. Doar ai grijă.

Se răsuceşte să plece, apoi se întoarce iar.

— Of, să nu uit…

Îşi trage pandantivul oglindă peste cap.

— Uite, spune, oferindu-mi-l.

Întind mâna să-l iau, apoi mă opresc.

— Nu pot să-l iau, zic. Ai nevoie de el.

— Fără grijă, spune, scoţând un al doilea din buzunar. Am întotdeauna unul de rezervă.

Cum tot nu iau colierul, se apropie mai mult şi mi-l pune la gât.

— Mulţumesc! zic, pitind discul rece sub cămaşă. Pentru tot.

Lara ridică din umeri, ca şi când n-ar fi nimic deosebit, dar amândouă ştim perfect.

Suntem legate de mai mult decât de două pandantive identice.

Taxiul nostru trage la bordură. Lara îmi pune în mână un bileţel din hârtie.

— E-mailul meu, spune Lara. În cazul în care te vei afla din nou în belea.

— Of, zic. Mă îndoiesc că se va întâmpla.

Lara chiar fornăie, un sunet absolut nedelicat. Apoi mă pocneşte în piept.

— Fii atentă cu asta.

— O să fiu, zic, cu degetele prinzând pandantivul.

Dă din cap.

— Nu mă refeream la colier.

Cu asta, Lara se roteşte pe călcâie şi păşeşte în sus pe treptele de la intrare.

— Pa, Lara, strigă Jacob.

Priveşte înapoi peste umăr.

— Pa, fantomă, spune.

Şi apoi dispare înăuntru.

★★★

Grim stă pe banchetă lângă mine, scoţând un hârâit din adâncul cuştii. Jacob se holbează afară pe geam, în timp ce oraşul de desfăşoară cu castelul profilându-se în depărtare.

Mami şi tati deja se uită prin următorul lor dosar, vorbind despre poveşti şi scenarii, în timp ce ne îndreptăm spre un nou oraş, o nouă echipă de filmare, un nou ghid.

Un nou episod.

Un nou capitol.

Dar mai e o ultimă oprire înainte de plecare.

★★★

Fata din spatele tejghelei de la Bellamy’s zâmbeşte când mă vede.

Mami şi tati stau în taxi, ceea ce cred că e un semn de progres, deşi ştiu că va trece ceva până le voi recâştiga încrederea.

Fata de la magazin se duce în spate şi se întoarce cu un

plic. Fluieră, în timp ce-l aşază pe tejghea.

— Unele din astea sunt trăsnite.

— Te-ai uitat?

— Scuze.

Ridică din umeri.

— Ţine de muncă. Dar ai aptitudini. Multă lume n-ar putea să scoată toate chestiile astea fără editare pe computer.

Bate cu o unghie vopsită în curcubeu pe plic.

— Chiar ai prins oraşul, zice, întinzându-mi pozele.

Îi mulţumesc şi le iau, plătind cu banii pe care mi i-a dat tati în maşină.

— Ultima e favorita mea, adaugă ea, făcându-mi cu ochiul.

Nu le văd până nu sunt înapoi în maşină.

Plicul este tipărit cu imagini turistice, cupluri la întâmplare pozând în faţa unor clădiri celebre, mâncând împreună pe acoperişuri sau în vârf de munte.

Alţii merg în excursii şi fac poze clădirilor.

Eu merg în excursii şi fac poze fantomelor.

Scot din plic vraful de fotografii.

E una la Lane’s End: doamna Weathershire în cadrul uşii cu o tavă cu ceai.

Următoarea, în Royal Mile, cu actorii stradali şi mulţimea agitată.

Şi Greyfriars, prima, împânzită de turişti. A doua, cenuşie, cu fuioare de ceaţă.

Uite şi Mary King’s Close, cu zidurile sale înalte şi lumina sa inegală, umbra unui ceva ciudat care apare din întuneric.

Noapte, părinţii mei şi Findley stând în faţa unor stâlpi de lumină şi Lara în picioare pe scări.

Tatăl în doliu în casa sa înzăpezită şi castelul cu porţile sale, şi tunurile sale, şi celulele sale.

Chestiile devin stranii după asta. În Văl. O duzină de fotografii şi aproape nimic de desluşit. Dungi şi pete murdare care ar putea fi feţe, mâini sau doar un joc al luminii.

Dacă nu ai şti, ai putea crede că filmul nu a fost expus corect.

Dar ştiu. Pot vedea fantomele în umbrele de gri.

Şi, uite, la final, ultima fotografie. Singura pe care nu am făcut-o *eu.*

În ea, mă sprijin de fereastra magazinului foto.

Şi în partea cealaltă a geamului e o murdărie, un smoc de fum de forma unui băiat. Ar putea fi o reflexie ciudată, o distorsiune, dar nu e.

Văd conturul uşor de recunoscut al părului său. Curba gurii sale. Volta capului său atunci când s-a uitat înapoi. Muchia unui zâmbet.

E o diferenţă între a vrea să stea şi a fi prea speriată să-i dai drumul.

În taxi, Jacob priveşte spre mine, ca şi când îmi poate citi gândurile. Bineînţeles că poate.

— Când te-am salvat din râu, zice el, şi tu m-ai salvat de ceva.

Îmi ţin respiraţia. E pentru prima dată când Jacob vorbeşte despre viaţa lui – sau moartea – dinainte de a ne cunoaşte. Aş vrea să continue, dar, bineînţeles, n-o face.

Îşi ridică mâna ca şi când ar aştepta un salut, dar, de data asta, când ne apropiem palmele, nu facem un sunet de parcă le-am pocni. Nu le retragem. Le lăsăm să stea aşa. Şi pot jura că aproape îi pot simţi atingerea.

Cu cât stă mai mult, cu atât devine mai puternic.

Dar apoi dispare.

Maşina încetineşte ca să oprească lângă aeroport.

Mami şi tati plătesc cursa şi apoi ieşim din maşină: doi părinţi, o fată, o fantomă şi o pisică fără bilet, gata pentru o nouă aventură.

MULŢUMIRI

Această carte este dedicată unor persoane şi unui foarte vechi oraş. Oraşului i-am mulţumit deja. Mulţimii, din care îmi amintesc doar numele câtorva: Mamei mele, care m-a încurajat întotdeauna să mă pierd intenţionat, şi tatălui meu, care m-a ajutat întotdeauna să-mi găsesc drumul înapoi atunci când am făcut-o.

Agentului meu Holy şi redactorului meu, Aimee, pentru că au fost întotdeauna gata de aventură, chiar dacă nu au ştiut încotro se vor îndrepta.

Pentru Cat, Caro şi Ciara, pentru că au fost cea mai bună parte a acestui oraş, şi Zoraidei, pentru că mi-a ţinut companie în acest lung, sinuos drum.

Echipei de la *Scholastic*, pentru că m-a lăsat să scriu această cărticică uneori înspăimântătoare, alteori ciudată.

DESPRE AUTOR

VICTORIA (V E) SCHWAB a fost #1 *New York Times* – autor de bestsellere a mai mult de o duzină de romane pentru tineri şi adulţi, inclusiv seria *Shades of Magic, Vicious, Vengeful, This Savage Song* şi *Our Dark Duet.*

Victoria locuieşte în Nashville, Tennessee, dar poate fi găsită des bântuind străzile din Paris sau rătăcind pe dealurile scoţiene. În mod normal, este înfundată într-un colţ de cafenea, visând poveşti.

În urma unei experienţe în preajma morţii, Cassidy Blake capătă puterea paranormală de a da la o parte vălul care separă lumea celor vii de lumea morţilor. Dar trebuie să înveţe regulile foarte repede, deoarece oraşul fantomelor este mult mai periculos decât şi-ar fi imaginat.

„O lectură care îţi dă fiori pe şira spinării, care arată că umanitatea rămâne şi după moarte."

— BOOKLIST STARRED REVIEW

„Aşa trebuie să fie o carte fantasy."

— PUBLISHERS WEEKLY STARRED REVIEW

„Schwab ne creează dependenţă... deja ne face să aşteptăm urmarea."

— ENTERTAINMENT WEEKLY

ISBN 978-606-009-107-3

9 786060 091073

www.librariaaramis.ro
www.edituraaramis.ro